

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om förfarande för att lösa internationella skattetvister, om upphävande av 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande och om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att det stiftas en ny lag om förfarande för att lösa internationella skattetvister. Lagen ska tillämpas på förfaranden som inleds på ansökan av en enskild skattskyldig och genom vilka Europeiska unionens medlemsstater strävar efter att genom ömsesidiga förhandlingar lösa en tvistefråga som anknyter sig till det ifrågavarande skatteavtalet. Ärendet skulle i sista hand läggas fram för oberoende skiljemän. Lagen tillämpas i tillämpliga delar också då Finland och en annan stat behandlar beskattningsproblem som gäller en enskild skattskyldig och berör ett skatteavtal i ett förfarande för ömsesidig överenskommelse på grund av skatteavtalet eller då Finland och en annan medlemsstat av Europeiska unionen behandlar ett ärende som gäller internprissättning i ett förfarande enligt konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning.

I propositionen föreslås att Skatteförvaltningen ska verkställa de beslut som berör dubbelbeskattning och som utfärdats av den behöriga myndigheten med stöd av förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Ändringen skulle genomföras genom att ändra beskattningen. De nuvarande bestämmelser i lagen om beskattningsförfarande som gäller undanröjande av internationell dubbelbeskattning genom ett förfarande för ömsesidig överenskommelse ska upphävas.

Genom propositionen sätts i kraft rådets direktiv som berör skattetvistlösningsmekanismer inom Europeiska unionen. Dessutom ska man med de föreslagna ändringarna förtydliga rättsläget i fråga om verkställande av lösningar för att undanröja internationell dubbelbeskattning. Syftet är också att förbättra de skattskyldigas ställning, eftersom den återbäringsränta som betalas på skatt som återbärs kunde räknas vid sidan av andra påföljdsavgifter för skatten då den behöriga myndighetens beslut verkställande såsom vid nationellt ändringssökande. De skattskyldigas ställning förbättras också genom att beskattningen kan ändras och skatteförhöjningen återbäras i proportion till sänkning av det skattetillägg som lagts på den skattskyldiges beskattningsbara inkomst för skatteåret.

Lagarna avses träda i kraft den 30 juni 2019. Det föreslås att de bestämmelser som ansluter sig till förfarandet enligt direktivet ska tillämpas på ansökningar som lämnas in den 1 juli 2019 eller senare och som gäller skatteår som börjat den 1 januari 2018 eller börjar därefter. I övrigt tillämpas bestämmelserna på ansökningar som lämnas in den 1 juli 2019 eller senare.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL.....	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	4
1 INLEDNING.....	4
2 NULÄGE	4
2.1 Lagstiftning och praxis.....	4
Om dubbelbeskattning.....	4
Förfaranden för lösning av skattetvister i OECD.....	5
Bestämmelserna om lösning av skattetvister i EU	6
Behörig myndighet enligt 88 § i lagen om beskattningsförfarande	7
Lindring av internationell dubbelbeskattning enligt 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande	7
2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet.....	8
Ändringar som gäller OECD:s tvistlösning.....	8
Ändringar i tvistlösning i EU	9
Sverige.....	12
Norge.....	12
Danmark	13
Tyskland.....	14
Storbritannien	14
Förenta staterna	15
Kanada.....	15
2.3 Bedömning av nuläget	16
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN.....	17
3.1 Målsättning	17
3.2 Alternativ för genomförandet.....	17
Särskilda frågor beträffande ikraftsättande av EU-tvistedirektivet.....	18
Förhållandet mellan nationell ändringssökande och internationella tvistlösningsprocesser.....	19
Verkställande av den behöriga myndighetens beslut	21
3.3 De viktigaste förslagen.....	21
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	22
4.1 Ekonomiska konsekvenser.....	22
4.2 Konsekvenserna för myndigheterna.....	23
4.3 Konsekvenserna för de skattskyldiga.....	23
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	24
6 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER.....	24
DETALJMOTIVERING	26
1 LAGFÖRSLAG	26
1.1 Lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister.....	26
1.2 Lag om beskattningsförfarande.....	48
1.3 Lag om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst	49
2 NOGGRANNARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	49
3 IKRAFTTRÄDANDE	49
4 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN SAMT LAGSTIFTNINGSORDNING	49
LAGFÖRSLAG	52
1. Lag om förfarande för att lösa internationella skattetvister.....	52
2. Lag om upphävande av 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande	62

RP 308/2018 rd

3. Lag om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst.....	63
BILAGA	64
PARALLELLTEXT	64
3. Lag om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst.....	64

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

De avtal som ingåtts för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatter, nedan *skatteavtal*, ansluter sig till verksamhet som överskrider internationella gränser. Avtalen tillämpas på beskattning av enskilda skattskyldiga. Syftet med avtalen är att avtala med en annan stat eller en icke-statlig jurisdiktion som påför skatt självständigt, om hur beskattningsrätten fördelas i vissa situationer som omfattas av avtalet, gällande beskattning av fysiska personer och samfund. Skatteavtalen har således ingåtts för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt.

Det kan dock finnas skillnader i synsätt mellan staterna i fråga om tolkningen och tillämpningen av skatteavtalen. Sedan gammalt har man kunnat lösa dessa meningsskiljaktigheter i fråga om tolkningen med olika metoder. Under senare tid har man dock försökt att effektivisera dessa metoder. Inom Europeiska unionen (EU) har i denna fråga den 10 oktober 2017 angetts direktiv (EU) 2017/1852 om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen, nedan *EU-tvistedirektivet*, som ska sättas i kraft i medlemsstaterna senast sommaren 2019. I Finland ansluter sig effektiveringen av tvistlösningen vid sidan av att EU-tvistedirektivet sätts i kraft också till att man ska utveckla den relativt gamla lagstiftningen om förfaranden och om verkställande av avgöranden som uppnåtts vid tvistlösning. Som en del av det projekt för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster (Base Erosion and Profit Shifting, nedan *BEPS*) som Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och G20-länderna har satt i gång har det förhandlats en multilateral konvention för att genomföra skatteavtalsrelaterade åtgärder för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster. I konventionen ingår också en del om skiljeförfarande och parterna i konventionen kan om de så vill genom konventionen inkludera skiljeförfarandet i sina skatteavtal.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

Om dubbelbeskattning

Finland har ingått ett stort antal skatteavtal. Om båda parterna i ett skatteavtal tolkar deras ömsesidiga avtal så att den tolkande staten har beskattningsrätt och båda beskattar samma inkomstpost kan detta resultera i dubbelbeskattning. Med internationell dubbelbeskattning kan avses internationell juridisk dubbelbeskattning eller internationell ekonomisk dubbelbeskattning. Med internationell juridisk dubbelbeskattning avses en situation då fler än en stat beskattar samma skattskyldiga för samma tidsperiod för samma inkomst eller samma tillgångar. Med internationell ekonomisk dubbelbeskattning avses en situation då fler än en stat beskattar två eller flera skattskyldiga som bor i skilda stater för samma inkomst eller samma tillgångar.

Man kan försöka eliminera internationell dubbelbeskattning genom en stats interna metoder eller genom mellanstatliga metoder. En intern metod för en stat är att behandla beskattningsärendet i en nationell ändringssökningsprocess, som fungerar enligt de nationella bestämmelserna. Till de mellanstatliga metoderna hör för det första de förfaranden som ingår i skatteavtal och genom vilka staterna kan försöka lösa meningsskiljaktigheter beträffande avtal. Också inom EU har använts ett förfarande till vilket en skattskyldig i begränsade fall har kunnat söka sig för att få dubbelbeskattning eliminerad. Mellanstatlig tvistlösning berör förhandlingar om ett fall av en enskild skattskyldig i vilka man försöker nå en lösning genom att framföra begrundade uppfattningar.

Förfaranden för lösning av skattetvister i OECD

Det är typiskt att skatteavtal innehåller ett så kallat förfarande vid ömsesidig överenskommelse för meningsskiljaktigheter beträffande tolkning av avtalet (Mutual Agreement Procedure), nedan *MAP*. I det så kallade modellskatteavtalet (OECD Model Tax Convention on Income and on Capital) av OECD gäller artikel 25 förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Enligt artikeln kan staterna på ansökan av den skattskyldige förhandla ömsesidigt om tolkningsmeningsskiljaktigheter och om undanröjande av dubbelbeskattningen, om ärendet inte har kunnat avgöras ensidigt på basis av ansökan innan förhandlingarna inleds.

Trots att igångsättning av förfarandet för ömsesidig överenskommelse förutsätter ett initiativ av den skattskyldige (en ansökan), är det emellertid stater som är förhandlingsparter i förfarandet. Syftet med förhandlingarna är att finna en lösning på tolkningsmeningsskiljaktigheten i enlighet med artikel 25 stycke 2 i OECD:s modellskatteavtal. Det förpliktar emellertid inte förhandlingsparterna att uppnå en slutgiltig lösning i ärendet. Om en lösning uppnås borde den enligt modellskatteavtalet implementeras oberoende av de nationella tidsfristerna.

Finland har gällande dubbelbeskattningsavtal (läget den 1 oktober 2018) som innehåller bestämmelser om nästan alla de ärenden som behandlas i texten av OECD:s modellskatteavtal, förfarandet för ömsesidig överenskommelse inberäknat, med följande 76 stater (fördragsserienummer i parentes): Argentina (85/1996), Armenien (120/2007 och 31/2008), Australien (91/2007 och 32/2008), Azerbajdzjan (94/2006), Barbados (79/1992 och 58/2013), Belgien (66/1978, 54/1997 och 13/2014), Bosnien och Hercegovina (60/1987 och 75/2005), Brasilien (92/1997 och 33/1998), Bulgarien (11/1986), Cypern (40/2013), Danmark (inklusive Färöarna; 26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Egypten (12/1966 och 56/1976), Estland (96/1993 och 55/2016), Filippinerna (60/1981), Frankrike (8/1972 och 5/1976), Förenade Arabemiraten (90/1997 och 32/1998), Förenta staterna (2/1991 och 3/2008), Georgien (76/2008), Grekland (58/1981), Indien (58/2010), Indonesien (4/1989), Irland (88/1993), Island (26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Israel (90/1998), Italien (55/1983), Japan (43/1972, 111/1991 och 76/1992), Kanada (2/2007), Kazakstan (85/2010), Kina (104/2010), Kirgizistan (14/2004), Kosovo (60/1987 och 1/2012), Kroatien (60/1987 och 34/1995), Lettland (92/1993), Litauen (94/1993), Luxemburg (18/1983, 60/1992 och 62/2010), Makedonien (23/2002), Malaysia (16/1986), Malta (82/2001), Marocko (18/2013), Mexiko (65/1998), Moldavien (92/2008), Montenegro (60/1987 och 45/2007), Nederländerna (84/1997 och 31/1998), Norge (26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Nya Zeeland (49/1984 och 16/1988), Pakistan (15/1996), Polen (21/2010), Portugal (27/1971), Republiken Korea (75/1981), Rumänien (7/2000), Ryssland (110/2002), Schweiz (90/1993, 92/2006 och 122/2010 och 14/2013), Serbien (60/1987 och 70/2001), Singapore (115/2002, 38/2003 och 41/2010), Slovakien (28/2000), Slovenien (70/2004), Spanien (32/2018), Sri Lanka (28/2018), Storbritannien (2/1970, 31/1974, 26/1981, 8/1987, 2/1992, 75/1992 och 63/1997), Sverige (26 och 95/1997, 34/1998, 127/2008 och 43/2009), Sydafrika (78/1995 ja 4/1996), Tadzjikistan (72/2013), Tanzania (70/1978), Thailand (28/1986), Tjeckien (80/1995 och 5/1996), Turkiet (49/2012), Turkmenistan (12/2017), Tyskland (86/2017), Ukraina (82/1995 och 6/1996), Ungern (51/1981), Uruguay (16/2013), Uzbekistan (104/1999 och 43/2016), Vietnam (112/2002 och 64/2003), Vitryssland (84/2008), Zambia (28/1985) och Österrike (18/2001 och 95/2011). Ändringsprotokollet till det nordiska skatteavtalet undertecknades de 29 augusti 2018. Det har redan lämnats till riksdagen (RP 169/2018 rd). Finland har den 24 maj 2018 undertecknat skatteavtalet med Hongkong. Avtalet har redan behandlats i riksdagen (RP 103/2018 rd).

Förfarandet vid ömsesidig överenskommelse betyder förfarande av förhandlingar mellan behöriga myndigheter. I de skatteavtal som Finland har ingått har i allmänhet inkluderats en bestämmelse enligt vilken den behöriga myndigheten är finansministeriet eller dess befullmäktigade.

gade ombud eller den myndighet som ministeriet har förordnat att vara behörig myndighet. Enligt Finlands skatteavtal med Egypten som har ingåtts år 1965 (FördrS 12/1966) är den behöriga myndigheten finansministeriet. Förhandlingar om ett skatteavtal har emellertid satts i gång med Egypten.

Enligt OECD:s statistik har i medeltal 30 ansökningar om det ömsesidiga avtalsförfarandet som gäller Finland inletts årligen under åren 2011—2015. Grunden för ansökan har varit en åtgärd som lett till en situation som strider mot skatteavtalet antingen i Finland eller i den andra skatteavtalsstaten. Motsvarande antal är för Sveriges del 92, för Tyskland 317 och för USA 318. Det finns statistiska uppgifter också om de ansökningar som staterna under året lämnat olösta, gällande ansökningar som lämnats in samma år eller något tidigare år. Vid årets slut har under dessa år i medeltal 79 ansökningar där Finland är part varit under behandling. Motsvarande antal i Sverige är 184, i Tyskland 917 och i USA 789. När man granskar de genomsnittliga antalen bör man dock beakta att det kan vara stora årliga variationer både i antalet nya ansökningar och i antalet ansökningar som avgjorts under året och således också i antalet ansökningar som är under behandling vid slutet av året. Staterna har årligen lyckats avgöra fall och minska antalet fall som är under behandling, men som en följd av ett växande antal ansökningar har också antalet fall som är under behandling i slutet av året ökat, mätt på internationell nivå.

MAP-artikeln i OECD:s modellskatteavtal har sedan uppdateringen av år 2008 inkluderat stycke 5 om skiljeförfarande (Arbitration). Inom ramen för detta kan en skattskyldig efter resultatlösa MAP-förhandlingar begära att ärendet förs till skiljeförfarande och som slutresultat får man en lösning i ärendet. Ett beslut som utfärdats vid skiljeförfarande binder medlemsstaterna om den skattskyldige godkänner beslutet. Beslutet verkställs enligt modellskatteavtalet oberoende av nationella tidsfrister. Enligt artikel 25 stycke 5 andra meningen förs fallet emellertid inte till skiljeförfarande om det redan utfärdats ett beslut i ärendet av en domstol eller av ett administrativt rättsorgan i någondera staten.

I kommentaren till OECD:s modellskatteavtal har betonats att ett beslut som utfärdats vid skiljeförfarande gäller endast det fall som behandlats. Det förpliktar inte staterna till ett likadant beslut i samband med andra fall. Ett avgörande som utfärdats vid skiljeförfarande har inte samma värde som prejudikat som exempelvis prejudikat som utfärdats av nationella domstolar.

Finlands skatteavtal har hittills inte innehållit någon klausul gällande skiljeförfarande. Då man granskar andra staters skatteavtal har en klausul om skiljeförfarande ingått i enstaka skatteavtal i deras skatteavtalsnätverk.

Bestämmelserna om lösning av skattetvister i EU

Mellan EU:s medlemsstater gäller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG), nedan *EU-konventionen om skiljeförfarande*. Rådet har gett ett meddelande om reviderade bestämmelser gällande förfarandet för effektivt verkställande av konventionen (2009/C 322/01). EU-konventionen om skiljeförfarande gäller endast företags internationella beskattningssituationer och då endast de fall som gäller internprissättning.

EU-konventionen om skiljeförfarande omfattar ett förfarande inom vilket företag kan begära att EU-stater ska förhandla sinsemellan i fall som hör till konventionens tillämpningsområde. Om den behöriga myndigheten anser att företagets klagomål är befogat men inte själv kan få till stånd en tillfredsställande lösning bör den sträva efter att nå ett avgörande genom en ömsesidig överenskommelse med den behöriga myndigheten i den andra avtalsstaten. Om ett för-

handlingsresultat inte nås inom två år ska staterna inrätta en rådgivande kommitté. En förpliktelse att inrätta en rådgivande kommitté finns emellertid inte om den behöriga myndigheten i en stat med anslutning till ärendet inte kan avvika från ett beslut av nationell ändringssökning, utom då företaget har låtit tiden för överklagande löpa ut eller återkallat alla sådana besvär.

Den rådgivande kommittén ger ett yttrande för att avgöra av fallet. Staternas behöriga myndigheter ska undanröja dubbelbeskattningen på ett sätt som följer kommitténs yttrande eller avviker från det. Förfarandet enligt EU-konventionen om skiljeförfarande är en separat process i förhållande till den nationella processen för ändringssökande.

Statistik gällande EU-konventionen om skiljeförfarande samlas in av Europeiska kommissionens arbetsgrupp Joint Transfer Pricing Forum. Enligt dess statistik har åren 2011—2015 årligen inlämnats i medeltal 17 ansökningar om inledande av ömsesidigt förfarande enligt EU-konventionen om skiljeförfarande, i vilka Finland är part. Motsvarande siffror är för Sveriges del 16 och för Tyskland 84. I slutet av året har antalet ansökningar som är under behandling och som inletts samma år eller något tidigare år och som berör Finland varit i medeltal 39. Motsvarande siffror är för Sveriges del 46 och för Tyskland 260. Som ovan nämndes när det gäller OECD-statistik bör man också då man granskar de genomsnittliga siffrorna för EU-statistiken beakta att det kan finnas stora årliga variationer när det gäller å ena sidan antalet nya ansökningar och å andra sidan antalet ansökningar som avgjorts under året och således också i antalet ansökningar som är under behandling vid slutet av året.

Behörig myndighet enligt 88 § i lagen om beskattningsförfarande

Det befullmäktigande som ingår i 88 § i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) fastställer vem den behöriga myndigheten för ömsesidigt förfarande enligt skatteavtalet är. Med stöd av detta lagrum är Skatteförvaltningen behörig myndighet då en myndighet som finansministeriet befullmäktigat eller förordnat kan vara behörig myndighet enligt ett skatteavtal som Finland ingått med en främmande stat eller jurisdiktion. Finansministeriet kan dock överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende.

Lindring av internationell dubbelbeskattning enligt 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande

Vid verkställandet av den behöriga myndighetens beslut har tillämpats bestämmelsen om lindring i 89 § 3 mom. i lagen om beskattningsförfarande. Av regeringens proposition 252/1982 rd gällande den paragraf som föregick denna bestämmelse (den upphävda beskattningslagen (482/1958) 126 a §) framgår att syftet med denna bestämmelse är uttryckligen att befria från skatt med stöd av en bestämmelse om ett ömsesidigt avtalsförfarande gällande ett skatteavtal. Enligt gällande lag kan en behörig myndighet fatta beslut om lindring även i det fall då det redan finns ett i Finland utfärdat beslut i samma ärende på grund av ändringssökande. Innehållet i ett beslut om lindring kan avvika från ett beslut som har utfärdats som följd av ändringssökande.

Paragraf 89 3 mom. i lagen om beskattningsförfarande gäller endast beslutsfattande i fråga om skattelindring, men den föreskriver inte hur skatten ska beräknas på nytt. I praktiken förekommer dock situationer då verkställandet av en ömsesidig överenskommelse skulle leda till att en förlust som fastställts för ett skatteår eller användning av gamla förluster ändras. Då har man i Finland inte nödvändigtvis debiterat den skatt som kunde lindras. Ändring i skattelindringsbeslut kan inte sökas genom besvär.

I 89 § 4 mom. i lagen om beskattningsförfarande avsågs enligt regeringsproposition 252/1982 rd med påföljder i anslutning till skatten en ränta som motsvarar dröjsmålsränta, dröjsmåls-

ränta, restavgift och uppskovsränta. Den ränta som motsvarar dröjsmålsränta har sedermera ersatts med skattetillägg. Dröjsmålsräntan och restavgift har ersatts med förseningsränta. I lagens förarbeten nämns inte skatteförhöjningar.

Enligt 89 § 5 mom. i lagen om beskattningsförfarande får finansministeriet bestämma att Skatteförvaltningen ska avgöra sådana ansökningar som avses i 3 mom., om det belopp som ansökan om befrielse gäller är högst 50 000 euro. Finansministeriet får dock överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende.

2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet

Ändringar som gäller OECD:s tvistlösning

Den BEPS-utredning som OECD publicerade 2013 följdes av ett åtgärdsprogram som publicerades samma år (Action Plan on Base Erosion and Profit Shifting). I det ingick 15 åtgärder för avgörande av BEPS-situationer.

En åtgärd i BEPS-projektet var en multilateral konvention för att genomföra skatteavtalsrelaterade åtgärder för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster (Multilateral Convention to Implement Tax Treaty Related Measures to Prevent Base Erosion and Profit Shifting), nedan *multi-instrument*. Det är ett verktyg med vilket staterna kan genomföra BEPS-ändringar som gäller skatteavtalsbestämmelser. Med hjälp av multi-instrumentet är det möjligt att göra BEPS-ändringarna till en del av skatteavtalsnätverket genom en enda underskrift och ett nationellt godkännandeförfarande.

I samband med BEPS-arbetet gällande multi-instrumentet utvecklades inom OECD en del som gäller ett obligatoriskt skiljeförfarande och som ingår i multi-instrumentet. Det är inte fråga om ett element som ingår i minimistandarden för tvistlösning, utan om en del av konventionen som staterna frivilligt kan välja och som syftar till att effektivisera lösningen av meningsskiljaktigheter mellan stater.

Med skiljeförfarande avses i samband med multi-instrumentet att en situation då det råder meningsskiljaktighet om tolkningen av ett skatteavtal kan avgöras genom att ärendet efter förhandlingar mellan staterna överförs till behandling av en oberoende skiljemannapanel. Detta kan ske på begäran av den skattskyldige då det föreligger en meningsskiljaktighet gällande tolkningen av ett skatteavtal och det är fråga om en enskild skattskyldig och staterna inte inom utsatt tid uppnått ett avgörande genom förhandlingarna enligt förfarandet för ömsesidig överenskommelse, i enlighet med skatteavtalet. Ett beslut som utfärdats genom skiljeförfarande ska vara ett slutgiltigt avgörande om vilken stat som i ett enskilt fall får beskatta en viss inkomst. Om man emellertid inte kan lösa ärendet vid förhandlingarna inom två, eller om den skattskyldige har så valt, inom tre år, kan den skattskyldiges begäran skapa förpliktelsen att inrätta en skiljemannapanel för att lösa ärendet.

Vid det första tillfället för undertecknande av multi-instrumentet den 7 juni 2017 meddelade 25 av de 68 parter som undertecknade instrumentet i underteckningsskedet att de väljer att tillämpa del VI som gäller skiljeförfarande på vissa villkor som de meddelade. De som har valt multi-instrumentets skiljeförfarande är för tillfället 28 (läget den 1 oktober 2018) medan antalet undertecknare är 84. Finland hörde till den grupp som valde denna del VI i multi-instrumentet genom att vid undertecknandet av multi-instrumentet ge ett så kallat temporärt meddelande, där Finland meddelade att det tillämpar skiljeförfarandet med vissa val, meddelanden och reservationer. Godkännande och implementering av multi-instrumentet på nationell nivå sker genom en regeringsproposition beträffande multi-instrumentet. Förslagen till ändringar av denna lag påverkar dock det förfarande som ingår i multi-instrumentet till den del

som denna proposition omfattar omständigheter som allmänt tillämpas på ömsesidigt avtalsförfarande.

Ändringar i tvistlösning i EU

Europeiska kommissionen publicerade den 25 oktober 2016 ett förslag till rådets direktiv om tvistlösningsmekanismer vid dubbelbeskattning i Europeiska unionen (COM(2016) 686 final). Kommissionen motiverade sitt förslag med att de nuvarande mekanismerna, dvs. förfarandet för ömsesidig överenskommelse enligt skatteavtal samt EU-konventionen om skiljeförfarande, inte är tillräckliga för att säkerställa att vinster inte dubbelbeskattas. Enligt kommissionen är det, även om de nuvarande mekanismerna ofta fungerar väl, ändå skäl att underlätta tillgången till mekanismerna bland de skattskyldiga samt göra mekanismen mera omfattande, aktuell och autentisk.

Kommissionens förslag som sedan ledde till det EU-tvistedirektiv som utfärdades den 10 oktober 2017 baserar sig i stor utsträckning på EU-konventionen om skiljeförfarande. Det är således fråga om en process där den skattskyldige kan begära att få i gång förfarandet för ömsesidig överenskommelse i sitt eget fall. Om ärendet godkänns för behandling ska förhandlingsparterna, dvs. medlemsstaterna, sträva efter att nå en överenskommelse inom utsatt tid. Om förfarandet inte leder till resultat kan den skattskyldige begära att ett skiljeförfarande inleds. Då ska tvisten avgöras inom en viss tidsfrist. För detta skede i förfarandet utses en rådgivande kommitté, som ger ett yttrande i fallet för att undanröja dubbelbeskattning. Detta yttrande ska vara bindande för medlemsstaterna, utom i det fall att de avtalar om en alternativ lösning.

Ett förfarande enligt EU-tvistedirektivet berör alltid lösning av en tvist mellan medlemsstater. Det gäller ett förfarande genom vilket man avgör en tvist. I direktivet utfärdas bestämmelser för förfarandet både för de parter som behandlar ärendet (behöriga myndigheterna i staterna) och för den skattskyldige vars ärende det gäller. Bestämmelserna för förfarandet i direktivet är detaljerade men å ena sidan nämns i många punkter att det tillämpas ett förfarande motsvarande varje parts nationella regler. Ett förfarande enligt direktivet avslutar andra förfaranden för ömsesidig överenskommelse. Å andra sidan avvaktar man vanligen i ett förfarande enligt direktivet det slutliga beslutet av ändringssökande som kanske har satts i gång i ärendet.

I EU-tvistedirektivet konstateras att tvistlösningsförfarandet enligt direktivet gäller undanröjande av dubbelbeskattning i fall inom tillämpningsområdet för inkomskatteavtal och EU-konventionen om skiljeförfarande. Förfarandet gäller ett ärende av berörd person som definieras i direktivet och som har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat. Berörd person åsyftar jämte juridiska personer också fysiska personer. Det finns inte heller några begränsningar i direktivet beträffande vilka artiklar av ett skatteavtal kan behandlas i tvistlösningsförfarandet. Tvistlösningsmekanismen enligt direktivet har således ett mera omfattande tillämpningsområde än EU-konventionen om skiljeförfarande, som omfattar endast beskattningsfall mellan företag och då endast fall som gäller internprissättning.

Enligt EU-tvistedirektivet kan en berörd person (en enskild skattskyldig) få sitt fall till behandling av staterna, om personen lämnar in sitt klagomål inom den i direktivet bestämda tidsfristen på tre år från mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga genom att lämna in bland annat de uppgifter som krävs och då fallet också i övrigt uppfyller kriterierna för att tas upp till behandling. Ärendet behandlas av behöriga myndigheterna med vilka avses den myndighet i en medlemsstat som har utsetts som sådan av denna medlemsstat. I direktivet ingår en detaljerad förteckning över omständigheter som den berörda personen ska uppge som stöd för sitt klagomål. Det konstateras vidare i direktivet att den berörda personen ska inom tre månader besvara tillägsfrågor om de

behöriga myndigheterna har ställt tillägsfrågor inom tre månader från mottagande av klagomålet. Att iaktta den tidsfrist på tre månader som gäller svar till tillägsfrågor är en förutsättning till att berörd person får sitt klagomål till behandling.

I EU-tvistedirektivet anges tidsfrister såväl för den behöriga myndigheten som för den berörda personen då det gäller behandlingen av klagomålet. Det första skedet efter mottagande av klagomålet och eventuella tillägsfrågor är att fatta beslut om att ta upp klagomålet till behandling. Det ska göras inom sex månader från mottagande av klagomålet eller mottagande av ytterligare information som har mottagits, enligt vad som är senare. Enligt EU-tvistedirektivet finns det en grund att avvisa klagomålet om klagomålet inte innehåller de uppgifter som krävs (inklusive de svar till tillägsfrågor som ska ges inom bestämd tid), om det inte föreligger någon tvistefråga eller om klagomålet inte lämnats in inom tidsfristen av tre år. Om en behörig myndighet inte fattar ett beslut om klagomålet inom den bestämda tidsfristen ska klagomålet anses vara godtaget av den behöriga myndigheten. Enligt direktivet, om alla behöriga myndigheter har avvisat klagomålet ska den berörda personen ha rätt att överklaga varje beslut i enlighet med nationella regler.

Om ärendet godkänns för behandling inleder de behöriga myndigheterna ett förfarande för ömsesidig överenskommelse för att avgöra ärendet. Varje behörig myndighet kan också avgöra ärendet ensidigt utan att förhandlingsförfarande inleds. Om det inleds ett förfarande för ömsesidig överenskommelse mellan staterna ska ärendet enligt huvudregeln avgöras inom en tidsfrist på två år. Tidsfristen kan förlängas med ett år. Det avgörande som nåts i förfarandet för ömsesidig överenskommelse är bindande för de behöriga myndigheterna om den skattskyldige godtar beslutet och upphör med eventuella andra förfaranden samt förbinder sig att inte söka ändring senare.

Den berörda personen kan, om förutsättningarna enligt EU-tvistedirektivet uppfylls, begära att en rådgivande kommitté inrättas i två situationer 1) då den ena behöriga myndigheten i det första skedet har ansett att ärendet inte ska överföras till det förfarande som avses i direktivet och således inte inleder ett förfarande för ömsesidig överenskommelse och den berörda personen är av annan åsikt, eller 2) då de behöriga myndigheterna har inlett ett förfarande för ömsesidig överenskommelse men inte lyckats lösa tvistefrågan inom utsatt tid. En begäran enligt punkt 1 kan emellertid inte lämnas om en nationell domstol har bekräftat en avvisande opinion och den behöriga myndigheten i den ifrågavarande staten inte kan avvika från det. Direktivet innehåller också bestämmelser om hur man kan förfara om en rådgivande kommitté inte inrättas inom de 120 dagar som bestäms i direktivet. Den berörda personen kan då be att en behörig nationell domstol eller ett nationellt utnämmande organ utför åtgärder för att inrätta en rådgivande kommitté.

Den rådgivande kommittén består enligt EU-tvistedirektivet av en ordförande, företrädare för de behöriga myndigheterna och av oberoende, kompetenta personer som ska utses av de behöriga myndigheterna. Medlemmarna i den rådgivande kommittén utses med undantag för de behöriga myndigheterna, ur den förteckning över oberoende kompetenta personerna som medlemsstaterna upprätthåller. Den behöriga myndigheten kan på vissa grunder motsätta sig utnämmandet av en oberoende kompetent person. En av dem är att personen verkar som skatterådgivare. Det får inte heller förekomma bristande oberoende under en viss efter det att kommitténs arbete har slutförts, för under en period av 12 månader efter det att kommittén har avggett sitt yttrande får det inte finnas grunder för att invända mot personens utnämning. Kommitténs ordförande ska vara domare, utom då de behöriga myndigheterna och de oberoende personerna kommer överens om något annat.

Den rådgivande kommittén ska ha arbetsordning som inom den period av 120 dagar som definieras närmare i direktivet ska underrättas den berörda personen och som innehåller bland an-

nat frågor som är föremål för behandlingen och tidsramen för förfarandet. Inom den tid som nämns ovan ska man också nämna den dag då yttrandet senast ska antas och hänvisningarna till tillämpliga bestämmelser.

I stället för att inrätta en rådgivande kommitté kan medlemsstaterna avtala om att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning. Utom reglerna om medlemmarnas oberoende kan sammansättning och form av kommittén för alternativ tvistlösning avvika från den rådgivande kommittén. En sådan kommitté ska ha arbetsordning men den kan vid behov använda annan tvistlösningsmekanism och -teknik för att lösa en tvistefråga på bindande sätt. En kommitté för alternativ tvistlösning kan också vara ett arrangemang av varaktig natur.

I EU-tvistedirektivet ingår bestämmelser om bland annat fördelningen av kostnaderna mellan medlemsstaterna och också för den skattskyldiges del. Enligt huvudregeln ska kostnader av oberoende personer delas lika mellan medlemsstaterna. Ett undantag från denna skyldighet att svara för kostnaderna kan vara de då den skattskyldige återtar sin ansökan eller om den behöriga myndighetens beslut att inte godkänna tvistemålet för behandling var korrekt. Den skattskyldige ska alltid stå för sina egna kostnader.

EU-direktivet omfattar detaljerade bestämmelser om vilka uppgifter den rådgivande kommitté eller kommittén för alternativ tvistlösning kan få i samband med förfarandet och vilka tillfällen för hörande som kan ordnas. Också om kommittémedlemmarnas och den skattskyldiges tystnadsplikt finns heltäckande bestämmelser som hindrar dessa från att röja uppgifter.

Den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning ska ge sitt yttrande inom sex månader. Tidsfristen kan dock förlängas med tre månader. De berörda behöriga myndigheterna ska fatta beslut i ärendet inom sex månader efter det att yttrandet har givits. Beslutet är bindande och utgör inte ett prejudikat. Bestämmelserna om delgivning och nationell implementering av beslutet i direktivet är mycket detaljerade. Genomföringen ska ske om den berörda personen eller de berörda personerna godtar det och avstår från rätten till inhemsk ändringsökande inom 60 dagar från datumet för delgivningen av beslutet. Beslutet som ska fattas efter att den rådgivande kommittén gett sitt yttrande ska verkställas effektivt nationellt och uppgifter om beslutet ska publiceras för att garantera transparensen.

EU-tvistedirektivet innehåller bestämmelser om förhållandet mellan ett förfarande som följer direktivet och eventuella andra förfaranden som gäller samma fall. Avsikten är att man inte kan få lösning i samma ärende genom EU-förfarande och därefter ännu genom andra förfaranden. I direktivet har också beaktats att statens lagstiftning kan förbjuda en situation där i samma ärende finns ett beslut som getts genom det nationella ändringssökandet och därefter ett beslut enligt direktivet. Direktivet innehåller reglerna för det fall att ett beslut i samma ärende har utfärdats av en domstol eller annan rättslig myndighet i en medlemsstat, och den nationella lagstiftningen inte tillåter att man avviker från det. Förfarandet enligt direktivet framskrider då inte.

I direktivet ingår också möjligheten att begränsa de fall som ska få tillgång till tvistlösningsförfarandet dvs. till den rådgivande kommittén eller till kommittén för alternativ tvistlösning. Till exempel ett fall som inte gäller en situation av dubbelbeskattning eller ett fall av skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet, kan begränsas utanför det skiljeförfarande som baserar sig på direktivet.

I förfarandet enligt EU-tvistedirektivet ingår många tidsfrister, som gäller verksamheten av både de parter som behandlar fallet och den skattskyldige. Avsikten är att effektivisera processens framskridande. I direktivet har man också velat trygga processens snabba framsteg från ett skede till ett annat, särskilt från den skattskyldiges synvinkel. När det gäller processerna för

fysiska personer och små och medelstora företag ingår det i direktivet några lättnader i fråga om till vilken stat uppgifter ska lämnas.

EU-tvistedirektivet ska sättas i kraft nationellt senast den 30 juni 2019. Det tillämpas på klagomål som görs enligt direktivet och som lämnats in den 1 juli 2019 i fråga om skattetvister om inkomster som tjänats in det skatteår som börjar den 1 januari 2018 eller senare. De behöriga myndigheterna av de stater som är delaktiga i fallet kan dock besluta att tillämpa direktivet på en ansökan som lämnats in före denna tidpunkt eller som gäller tidigare skatteår.

Sverige

Sverige har inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse. I fyra av dem ingår också stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilket gäller skiljeförfarande. Sverige har dessutom undertecknat multi-instrumentet den 7 juni 2017 och deponerat sitt ratifikationsinstrument den 22 augusti 2018. Sverige har inkluderat kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande i den konvention som nämns ovan. På grund av de reservationer som Sverige gjort tas dock inte i skiljemannaförfarande upp sådana fall, där de behöriga myndigheterna beslutar att fallet inte lämpar sig för skiljemannaförfarande. Dessutom kan inte kapitel VI tillämpas på fallet om det är fråga om en situation med dubbelt hemvist eller om det i fallet är fråga om rättelse gällande immateriella tillgångar som är svåra att värdera.

Sverige är medlemsstat i EU och har således anslutit sig till EU-konventionen om skiljeförfarande. Sverige ska också sätta i kraft EU-tvistedirektivet nationellt.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Sverige begära att få komma med i MAP i de fall där den skattskyldige har försökt få ett beslut om ett tvisteärende i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet.

Enligt 67 kap. 38 § i skatteförvaltningslagen i Sverige får regeringen eller en myndighet som regeringen befullmäktigar göra en ändring i ett skattebeslut, om en bestämmelse i skatteavtalet leder till att ändringen måste göras. I Sverige är skatteförvaltningen behörig myndighet i andra än betydande fall. Om vilka fall som är betydande föreskrivs inte i penningbelopp. Enligt 67 kap. 39 § i skatteförvaltningens lag kan man inte söka ändring i ett beslut av regeringen eller en myndighet som regeringen befullmäktigar.

Sveriges skatteförvaltning har gett anvisningar om förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Tidsfristen på tre år för inlämnande av ansökan om förfarande för ömsesidig överenskommelse börjar i allmänhet från skatteförvaltningens beskattningsbeslut gällande inkomsträttelse. Om den skattskyldige överklagar hos domstol måste tidsfristen för MAP-ansökan ändå beaktas. Den skattskyldige är inte delaktig i förhandlingarna mellan de behöriga myndigheterna men kompletterande frågor kan ställas till den skattskyldige.

Norge

Norge har inkluderat i de flesta av sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse i OECD:s modellskatteavtal. I tre skatteavtal ingår också stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilket gäller skiljeförfarande. Norge undertecknade multi-instrumentet den 7 juni 2017, men har hittills (läget den 1 oktober 2018) inte inkluderat i sina val kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande. Norge är inte heller medlemsstat i EU och har således inte anslutit sig till EU-konventionen om skiljeförfarande och är inte skyldig att sätta i kraft EU-tvistedirektivet nationellt.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Norge begära att få komma med i MAP i sådana fall där den skattskyldige har försökt få en lösning i ett tvisteärende i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet. MAP och det nationella ändringssökandet kan dock i regel inte framskrida samtidigt och om den skattskyldige söker sig till den ena processen avbryter det inte de tidsfrister som angetts för ansökan till den andra processen.

Om den skattskyldiga först vill söka sig till MAP avbryts behandlingen av besvär i Norges nationella ändringssökande ända tills MAP-fallet har behandlats. Om fallet avgörs i MAP bestämmer den behöriga myndigheten att den skattskyldige måste återkalla sitt klagomål för att MAP-beslutet ska kunna genomföras.

Om ändringssökandet används först avbryts MAP ända tills beslutet i Norges förfarande för ändringssökande har getts. Om den skattskyldige efter beslutet om klagomålet ännu står fast vid sitt yrkande att beskattningen inte överensstämmer med skatteavtalet inleder den behöriga myndigheten i Norge MAP. I sådana fall kan den behöriga myndigheten i Norge i praktiken vanligen ändå inte på grund av det förfarande som följts avvika från domstolens beslut, dvs. den kan inte vid de ömsesidiga avtalsförhandlingarna avtala om annat än det som är innehållet i domstolens avgörande. Detta betyder alltså i praktiken att den behöriga myndigheten i Norge endast kan uppvisa domstolsbeslutet till sin förhandlingspart. MAP kan således leda till lösning av fallet och undanröjande av dubbelbeskattning endast då Norges förhandlingspart går med på att lösa ärendet på det sätt som motsvarar beslutet av Norges domstol och undanröjer dubbelbeskattning i denna andra stat. Om detta inte sker leder MAP inte till den eftertraktade lösningen ur den skattskyldiges synpunkt dvs. till lösning av ärendet och undanröjande av dubbelbeskattning. Då grundar sig beskattningen i Norge på ett domstolsbeslut medan i den andra staten den har något annat innehåll.

När den skattskyldige har godkänt den ömsesidiga överenskommelsen ska ett beslut som sänker skatten göras genom en ändring av beskattningen. De lokala skattebyråerna ändrar beskattningen på tjänstens vägnar. Den överenskommelse som de behöriga myndigheterna har gjort kan tillämpas på tidigare och kommande skatteår. Man har inte rätt att söka ändring i den behöriga myndighetens beslut.

Danmark

Danmark har inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse, men i inget av dem ingår stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilken gäller skiljeförfarande. Danmark har dessutom undertecknat multi-instrumentet den 7 juni 2017, men har hittills (läget den 1 oktober 2018) inte tagit med kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande, som en del av den.

Danmark är medlemsstat i EU och har således anslutit sig till EU-konventionen om skiljeförfarande. Det ska också sätta i kraft EU-tvistedirektivet nationellt.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Danmark begära att få komma med i MAP i sådana fall där den skattskyldige har försökt få ett beslut om ett tvisteärende i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet. I sådana fall kan den behöriga myndigheten i Danmark på grund av det förfarande som följts dock inte avvika från domstolens beslut, dvs. den kan vid det ömsesidiga avtalsförfarandet inte komma överens om annat än det som domstolens beslut innehåller. Detta betyder alltså i praktiken att den behöriga myndigheten i Danmark endast kan uppvisa domstolsbeslutet till sin förhandlingspart. MAP kan således leda till lösning av fallet och undanröjande av dubbelbeskattning endast om Danmarks förhandlingspart går med på att lösa

ärendet på det sätt som motsvarar beslutet av en dansk domstol och undanröjer dubbelbeskattning i denna andra stat. Om detta inte sker leder MAP inte till den eftertraktade lösningen ur den skattskyldiges synpunkt dvs. till lösning av ärendet och undanröjande av dubbelbeskattning. Då grundar sig beskattningen i Danmark på ett domstolsbeslut medan i den andra staten den har något annat innehåll.

Beskattningen ändras enligt MAP-avtalet oberoende av de nationella tidsfristerna om den skattskyldige godkänner avtalet. Tull- och skatteförvaltningen är befullmäktigad att som behörig myndighet fatta sådana beslut som är i enlighet med skatteavtal. Den behöriga myndigheten ändrar på tjänstens vägnar beskattningen i allmänhet i samarbete med skatteförvaltningen.

Om ändring söks i samma ärende väntar behandlingen av ärendet i MAP oftast på resultatet av ändringssökandet men samtidig behandling är också möjlig. Ett fall som behandlas med stöd av EU-konventionen om skiljeförfarande kan inte behandlas i den rådgivande kommittén om fallet anhängiggörs i en dansk domstol.

Tyskland

Tyskland har inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse. I vissa av dem ingår också artikel 25 stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal som gäller skiljemannaförfarande. Tyskland har dessutom undertecknat multi-instrumentet den 7 juni 2017 och tagit med kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande som en del av den. På grund av de reservationer som Tyskland gjort kan inte till skiljemannaförfarande tas sådana fall där bestämmelser gällande missbruk i nationell lag eller skatteavtal har tillämpats, det är fråga om skattebrott eller om motsvarande situationer, det är inte fråga om dubbelbeskattning, det är fråga om ett fall som hör till tillämpningsområdet för EU-konventionen om skiljeförfarande eller motsvarande, avräkningsmetod tillämpas på fallet i stället för undantagandemetoden eller man har ingått ett avtal om faktiska omständigheter i fallet.

Tyskland är medlemsstat i EU och har således anslutit sig till EU-konventionen om skiljeförfarande. Tyskland ska också sätta i kraft EU-tvistedirektivet nationellt.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Tyskland begära att få komma med i MAP i sådana fall där den skattskyldige har försökt få ett beslut om ett tvisteärende i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet. MAP och det nationella ändringssökandet kan dock i regel inte pågå samtidigt. I allmänhet begärs dock den skattskyldiges godkännande för beslutet i MAP och ett meddelande om att denne inte ämnar inleda nationellt ändringsförfarande i ärendet eller att den skattskyldige upphör med de förfaranden som pågår.

Enligt Tysklands Abgabenordnung 175 a § ska beskattningsbeslutet ändras, det ska ges eller upphävas till de delar verkställandet av det avtal som uppnåtts i förfarandet för ömsesidig överenskommelse förutsätter. Ändringen ska göras inom ett år från att den överenskommelse som uppnåtts i det ömsesidiga förfarandet har vunnit kraft.

Finansministeriet har gett anvisningar om förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Den skattskyldige ska söka sig till ömsesidigt avtalsförfarande inom fyra år från att den skattskyldige delgivits beskattningsåtgärden, om det inte i skatteavtalet finns bestämmelser om tidsfristen för ansökan. Från detta kan man dock i specialfall avvika.

Storbritannien

Storbritannien har i regel inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse. I vissa av dem ingår också artikel 25 stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilket gäller skiljemannaförfarande. Storbritannien har dessutom undertecknat multi-instrumentet den 7 juni 2017 och deponerat sitt ratifikationsinstrument den 29 juni 2018 men har inte tagit med kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande som en del av det. Storbritannien är medlemsstat i EU och har anslutit sig till EU-konventionen om skiljeförfarande.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Storbritannien begära att få komma med i MAP i sådana fall där den skattskyldige har försökt få ett beslut om ett tvisteärendet i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet. MAP och det nationella ändringssökandet kan dock i regel inte pågå samtidigt.

I Storbritanniens skattelag, Taxation (International and Other Provisions) Act, ingår bestämmelser om verkställandet av avtal som uppnåtts vid ömsesidigt avtalsförfarande och avtal som uppnåtts med stöd av EU-konventionen om skiljeförfarande. En rättelse kan göras bland annat genom att befria från skatt eller återbära skatt eller på annat sätt. Yrkande på lindring kan göras inom 12 månader från att avtalet har delgivits. När det gäller lindringsyrkande vid verkställande av avtal som uppnåtts med stöd av EU-konventionen om skiljeförfarande finns det ingen tidsfrist. Verkställandet av beslutet kräver i allmänhet att den skattskyldige godkänner beslutet.

Förenta staterna

Förenta staterna har i regel inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse. I vissa av dem ingår också artikel 25 stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilket gäller skiljemannaförfarande. Förenta staterna har hittills (läget den 1 oktober 2018) inte undertecknat multi-instrumentet.

Enligt de bestämmelser som tillämpas i Förenta staterna kan de skattskyldiga inte begära att tas med i MAP i de fall då den skattskyldige samtidigt har ansökt om ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i det nationella ändringssökandet. Då kan den behöriga myndigheten endast begära att den andra staten gör en rättelse som motsvarar beslutet.

Ansökan om att få tillgång till förfarande för ömsesidig överenskommelse hindrar inte att man inleder en rättsprocess. Ansökan om förfarande för ömsesidig överenskommelse godkänns dock inte utan tillstånd av en viss enhet inom skatteförvaltningen, om ansökan gäller skatteår eller ett fall som är under behandling i domstol i Förenta staterna. De skattskyldiga kan ombesgå med på regeringens begäran att skjuta upp domstolsbehandlingen för den tid det ömsesidiga avtalsförfarandet pågår. Den behöriga myndigheten är bunden av domstolens beslut, dvs. den kan inte vid det ömsesidiga avtalsförfarandet avtala om annat än vad domstolens beslut innehåller.

Kanada

Kanada har inkluderat i sina skatteavtal artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse. I vissa av dem ingår också artikel 25 stycke 5 i OECD:s modellskatteavtal, vilket gäller skiljemannaförfarande. Kanada har dessutom undertecknat multi-instrumentet den 7 juni 2017 och tagit med kapitel VI, som gäller skiljemannaförfarande som en del av det. På grund av de reservationer som Kanada gjort vid undertecknandet tas dock inte i skiljemannaförfarande upp sådana fall, där bestämmelser gällande missbruk i nationell lag eller skatteavtal har tillämpats. Till skiljeförfarande tillåts endast de fall som berör fastställande av hemviststat, uppkomsten

av fast driftsställe och allokering av inkomst till det, royalty av företag i intressegemenskap och prissättning av transaktioner mellan företag i intressegemenskap samt de fall om vilka staterna har överenskommit.

De skattskyldiga kan enligt de bestämmelser som tillämpas i Kanada begära att få komma med i MAP i sådana fall där den skattskyldige har försökt få ett beslut om ett tvisteärende i det nationella ändringssökandet eller då det redan getts ett beslut i tvisteärendet i det nationella ändringssökandet. I sådana fall kan den behöriga myndigheten i Kanada dock inte avvika från domstolens beslut, dvs. den kan vid det ömsesidiga avtalsförfarandet inte komma överens om annat än det som domstolens beslut innehåller. Detta betyder alltså i praktiken att den behöriga myndigheten i Kanada endast kan uppvisa domstolsbeslutet till sin förhandlingspart. MAP kan således leda till lösning av fallet och undanröjande av dubbelbeskattning endast då Kanadas förhandlingspart går med på att lösa ärendet på det sätt som motsvarar beslutet av Kanadas domstol och undanröjer dubbelbeskattning i denna andra stat. Om detta inte sker leder MAP inte till den eftertraktade lösningen ur den skattskyldiges synpunkt dvs. till lösning av ärendet och undanröjande av dubbelbeskattning. Då grundar sig beskattningen i Kanada på ett domstolsbeslut medan i den andra staten den har något annat innehåll.

2.3 Bedömning av nuläget

Enligt den gällande lagstiftningen kan förfarandet beträffande lösning av internationella skattetvister i Finland ha som sitt basis antingen artikeln om förfarande för ömsesidig överenskommelse i skatteavtalen eller EU-konventionen om skiljeförfarande. EU-konventionen om skiljeförfarande innehåller vid sidan av förhandlingsskedet mellan staterna också reglerna om skiljeförfarandet. Konventionen gäller emellertid endast de fall som ansluter sig till internprissättning av företag. EU-tvistedirektivet som måste implementeras nationellt har ett mera omfattande tillämpningsområde i jämförelse med de nuvarande förfarandena. Det innehåller också i fråga om vissa omständigheter beträffande proceduren många särskilda och mera detaljerade bestämmelser i jämförelse med andra förfaranden.

EU-tvistedirektivet som implementeras med denna proposition nationellt i Finland innehåller ett nytt förfarande för att lösa internationella skattetvister. Finland kommer att inkludera den del som berör skiljeförfarande i multi-instrumentet med vilken BEPS-ändringarna verkställas och inkluderas i det finska skattenätverket. Man kan anta att med de nya förfarandena antalet av de fall som behandlas i olika förfaranden för att lösa skattetvister kommer att öka i framtiden.

Den gällande regleringen av lindring enligt lagen om beskattningsförfarande möjliggör endast befrielse från skatt. På grund av den gällande lagstiftningen kan man inte ändra en förlust som fastställts för ett skatteår eller användningen av gamla förluster. Man kan inte betala återbetalningsränta på det belopp som återbetalas. Den nuvarande lagstiftning som berör verkställande av lösningar som man har nått i förfaranden mellan staterna borde uppdateras och den borde göras effektivare och mera flexibel.

I de situationer där tvistlösningsförfaranden mellan staterna tillämpas och bland staterna mera allmänna har det ansetts vara ändamålsenligt att reglera förhållandet mellan olika förfaranden som berör samma tvistefråga. På internationell nivå har man ställt upp begränsningar för det om man i samma fall kan få ett fullständigt avgörande inom flera olika förfaranden. Internationellt betraktad tycks det vara typiskt att om den skattskyldige har sökt sig till nationellt ändringssökande, staten kan inte i ett MAP ta en inställning som avviker från den lösning som har getts i nationellt ändringssökande. Grunden till sådant förfarande kan vara att de lösningar som har getts med anledning av ändringssökande sätts i ett läge från vilket den behöriga myndigheten har inga befogenheter att avvika. En sådan situation betyder i fråga om ett MAP

att i ett läge där det finns en lösning i ärendet som följd av ändringssökande MAP in nödvändigtvis leder till lösning i ärendet. Om det nationella ändringssökandet har helt eller delvis bibehållit beskattningsbeslutet av den ifrågavarande staten, MAP kan leda till en lösning och undanröjande av dubbelbeskattning endast om den behöriga myndigheten i den stat som är förhandlingspart, godkänner den ovannämnda lösning som är en följd av ändringssökande. Om detta inte sker leder MAP inte till lösning och inte heller undanröjande av dubbelbeskattning. Det förfarande som beskrivs ovan är på grund av en internationell jämförelse rådande i de flesta EU-medlemsstaterna. Ett beslut på grund av nationell ändringssökande förorsakar däremot in begränsningar i Nederländerna, Storbritannien, Kroatien, Tyskland och Sverige. I staterna utanför EU är det typiskt att det finns begränsningar mellan olika processer. Som exempel på sådana stater kan nämnas Norge, Förenta staterna, Kanada, Japan, Australien, Nya Zeeland, Mexiko, Brasilien, Sydafrika, Indonesien och Malaysia.

I Finland finns det för tillfället inga begränsningar som skulle förhindra verkställande av en MAP-lösning av den orsak att man har gett ett beslut i ärendet som följd av ändringssökande. I praktiken förekommer det ofta situationer där den skattskyldige har sökt sig både till nationellt ändringssökande och till MAP. Om i så fall det ursprungliga beslutet har helt eller delvis bibehållits i ändringssökandeprocessen har behandlingen av fallen i MAP i praktiken då alltid pågått. Lösning av fallen och undanröjande av dubbelbeskattning har kanske förutsatt att den finska behöriga myndigheten måste avvika för den skattskyldig från det slutresultat till vilket man har kommit fram i ändringssökandeprocessen

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Målsättningen med propositionen är att EU-tvistedirektivet införlivas i den nationella lagstiftningen. I jämförelse med tillämpningsområdet av EU-konvention om skiljeförfarande är EU-tvistedirektivet mera omfattande emedan det omfattar vid sidan av internprissättningsfall också andra fall som berör internationella skattetvister av företag och också internationella skattetvister av fysiska personer. Dessutom innehåller förfarandet på grund av direktivet många detaljer i fråga om förfarandet och till exempel tidsfrister för både de skattskyldiga och för de behöriga myndigheter som behandlar ansökan och är förhandlingsparter. Direktivets ikraftsättande förutsätter ändringar i den nationella lagstiftningen.

Förfarandet enligt EU-tvistedirektivet omfattar motsvarande element som är också förknippade med förfarandet enligt skatteavtal och EU-konventionen om skiljeförfarande. Det skulle vara ändamålsenligt att man kunde vid tillämpningen av förfaranden som baserar sig på skatteavtal eller EU-konventionen om skiljeförfarande tillämpa bestämmelserna i den nya lagen till vissa delar också på dessa i stället för att de omfattas av särskilda bestämmelser eller bestämmelser med annat innehåll.

Dessutom är målet att ändra den gällande lagstiftningen så att de förfaranden som gäller internationella skattetvister är administrativt effektiva i förhållande till nuläget. Målet är också att dessa metoder ska vara smidigare än tidigare och att man särskilt vid verkställandet av de behöriga myndigheternas beslut kunde bättre, från de skattskyldigas perspektiv, beakta bland annat situationen under skatteår som visar förlust.

3.2 Alternativ för genomförandet

I den gällande finska lagstiftningen ingår relativt få särskilda bestämmelser om internationell tvistlösning. Bestämmelserna om förfarande har huvudsakligen varit i det för tillfället tillämpliga avtalet (skatteavtal eller EU-konventionen om skiljeförfarande) som gäller i Finland som

lag. Om verkställandet av den lösning som har nåtts förutsätter ändringar beträffande den skatt som har uppburits i Finland har man tillämpat de delvis ganska föråldrade bestämmelserna i den nationella lagen.

Särskilda frågor beträffande ikraftsättande av EU-tvistedirektivet

Implementering av EU-tvistedirektivet förutsätter i Finland nationella lagstiftningsåtgärder och mera särskild reglering i fråga om processuella frågor. I direktivet finns några detaljer beträffande vilka det är möjligt att överväga på vilket sätt de detaljer som berör förfarandet enligt direktivet sätts i kraft nationellt.

En medlemsstat kan enligt EU-tvistedirektivet begränsa de fall, som skulle komma i skiljeförfarandefasen dvs. till den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. En medlemsstat kan enligt direktivet neka tillgång till tvistlösningsförfarandet i fall där påföljder har ålagts i den ifrågavarande medlemsstaten vad avser den justerade inkomsten eller det justerade kapitalet för skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet. Om ett rättsligt eller administrativt förfarande har inletts som kan leda till sådana påföljder och förfarandet äger rum samtidigt som något av de förfaranden som avses i direktivet kan en behörig myndighet låta förfarandena enligt direktivet vila från och med datumet för godtagandet av klagomålet till och med datumet för det slutliga resultatet i det rättsliga eller administrativa förfarandet

Skatteavtal har som syfte att vid sidan av att undvika dubbelbeskattning förhindra kringgående av skatt. Även i det nuvarande läget finns det ingen garanti för att dubbelbeskattning skulle undanröjas i en situation som berör undvikande av skatt. I sådana situationer är det möjligt söka ändring i den nationella ändringssökandeprocessen. Syftet med lagändringsförslaget är att förbättring och effektivisering av tvistlösningsförfarandet är tillgängliga då det är fråga om ett rent läge av att tillämpa skatteavtal och att fallet inte är förknippat med element som berör kringgående av skatt.

I propositionen föreslås att det inkluderas i bestämmelserna en förutsättning enligt vilken de fall kan inte tas upp i tvistlösningsfasen där man har tillämpat en skatteavtalsbestämmelse och man har dessutom tillämpat en bestämmelse som berör skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet. I bestämmelsen ska inkluderas hänvisningarna till de lagrum som hör till de kategorier som nämns ovan. I de situationer där de tillämpas kunde man alltså inte komma i skiljeförfarandefasen. Lagrummen är 27—30 § i lagen om beskattningsförfarande, 6 a § 8 mom. eller 52 h § i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/1968), lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) eller 29 kap 1—4 § i strafflagen (39/1889).

I EU-tvistlösningsdirektivet ingår vid sidan av situationer av missbruk också andra situationer där man kan begränsa de fall som kan komma i skiljeförfarandefasen dvs. till den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Enligt direktivet kan man neka tillgång till rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning till exempel beträffande en tvistefråga som inte rör dubbelbeskattning. Den behöriga myndigheten i den ifrågavarande medlemsstaten ska då utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de övriga berörda medlemsstaterna. I direktivet ingår definition av dubbelbeskattning för att begränsa de fall som avses i direktivet.

Skatteavtal har som syfte att undvika dubbelbeskattning. Det faktum att endast de fall kan komma i skiljeförfarandefasen (till den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning enligt direktivet) som gäller dubbelbeskattning är motiverad med hänsyn till detta syfte. Syftet är att skydda den skattskyldige mot dubbelbeskattning. Tvistlösningsfasen dvs.

inrättande av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning är en tung process som medför kostnader för staterna. Också av detta skäl är det motiverat att endast i de situationer där den skattskyldige har beskattats dubbelt uppkommer skyldigheten att börja inrätta en tvistlösningskommitté.

I denna proposition föreslås att det inkluderas i bestämmelserna en förutsättning enligt vilken endast de fall som definieras i direktivet kan komma i tvistlösningsfasen.

Enligt EU-tvistlösningsdirektivet är det möjligt att då den berörda personen har lämnat a) ett meddelande om återkallande av klagomål enligt artikel 3.6 eller b) en begäran enligt artikel 6.1 efter ett avvisande enligt artikel 5.1 och den rådgivande kommittén har beslutat att de relevanta behöriga myndigheterna gjorde rätt i att avvisa klagomålet och då de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ger sitt samtycke, ska den berörda personen stå för samtliga de kostnader som avses i punkterna 1 a och b.

I denna proposition föreslås att de ovannämnda bestämmelserna om allokering av den rådgivande kommitténs kostnader till den skattskyldige inte inkluderas i detta skede i den nationella lagstiftningen.

Förhållandet mellan nationell ändringssökande och internationella tvistlösningsprocesser

Tvistlösningsförfarandet mellan staterna är centralt förknippat med den fråga vad förhållandet mellan en nationell ändringssökandeprocess och en mellanstatlig process är. Hittills har det inte funnits bestämmelserna om detta i Finland. Därför har man kanske löst ärendet först i det nationella ändringssökandet. Om den ursprungliga debiteringen har helt eller delvis bibehållits har behandling av ärendet kanske fortsatt i mellanstatlig tvistlösningsprocess. Detta är situationen i många ansökningar som har behandlats i Finland och särskilt i de fall då staterna har varit förpliktade att lösa fallet i sista hand i skiljeförfarande dvs. i förfarande enligt EU-konventionen om skiljeförfarande.

Skiljeförfarande är en dyr och tung process och man räknar med att den framför allt har en förebyggande påverkan. Målet är alltså att en stor del av fallen skulle lösas genom mellanstatliga förhandlingar utan att man behöver lägga fram ärendet för skiljemän. Strävan efter den lösning som man kan nå i det nuvarande läget leder i praktiken till att även om man har ett beslut i ärendet från nationellt ändringssökande, den finska behöriga myndigheten kan vara tvungen att avvika från det för att ärendet kan lösas.

På grund av en internationell jämförelse ser det ut att vara allmänt att en skattskyldig inte kan få en lösning i sitt ärende i det nationella ändringssökandet och föra den för full lösning i MAP. Detta beror på att de behöriga myndigheterna i flera stater är typiskt bundna vid det slutresultat som har nåtts i den nationella ändringssökandeprocessen. I en mellanstatlig tvistlösningsprocess kan de endast erbjuda ändringssökandeorganets lösning till den andra staten. Man når ingen lösning om den senare staten inte godkänner lösningen som har gjorts i den andra statens ändringssökande. Samma ärende kan alltså inte lösas fullt i många olika processer. Dessa olika bruk som berör förhållandet mellan processer och rättslägen i olika stater har beaktats i EU-konventionen om skiljeförfarande, EU-tvistlösningsdirektivet och förbehåll till multi-instrumentet. Enligt EU-konventionen om skiljeförfarande finns det ingen förpliktelse att inrätta en rådgivande kommitté om den behöriga myndigheten i en avtalsslutande stat med anslutning till ärendet enligt den interna lagstiftningen inte kan avvika från ett beslut på grund av ändringssökande. EU-tvistlösningsdirektivet omfattar bestämmelserna för de situationer då en medlemsstat inte kan fortsätta förfarandet enligt direktivet på grund av ett beslut i nationellt ändringssökande. Multi-instrumentets standardförbehåll innehåller förbehållet om att ett beslut som har meddelats i ändringssökande i någon av staterna förhindrar det att ärendet läggs fram

för skiljemannapanel. Mer än två tredjedelar av de parter (läget den 1 oktober 2018) som har valt skiljeförfarandet av multi-instrument har meddelat att de kommer att använda detta förbehåll.

Man kan anta att antalet ansökningar beträffande internationella skattetvistprocesser ökar då processerna allt oftare garanterar en lösning i sista hand med risk för skiljeförfarandet. Man måste betrakta det om man kan vara tillfreds med det rådande rättsläget då samma ärende först kan lösas i nationellt ändringssökande och därefter i en mellanstatlig tvistlösningsprocess.

Bland annat på grund av EU-tvistlösningsdirektivet och multi-instrument ska obligatoriskt lösningsförfarande (skiljeförfarande) i framtiden omfatta också andra situationer av dubbelbeskattning där skatteavtal tillämpas än rena internprissättningsfall. Det finns således ett antal av typer av fall vilket är större än tidigare och i vilka man måste nå en lösning i internationell tvistlösning. Enligt nuvarande praxis kan den finska behöriga myndigheten avvika från beslut som har givits i det nationella ändringssökandet. Detta kan således betyda till exempel att även om ett beslut är ett beslut i den högsta förvaltningsdomstolens årsbok, den behöriga myndigheten är inte bunden vid det beträffande ett beslut som fattas i ett mellanstatligt förfarande efter förhandlingar eller skiljeförfarande. Slutresultatet i ärendet kan alltså avvika betydligt från lösningen som har publicerats i årsboken.

Vid bedömning av förhållandet mellan det nationella ändringssökandet och de internationella tvistlösningsförfarandena ska man överlägga också den skattskyldiges position i allmänhet. Enligt 21 § i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan.

Om man bestämmer i Finland att efter nationellt ändringssökande den behöriga myndigheten kan endast sända lösningen i detta ändringssökande till den andra staten, skulle det betyda att internationellt tvistlösningsförfarande inte skulle framskrida i full omfattning om den skattskyldige beslutar att använda sin rättighet till det nationella ändringssökandet. Den skattskyldige har liksom nuförtiden vidare rättigheten att söka sig till det nationella ändringssökande. Lösningen i ärendet skulle då vara det beslut som har givits som resultat av det nationella ändringssökandet. Om den ursprungliga debiteringen helt eller delvis bibehålls skulle dubbelbeskattning undanröjas endast om den andra staten godkänner det beslut som har gjorts i Finland i det nationella ändringssökandet och undanröjer dubbelbeskattningen i enlighet med det. Om den skattskyldige däremot inte använder sin rättighet till ändringssökande utan söker sig till MAP behandlas ärendet i detta förfarande. Förfarande för ömsesidig överenskommelse enligt skatteavtal ger staterna möjligheten att diskutera ärendet men det innebär inte en förpliktelse att avgöra det. I vissa förfaranden med skiljeförfarande (förfarande enligt direktivet, förfarande enligt EU-konventionen om skiljeförfarande samt de skatteavtal som ingår i del VI som berör skiljeförfarande i multi-instrumentet) förutsätts emellertid att i ärenden inom tillämpningsområdet nås lösningen i sista hand genom skiljeförfarande. De instrument som nämns ovan är således mycket effektiva ur den skattskyldiges synpunkt i undanröjande av dubbelbeskattning.

Det faktum att man enligt det nuvarande läget kan lägga fram saken för behandling och lösning i många olika processer är inte administrativt effektivt. Härtill kommer att samma ärende behandlas i nationellt ändringssökande och därefter ännu i full omfattning i MAP leder ofrånkomligt till en situation där de fall som behandlas i MAP berör relativt gamla skatteår.

En lösning i fråga om reglering av förhållandet mellan processerna är att efter nationellt ändringssökande ärendet kan inte längre hänskjutas till MAP och i sista hand till skiljeförfarande.

Det vore möjligt att man i Finland inför lagstiftning på grund av vilken den finska behöriga myndigheten kan endast erbjuda ett beslut av det nationella ändringssökandet till den andra staten men kunde inte själv avvika från det. Emedan ändringssökandeprocessen i Finland har två parter, den skattskyldige och enheten för bevakning av skattetagarnas rätt, borde man ta hänsyn till det också när man förverkligar regleringen beträffande förhållandet rättigheten att söka ändring och MAP. Den skattskyldige kan överlägga om den inleder den nationella ändringssökandeprocessen eller MAP. Enheten för bevakning av skattetagarnas rätt har däremot endast möjligheten att sätta i gång den nationella ändringssökandeprocessen. När man begränsar förhållandet mellan olika processer skulle det vara ändamålsenligt att bestämma att endast då den skattskyldige har beslutit att sätta i gång den nationella ändringssökandeprocessen, denne skulle inte längre därefter kunna sätta i gång fullt MAP. Om enheten för bevakning av skattetagarnas rätt däremot har satt i gång den nationella ändringssökandeprocessen skulle det vara ändamålsenligt att bestämma att den skattskyldige fortfarande kan sätta i gång MAP. Sådana regler skulle betyda att åtgärder av den skattskyldige eller enheten för bevakning av skattetagarnas rätt skulle inte påverka verksamhet av den andra parten.

I propositionen föreslås att det rådande rättsläget i fråga om den lagstiftning som föreslås ändras inte på det sätt som beskrivs ovan utan att den skattskyldige kunde i Finland efter den nationella ändringssökandeprocessen fortfarande söka sig också till internationell tvistlösningsförfarande och den finska behöriga myndigheten kunde också i fortsättningen avvika från ett beslut som har givits i det nationella ändringssökandet. Att man inte föreslår i den föreslagna lagen begränsningar om förhållandet mellan olika förfaranden skulle emellertid inte betyda att den skattskyldige i fortsättningen alltid trots nationell ändringssökande kunde komma in i internationell tvistlösning. Till exempel i sådan situation där den skattskyldige söker sig till nationellt ändringssökande i en stat vars behöriga myndighet kan inte avvika från ett beslut som givits i nationell ändringssökande, kan det förekomma hinder för att inleda det mellanstatliga förfarandet. Till exempel har Finlands förhandlingspart dessutom kanske gjort ett förbehåll beträffande skiljeförfarande enligt multi-instrumentet och med anledning av det är ett beslut av nationellt ändringssökande som har givits antingen i Finland eller i den stat som är skatteavtalspart ett hinder för att komma in i skiljeförfarandefasen.

Verkställande av den behöriga myndighetens beslut

Det beslut som den behöriga myndigheten har fattat i internationell kan förutsätta att beloppet av det skattebelopp som har debiterats i Finland ska ändras. Bestämmelsen om lindring av skatt i den gällande lagen om beskattningsförfarande möjliggör endast befrielse från skatt. Detta betyder att om det under skatteåret i fråga har fastställts en förlust för det ifrågavarande skatteåret, den behöriga myndighetens beslut medför ingen ändring i den skattskyldiges skattemässiga position. Enligt den gällande lagstiftningen kan man inte heller ändra användningen av gamla förluster eller återbetala skattehöjning. Man kan inte betala återbetalningsränta på det belopp som återbetalas.

Om man vill ändra den skattskyldiges ställning i fråga om verkställande av den behöriga myndighetens beslut, skulle detta förutsätta att lagen ändras. Beträffande de problematiska punkter som har framförts ovan skulle som alternativ för lösningen vara att ändra lagstiftningen på det sätt att i stället för de bestämmelser som rör lindrande av beskattningen skulle den behöriga myndighetens beslut verkställas genom att ändra beskattningen.

I propositionen föreslås att det rådande rättsläget ändras till förmån av den skattskyldige och att man tar i lagstiftningen nya bestämmelser om ett förfarande som beskrivits ovan.

3.3 De viktigaste förslagen

I propositionen föreslås att det stiftas en ny lag om förfarande för att lösa internationella skattetvister. Lagen skulle tillämpas på förfarande som sätts igång på grund av den enskilda skattskyldiges initiativ och genom vilket EU:s medlemsstater skulle sträva efter att genom ömsesidiga förhandlingar lösa den ifrågavarande enskilda skattskyldiges tvistefråga som berör ett skatteavtal. Ärendet kan i sista hand läggas fram för oberoende skiljemän. Syftet med förfarandet är att lösa meningsskiljaktigheter beträffande skatteavtal och undanröja dubbelbeskattning.

Lagen grundar sig på den reglering som EU-tvistedirektivet förutsätter och lagen ska tillämpas på förfarande enligt EU-tvistedirektivet. Vissa bestämmelser i lagen ska tillämpas också i situationer då den skattskyldige i en tvist beträffande internationell beskattning mellan stater har sökt sig till förfarande för ömsesidig överenskommelse antingen med stöd av ett skatteavtal eller med stöd av EU-konventionen om skiljeförfarande.

I den nya lagen ska bland annat föreskrivas om under vilka förutsättningar ett förfarande för tvistlösning kan inledas, däri inbegripet kraven på innehållet i ansökan, och vilka skyldigheter sökanden och den behöriga myndighet som tar emot ansökan har under olika skeden i behandlingen av ansökan. I lagen ska också föreskrivas om ömsesidiga förhandlingar mellan staternas behöriga myndigheter och om det nationella verkställandet av det beslut som eventuellt uppnås vid dem. I lagen föreskrivs också om hur och under vilka villkor den sökande kan begära att ett fall tas upp till behandling i en kommitté för tvistlösning om det vidare är olöst efter förhandlingar mellan staterna.

Tvistlösningskommitté skulle bestå av ordförande, oberoende och kompetenta personer och företrädare för stater. Ordförande och oberoende och kompetenta personer utses på basis av en förteckning som upprätthålls av EU-kommissionen och för vilken staterna utser kvalificerade personer. Tvistlösningskommittén ger ett yttrande i ärendet. Staterna ska därefter fatta beslut i ärendet. Utom i en tvistlösningskommitté kan ett fall behandlas också i en alternativ tvistlösningskommitté vars form och handlingssätt kan avvika från en kommitté för tvistlösning.

I lagen ska regleras detaljerat tvistlösningskommitténs eller den alternativa tvistlösningskommitténs sammansättning, förfarande, tystnadsplikt och hur det beslut som uppnåtts efter att kommittén gett sitt yttrande verkställs nationellt och hur beslutet offentliggörs.

Bestämmelserna om verkställande av de behöriga myndigheternas beslut ska förnyas och inkluderas i den nya lagen. Om verkställandet innebär att en skatt som påförts i Finland ska återbäras kan detta göras genom att ändra beskattningen. Den återbäringsränta som betalas på skatt som återbärs i samband med verkställande av behöriga myndigheters lösning kunde räknas vid sidan av andra påföljdsavgifter för skatten såsom vid nationellt ändringssökande. På grund av reformen kunde man också återbära skatteförhöjning i proportion till sänkning av det skattetillägg som lagts på den skattskyldiges beskattningsbara inkomst för skatteåret. Som följd av dessa lagändringar ska bestämmelserna i annan lagstiftning ändras motsvarande.

Om vissa omständigheter som direktivet förutsätter ska närmare bestämmelser utfärdas genom förordning av statsrådet.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Den föreslagna lagstiftningen berör bestämmelser om förfarandet för situationer med internationell dubbelbeskattning. Förslagen har ingen omedelbar inverkan på skatteintäkterna. Det kan dock antas att det faktum att EU:s tvistlösningsdirektiv och OECD:s förfaranden för tvångs-

förlikning inkluderas i den nationella lagstiftningen och de effektiva förfaranden som står till medborgarnas förfogande således blir fler också kommer att öka antalet fall som behandlas i förfarandena. Detta kan resultera i att Finland oftare än tidigare råkar i en situation där uppnående av målet att lösa tvisten förutsätter att Finland avstår från skatteintäkter i enskilda fall.

I den föreslagna regleringen ingår också tanken på att utveckla processen för att uppnå ömsesidig överenskommelse beträffande verkställandet av den behöriga myndighetens beslut. Om lösningen av tvisten förutsätter att Finland undanröjer dubbelbeskattningen genom att avstå från debiterad skatt skulle det enligt lagförslaget ske genom att ändra beskattningen i stället för att beslutet verkställs genom tillämpning av de gällande bestämmelserna om skattelindring. Detta skulle betyda att återbäringsränta betalas på den skatt som återbärs och också att en skattehöjning som påförts med stöd av den finska skattelagstiftningen kunde återbäras, till skillnad från vad som är möjligt vid skattelindring.

Beloppet av återbäringsräntan kunde enligt bestämmelserna i skatteuppbördslagen (11/2018) variera med anledning av variationerna i referensräntan, men uppgår dock till minst 0,5 procent. Beloppen av skattehöjningarna varierar från fall till fall och grundar sig på den bestämmelse i vår skattelagstiftning som tillämpats i olika tider. Antalet fall där Finland för att lösa tvisten måste ändra beskattningen och återbära skatt som debiterats i Finland, skattetillägg, samfundsräntor och skattehöjningar, kunde variera årligen betydligt. Det är därför svårt att uppskatta de ekonomiska konsekvenserna av lagändringsförslagen när det gäller konsekvenser av ändringen av förluster och betalningen av återbäringsränta samt återbetalning av debiterade skattehöjningar.

4.2 Konsekvenserna för myndigheterna

Den behöriga myndigheten i Finland har redan i nuläget fört ömsesidiga förhandlingar med stöd av skatteavtal och EU-konventionen om skiljeförfarande. De funktioner som ansluter sig till förhandlingarna har enligt internationell praxis varit i Skatteförvaltningen, men en del av fallen har på grund av de nuvarande bestämmelserna behandlats i finansministeriet.

Som följd av de nya förfarandena ska antalet fall troligtvis öka. På grund av antalet fall under behandling och de revideringar som gäller tidsfristerna för behandlingen uppstår det ett behov av att bedöma om den personal som reserverats för verksamheterna i de finska behöriga myndigheterna är tillräcklig.

De föreslagna lagändringarna förutsätter också ändringar i Skatteförvaltningens datasystem. Utbildningen i ärendet för personalen och informationen till de skattskyldiga borde ökas.

4.3 Konsekvenserna för de skattskyldiga

Genom de föreslagna bestämmelserna skulle de skattskyldiga ha nya typer av metoder till sitt förfogande, med hjälp av vilka de kunde överföra ett fall som gäller den egna dubbelbeskattningen till ett förfarande mellan staterna och få en lösning i ärendet. Förslagen skulle inte medföra direkta kostnader för de skattskyldiga.

De föreslagna ändringarna skulle betyda att i en situation där den skattskyldige får återbärning av skatt som debiterats i Finland kunde, till skillnad från nuläget, återbäringsränta betalas. Likaså kunde skattehöjning som debiterats i Finland återbäras. Dessutom skulle det faktum att återbärningen sker genom att ändra beskattning i stället för att lindra skatt innebära att beloppet av den skattskyldiges förlust för skatteåret kunde ändras. Genom ändringarna förbättras således den skattskyldiges ställning jämfört med nuläget.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet.

Instanser som har givit sitt utlåtande om propositionen är justitieministeriet, arbets- och näringsministeriet, utrikesministeriet, Helsingfors förvaltningsdomstol, den högsta förvaltningsdomstolen, Norra Finlands förvaltningsdomstol, Åbo förvaltningsdomstol, Skatteförvaltningen, Finlands näringsliv rf, Finansbranchen rf, Centralhandelskammaren, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf, Finlands Advokatförbund, Finlands Skatteexperter rf, Företagarna i Finland rf, Teknologiateollisuus, Skattebetalarnas Centralförbund rf, professor Marjaana Helminen, professor Juha Lindgren, professor Seppo Penttilä och biträdande professor Tomi Viitala.

I utlåtandena understöddes de förslag som ingår i utkastet till lag och genom vilka man försöker att förtydliga nuläget i den lagstiftning som berör tvistlösning. Man har också understött det att rättsläget beträffande verkställande av de behöriga myndigheternas beslut ändras på det sätt som framförs i förslaget dvs. genom möjligheten att ändra förluster, återbetala debiterad skattehöjning och betala återbetalningsränta på de belopp som återbetalas. I utlåtanden betonades också de observationer i förslaget som berör tillräckligheten av Skatteförvaltningens resurser.

Det viktigaste ärendet som framfördes i utlåtandena berör förhållandet mellan det internationella tvistlösningsförfarandet och det nationella ändringssökandet och förslaget till bestämmelse beträffande reglering av förhållandet. Man ansåg det vara problematiskt att ändra det nuvarande rättsläget. I utlåtandena fästades uppmärksamhet vid det att bland annat den skattskyldiges rättsskydd, rättssäkerhet och förutsägbarhet i beskattningen förutsätter att den skattskyldige ska också i framtiden ha rätt att söka ändring vid sidan av internationellt tvistlösningsförfarande. Man ansåg det inte vara tillräckligt att den skattskyldige har möjligheten att välja om den vill använda nationellt ändringssökande eller tvistlösningsförfarande mellan staterna i syfte att få sitt ärende löst. Internationellt tvistlösningsförfarande ansågs vara ett förfarande som kompletterar nationellt ändringssökande.

I utlåtandena har man också fäst kritisk uppmärksamhet på tillämpligheten av de typer av fall som blir utanför den sista fasen i tvistlösning, skiljeförfarandet, och förslaget beträffande reglering av hemlighållandet. Också förslag som ansluter sig till förslag om de rättsmedel som EU-tvistlösningsdirektivet förutsätter att ska stå till den skattskyldiges förfogande i enskilda skeden av processen, ansågs vara problematiska inom den nationella lagstiftningen. I utlåtandena framfördes också synpunkter beträffande de begrepp som används i förslaget.

I den fortsatta beredningen har det gjorts flera ändringar, kompletteringar och preciseringar i lagförslag och motivering på grund av responsen. I propositionen har man tagit hänsyn till de synpunkter som framfördes i utlåtandena i fråga om förhållandet mellan nationellt ändringssökande och internationella tvistlösningsförfaranden och det föreslås inte en ändring i rättsläget för denna del. Man har också uppvärderat och preciserat kretsen av de typer av fall som blir utanför skiljeförfarandefasen. Den föreslagna regleringen innehåller på grund EU-tvistlösningsdirektivet otaliga processuella detaljer beträffande vilka den skattskyldige har möjlighet att söka ändring enligt den nationella regleringen. Man har gjort preciseringar då det i detta hänseende har varit nödvändigt att samordna den reglering som direktivet förutsätter och den vedertagna processuella ramen för den nationella regleringen. Man har också försökt göra propositionen tydligare och precisera de använda begrepp. Målsättningen är att propositionen i högsta möjliga grad skulle vara logisk med ordalydelserna i direktivet.

6 Samband med andra propositioner

Propositionen hänför sig inte direkt till andra regeringspropositioner. Den har emellertid beröringspunkter med regeringens proposition till riksdagen om godkännande och sättande i kraft av den multilaterala konventionen för att genomföra skatteavtalsrelaterade åtgärder för att motverka skattebaserosion och flyttning av vinster som behandlas i riksdagen samtidigt med denna proposition. Båda propositionerna innehåller motsvarande detaljer på vissa ämnesområden såsom till exempel i fråga om förhållandet mellan nationell tvistlösningsprocess och nationellt ändringssökande.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister

1 §. Tillämpningsområde. Paragrafen anger i vilka situationer lagen kan bli tillämplig. Enligt 1 mom. ska lagen tillämpas på de fall som avser tolknings- och tillämpningstvister mellan Finland och en annan stat eller andra stater i fråga om de avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst- och förmögenhetsskatt och förhindrande av kringgående av skatt som Finland har ingått (*skatteavtal*) eller den konvention som nämns i bestämmelsen. Inom tillämpningsområdet faller således i praktiken i huvudregeln problem beträffande beskattningen av enskilda skattskyldiga vid tolkning och tillämpning av skatteavtal mellan Finland och den andra avtalsparten. Lagen kunde också bli tillämplig i fråga om konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG)) till vilken har gjorts ett ändringsprotokoll (1999/C 202/01) och som Finland tillträdde genom konventionen om Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap, som öppnades för undertecknande i Bryssel den 23 juli 1990 (96/C 26/01) (*EU:s skiljemannakonvention*). Det kan beröra en tolkningstvist enligt EU:s skiljemannakonvention då Finland och en annan EU-medlemsstat inte har ingått något skatteavtal, men den ifrågavarande andra staten i likhet med Finland har tillträtt EU:s skiljemannakonvention och dess artikel 4 om att undanröja dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap och hänföra inkomst till ett fast driftsställe därför kan tillämpas mellan staterna. Finland har för tillfället (läget den 1 oktober 2018) skatteavtalsförhållande med alla medlemsstaterna i EU. Följaktligen skulle tolkningstvister som ingår i tillämpningsområdet för 1 § i praktiken endast att gälla tolkning och tillämpning av ett skatteavtal.

Tolknings- och tillämpningsproblem som gäller skatteavtal och EU:s skiljemannakonvention kallas i lagen tvistefrågor. De ska gälla frågor med anslutning till beskattning av en enskild skattskyldig. Själva tolknings- eller tillämpningsproblemet skulle emellertid vara en fråga mellan Finland och en annan part eller andra parter i ett skatteavtal eller i EU:s skiljemannakonvention.

Enligt 2 mom. ska lagen tillämpas på förfarandet då det är fråga om en tvistefråga enligt 1 mom. mellan Finland och en medlemsstat i EU och förfarandet enligt rådets direktiv (EU) 2017/1852 av den 10 oktober 2017 om skattetvistlösningsmekanismer skulle användas för att lösa tvisten. Då skulle lagen i sin helhet vara tillämplig. Förfarandet kallas EU-tvistlösningsförfarande.

I 3 mom. föreskrivs om vissa paragrafer som tillämpas också i vissa andra situationer än vid förfarandet enligt EU-tvistedirektivet. I detta lagrum föreskrivs om de namn som ska användas i fråga om dessa andra förfaranden och för vilka delar bestämmelserna i lagen tillämpas på dem. I tillämpliga delar ska 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom. 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. och 20 § 2—4 mom. tillämpas på ett förfarande som grundar sig på ett skatteavtal. Det kallas skatteavtalsförfarande i lagen. Det måste märkas att i fråga om skatteavtalsförfarande man ska alltid betrakta det ifrågavarande skatteavtalet och dess bestämmelser inom vilka den föreslagna lagens bestämmelser alltid ska tillämpas. Om det tillämpliga skatteavtalet inte omfattar till exempel bestämmelser om förfarandet efter förhandlingar mellan de behöriga myndigheterna dvs. en så kallad förmedlingsklausul inte ingår i skatteavtalet kunde 16 § 4, 6 och 7 mom. inte tillämpas. De ovannämnda bestämmelserna kan tillämpas endast på sådana skatteavtal som innehåller förmedlingsklausul. På grund av denna lag skulle regleringen om tvist-

lösningsfasen i lagen inte tillämpas inom skatteavtalsförfarande på skatteavtal som inte själva innehåller bestämmelser om skiljeförfarande.

Enligt 3 mom. skulle de nämnda 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom. 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. och 20 § 2—4 mom. i tillämpliga delar motsvarande tillämpas i fall då det har lämnats in en ansökan med stöd av den konventionen som nämns i 1 mom. dvs. EU:s skiljemannakonvention och den handläggs av den behöriga myndigheten i Finland. Förfarandet kallas EU-skiljeförfarande. Följaktligen ska bestämmelserna om innehållet i ansökan och ett ensidigt beslut av den behöriga myndigheten och ett beslut som de behöriga myndigheterna fattar med anledning av avtalet efter ömsesidig förhandlingsförfarande eller skiljeförfarande också tillämpas på fall där parterna har anlitat förfarandet för ömsesidiga förhandlingar antingen med stöd av ett skatteavtal eller av EU:s skiljemannakonvention. Den bestämmelse enligt vilken staten inte svarar för kostnaderna med anslutning till den skattskyldiges förfarande skulle tillämpas också på ansökan på grund av förfaranden enligt skatteavtal och EU-konventionen om skiljeförfarande. Detta lagförslag motsvarar nuläget och därmed bekräftar det rådande rättsläge i vilket den skattskyldige ska stå för sina egna kostnader. I fråga om fördelningen av kostnaderna till exempel med anslutning till kostnader av oberoende skiljemän eller möteskostnader ingår de vederbörliga bestämmelserna i det ifrågavarande tillämpliga avtalet. Också bestämmelserna om hemlighållandet i fråga om skiljemän och parter samt annat hemlighållande och vissa bestämmelser om ändringssökande tillämpas också på förfaranden enligt ansökan som har lämnats på grund av skatteavtal eller EU-konventionen om skiljeförfarande.

Tolknings- och tillämpningstvister kan uppstå mellan Finland och en annan stat. Men det kan också förekomma tvister mellan Finland och en eller flera jurisdiktioner. Enligt 4 mom. vad som stadgas i denna lag om en stat tillämpas på motsvarande på en jurisdiktion. Därför föreskriver 4 mom. att det som föreskrivs om stater och om avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst- och förmögenhetsskatter och förhindrande av skattesmitning mellan Finland och en annan stat tillämpas på motsvarande sätt också på en jurisdiktion och på ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning av inkomst- och förmögenhetsskatter och förhindrande av kringgående av skatt mellan Finland och en annan jurisdiktion. Med jurisdiktion avses ett icke-statligt område som utövar lagstiftningsmakt och som har självständig skatteuppbördsrätt. I skattelagstiftningen har man vid sidan av begreppet jurisdiktion också uttrycket jurisdiktionsområde. I denna proposition har man börjat använda begreppet jurisdiktion, som ingår särskilt i de lagpropositioner som har givits under den senaste tiden.

2 §. Ansökan. Om en EU-tvistlösningförfarande aktiveras skulle bero på den skattskyldiges åtgärder. För att EU-tvistlösningförfarandet ska aktiveras ska enligt 1 mom. en berörd person lämna in en ansökan till den behöriga myndigheten. Med berörd person avses en person som har sin skatterättsliga hemvist i Finland eller i annan EU-medlemsstat. Tolknings- eller tillämpningsproblemet borde direkt påverka dennes beskattning. När det bedöms om en skattskyldig har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat, måste frågan bedömas med avseende på artikeln om hemvist i det ifrågavarande skatteavtalet. Ett tolknings- eller tillämpningsproblem påverkar omedelbart beskattningen av personen när tvisteärendet gäller den skattskyldige själv. En ansökan betyder detsamma som klagomål i EU-tvistlösningsdirektivet. Med behörig myndighet avses bestämmelserna om finsk behörig myndighet i 88 § i lagen om beskattningförfarande. Då i lagen använder begreppet behöriga myndigheter avses med detta både den finska behöriga myndigheten och de behöriga myndigheterna av en eller flera andra stater. Den behöriga myndigheten av den andra staten skulle bestämmas alltid på grund av nationella regler i den ifrågavarande andra staten.

Även om aktiveringen av EU-tvistlösningförfarande skulle bero på den berörda personens åtgärder, är själva förfarandet ett förfarande mellan de berörda avtalsslutande parterna (stater-

na). Det är således inte fråga om exempelvis ett förfarande mellan en berörd person och den finska staten för att lösa en tolkningstvist mellan dem.

I 2 mom. föreskrivs om omständigheter beträffande inlämningen av ansökan. Ansökan ska enligt huvudregeln lämnas in till varje stat som tvistefrågan berör. En berörd person ska lämna in ansökan till varje behörig myndighet av ovannämnda stater som kallas de berörda behöriga myndigheterna, och inlämningen ska ske samtidigt till alla och med identisk information. Endast om det är fråga om en fysisk person eller ett små eller medelstor företag som avses nedan i 17 § i denna lag kan ansökan lämnas in till den behöriga myndigheten i hemvistsstaten på det sätt som avses i 17 §. En tidsfrist tillämpas på ansökan. Den ska lämnas in till de behöriga myndigheterna in inom tre år från mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga. Sådan först underrättelse skulle i Finland vara till exempel Skatteförvaltningens debiteringsbeslut efter skattegranskning. Bestämmelsen omfattar tidsfristen för inlämning av en ansökan. Det återspeglar emellertid att ansökan måste grundas på en aktiv handling från den berörda staten som leder till tvisten.

I 3 mom. föreskrivs om förhållande mellan tvistlösningsmekanismen enligt den lagen och andra motsvarande tvistlösningsmekanismer. Om en ansökan lämnas in i EU-tvistlösningsförfarandet skulle ett förfarande enligt något annat avtal i samma fråga avslutas. Avtal avses avtal enligt 1 §. Således kan andra tillämpliga förfaranden vara förfarande på grund av artikel om förfarandet för ömsesidig överenskommenhet i ett skatteavtal eller förfarande enligt konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG). Syftet med bestämmelsen är att flera olika förfaranden inte ska vara i gång samtidigt i samma fråga. Övriga förfaranden upphör den dag när någon av de behöriga myndigheterna tar emot en ansökan första gången.

3 §. Innehållet i ansökan. Paragrafen föreskriver vad en ansökan till den behöriga myndigheten ska innehålla för att tvistefrågan i första skedet ska behandlas i tvistlösningsförfarandet. Reglerna om innehållet i ansökan ska tillämpas vid sidan av EU-tvistlösningsförfarande också på skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande. Om de föreskrivna uppgifterna inte lämnas in, är det en grund för att besluta avvisa ansökan och avsluta förfarandet.

Enligt 1 mom. 1 punkten ska det för det första specificeras i ansökan med vilken avses en ansökan enligt 2 § vilket tvistlösningsförfarande ansökan grundar sig på. Med mekanism avses något av de förfaranden som anges i 1 § 2 och 3 mom., det vill säga EU-tvistlösningsförfarande, skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande. I och med att den berörda personen uppger förfarande specificeras det enligt vilket förfarande och på grund av vilka bestämmelser de berörda myndigheterna kommer att förhandla om frågan. När en tvistefråga gäller EU:s medlemsstater kan förfarandet vara EU-tvistlösningsförfarandet, skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande, i enlighet med villkoren för tillämpning av dem och andra bestämmelser.

Enligt 1 mom. 2 punkten ska den berörda personen uppge i ansökan vilken annan stat ansökan berör och vilka andra stater frågan eventuellt hänför sig till. I praktiken berör en ansökan alltid ett problem av tolkning och tillämpning av ett bilateralt skatteavtal. Också förhandlingar förs bilateralt även om en berörd person skulle ha ett liknande skattemässigt problem med i flera stater. I en sådan situation borde en berörd person lämna in ansökan separat för varje stats del. I ansökan ska också uppges om ansökan har lämnats in till någon annan stat eller till andra berörda stater. Enligt 3 punkten ska ansökan innehålla den information som behövs för att identifiera den person som lämnar in ansökan, och om frågan berör andra berörda personer, information för att identifiera dem. Med information som behövs för identifiering avses namn, adress eller adresser, skatteregistreringsnummer och annan nödvändig information för att utföra identifieringen. Enligt 4 punkten ska de berörda skatteperioderna uppges.

Enligt 1 mom. 5 punkten ska ansökan innehålla relevanta fakta om tvistefrågan. Med det avses fakta och omständigheter i fallet och omständigheter med detaljerad information om strukturen av rättshandlingen, samt detaljerad information om relationen mellan den berörda personen och andra parter i rättshandlingen. I några stater är det möjligt att skatteförvaltningen och en skattskyldig i god tro kan överenskomma om fakta i fallet. Om en sådan överenskommelse har ingåtts i fallet mellan den ifrågavarande skatteförvaltningen och en skattskyldig i god tro ska dessa omständigheter uppges i ansökan. I synnerhet ska man uppge karaktären och datumet av de åtgärder som ledde till tvistefrågan. Med åtgärder avses den berörda personens inkomster eller kapital som berör fallet samt skatter på dem och skatteförvaltningens åtgärder för att påföra dem. Också detaljerade uppgifter om inkomster som förvärvats från den andra staten och hur dessa inkomster har inkluderats i den beskattningsbara inkomsten i den andra staten samt detaljerade uppgifter om den skatt som har påförts eller ska påföras på sådana inkomster i den andra staten. Dessutom ska man uppge i ansökan information om beloppet av de åtgärder som gett upphov till tvistefrågan uttryckt i den berörda statens valuta med kopior på eventuella styrkande handlingar.

Enligt 1 mom. 6 punkten ska ansökan för det första innehålla en hänvisning till tillämpliga nationella regler. Dessutom ska det framgå vilket avtal eller vilken konvention enligt 1 § som är tillämplig. Om fler än ett avtal eller en konvention kan tillämpas, ska det i ansökan precisera vilket avtal eller vilken konvention en tvistefråga om tolkning gäller. Sådant avtal ska vara ett skatteavtal som hör till tillämpningsområdet av 1 § eller konvention om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG).

I 1 mom. 7 punkten räknas det upp vilka uppgifter med kopior på styrkande handlingar som en berörd person måste lägga fram i sin ansökan. Enligt punkt a ska en berörd person lämna en förklaring om varför en berörd person anser att en tvistefråga föreligger. Enligt punkt b ska en ansökan innehålla detaljerade uppgifter om eventuella överklaganden eller rättstvister som inletts om tvistefrågan. Vidare ska eventuella beslut och lösningar uppges. Det betyder att beslut om överklaganden och från rättegångar och exempelvis avtal om förhandsprissättning vid förhandsavgöranden eller internprissättning måste uppges enligt denna punkt. Enligt punkt c ska ansökan innefatta personens åtagande att svara så fullständigt och skyndsamt som möjligt på alla relevanta uppmaningar från en behörig myndighet och att tillhandahålla all dokumentation som de behöriga myndigheterna ber. Enligt punkt d ska ansökan innehålla en kopia av det slutgiltiga beslutet om skattebeloppet. I Finland avser detta ett slutgiltigt beslut från Skatteförvaltningen om ärendet inklusive handlingar med anslutning till det där skattebeloppet framgår. I andra länder kan det också från fall till fall vara skattegranskningsrapport eller något annat liknande dokument som har gett upphov till tvistefrågan. Vid behov kan också eventuella andra dokument bifogas som utfärdats av skattemyndigheterna avseende tvistefrågan.

Enligt punkt e ska i sin ansökan också läggas fram uppgifter om eventuella andra ansökningar som en berörd person har lämnat in inom ramen för ett annat förfarande enligt 1 §. Med detta avses exempelvis förfarande för ömsesidig överenskommelse eller skiljeförfarande enligt ett tillämpligt inkomstskatteavtal eller förfarande enligt konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG). Denna uppgift är väsentlig eftersom de ifrågavarande förfarandena enligt 2 § 3 mom. upphör den dag när den berörda myndigheten första gången tar emot en ansökan beträffande tvistlösningsmekanismen. Därutöver ska en berörd person lämna ett uttryckligt åtagande att denne i tillämpliga fall kommer att iaktta bestämmelserna i 2 § 3 mom.

Enligt 1 mom. 8 punkten ska en berörd person bifoga eventuell ytterligare information som de behöriga myndigheterna begär och som anses nödvändig för att en prövning i sak ska kunna göras.

Ansökan kan lämnas in till den behöriga finska myndigheten på finska, svenska eller engelska. De behöriga myndigheterna kommer i de flesta fall att kommunicera med varandra på engelska och i administrativt hänseende vore det därför effektivast om ansökan lämnas in på engelska.

Enligt 2 mom. kan Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter och anvisningar om innehållet i och inlämnings sättet för ansökan.

4 §. *Behandling av ansökan.* Paragrafen föreskriver om skyldigheter och tidsfrister som berör behandlingen av ansökningar. Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten inom två månader från mottagandet av ansökan informera den berörda personen om att ansökan har mottagits.

Den behöriga myndigheten kan begära ytterligare information som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten och som anses nödvändig för att en prövning i sak ska kunna göras. Enligt 2 mom. ska en berörd person lämna de begärda uppgifterna inom en tidsfrist av tre månader från mottagandet av en begäran. En förutsättning är att myndigheten har begärt om uppgifterna inom tre månader från mottagandet av ansökan. Informationen kan begäras mer än en gång inom ovan nämnda tidsfrist. Den berörda personen ska samtidigt också skicka en kopia av svaret till en begäran om tilläggsuppgifter till de behöriga myndigheterna i de andra staterna. De behöriga myndigheterna i de alla berörda staterna kunde således förfoga över samma information samtidigt. Ett undantag från denna förpliktelse är bestämmelsen i 17 § enligt vilken en fysisk person eller ett smått företag som definieras i lagrummet kan lämna in uppgifterna endast till den behöriga myndigheten i hemviststaten. På de uppgifter som den behöriga myndigheten har mottagit tillämpas vad som stadgas i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter (1346/1999). Uppgifter ska således hållas hemliga i fråga om uppgiftsskydd och skydd av handels-, affärs-, industri- eller yrkeshemlighet eller handelsprocesser.

Enligt 3 mom. är fristen i 2 mom. för begäran om tilläggsinformation inget hinder för att be nödvändiga uppgifter efter den nämnda tidpunkten har gått ut. På grund av bestämmelsen kunde den behöriga myndigheten be om nödvändig information av den behöriga personen också efter det att fristen på tre månader har beräknats i ett senare skede av EU-tvistlösningsförfarandet. Om information begärs efter fristen i 2 mom., har den ingen inverkan på den utsatta tiden på sex månader som bestäms senare i 5 § och som berör beslutsfattande i fråga om att godta ansökan. Med hjälp av den mottagna nödvändiga informationen kan behandlingen med den högst sannolikheten bli snabbare och lättare. Därmed ligger det i alla parter intresse att de behöriga myndigheterna har så bra och fullständig information som möjligt för att kunna lösa tvistefrågan och att denna information kunde förfogas över i så tidigt skede som möjligt.

Närmare bestämmelser om den behöriga myndighetens förfarande i fråga om behandlingen av ansökan i förhållande till den behöriga myndigheten i en annan stat utfärdas enligt 4 mom. genom förordning av statsrådet.

5 §. *Beslutet om ansökan.* Enligt 1 mom. ska den behöriga myndigheten fatta beslut om att godta eller avvisa ansökan till det ömsesidiga förhandlingsförfarande som avses i 9 §. Beslutet ska enligt huvudregeln fattas inom sex månader från mottagandet av ansökan eller av de uppgifter som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten, beroende på vilken tidpunkt är senast. Det skulle vara avgörande, vilket av dem ovan nämnda tidpunkter är senare.

I 1 mom. föreskrivs om ett undantag med anslutning till hur tidsfristen för beslutet om godtagande av ansökan till behandling beräknas i vissa särskilda situationer. Om en berörd person hade använt i samma ärende sin rätt att söka ändring i det nationella ändringssökandet antingen i Finland eller i någon annan berörd stat eller i båda staterna, beräkningen av sex månaders

tidsfrist kunde uppskjutas så att den börjat från en senare tidpunkt än enligt huvudregeln. Det är fråga om en dag som är senare än dagen enligt huvudregeln och då det beslut som har avkunnats med anledning av det nationella ändringssökandet har blivit slutligt eller då det nationella ändringssökandet på annat sätt slutgiltigt har avslutats eller avbrutits. Användning av rätten att söka ändring betyder att i fråga om Finland en berörd person till exempel hade ursprungligen lämnat in ett rättelseyrkande enligt kapitel 5 i lagen om beskattningsförfarande eller kapitel 10 i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Användning av rätten att söka ändring betyder också en situation där en berörd person för sin del hade satt i gång förfarandet i nationellt ändringssökning för första gången antingen i förvaltningsdomstolen eller först i högsta förvaltningsdomstolen. Det faktum att en berörd person till exempel hade lämnat ett besvär i ärendet till förvaltningsdomstolen utan att lämna ett rättelseyrkande skulle anses vara användning av rätten att söka ändring och tidsfristen för behandlingen av ansökan skulle börja från det laga vunnet beslut som avkunnas på grund av ändringssökandet. Det är motiverat att alla ovan beskrivna situationer beträffande användning av rätten att söka ändring inverkar på början av tidsfrister emedan det är fråga om en berörd persons aktiva åtgärder för att få ett beslut från det nationella ändringssökandet i ärendet. EU-tvistlösningsdirektivet ger företräde för nationellt ändringssökandeförfarande då en berörd person driver igenom sin vilja för att ta ärendet framåt och för att få ett beslut i båda processerna.

Med det slutgiltiga beslut som nämns i bestämmelsen 1 mom. om undantaget med anslutning till hur tidsfrister beräknas avses ett laga vunnet beslut. I bestämmelsen används också begreppet att avbryta ändringssökande. I Finland avses för denna del återkallande av ändringssökande. I några stater är det emellertid möjligt att ändringssökande kan avbrytas och då skulle bestämmelsen omfatta också sådana fall. Enligt 3 § ska man i och för sig redan ursprungligen bifoga till ansökan uppgifter om eventuellt nationellt ändringssökande samt beslut som avkunnats på grund av det. Regleringen i 5 § 1 mom. enligt vilken beslutet att godta ansökan till behandlingen uppskjutas därför att ett slutgiltigt beslut på grund av ändringssökande avvaktas, skapar således för sin del tydliga ram för att en berörd person inte kan få förfaranden enligt det nationella ändringssökandet och tvistlösningsförfarandet enligt lagen fortskrida samtidigt.

Enligt 2 mom. ska den behöriga myndigheten utan dröjsmål meddela sitt beslut den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de andra staterna.

I 3 mom. bestäms om påföljderna om en behörig myndighet inte fattar ett beslut om att godta en ansökan till behandling inom den tidsfrist som föreskrivs i 1 mom. I sådana fall ska ansökan anses ha godtagits av den behöriga myndigheten.

6 §. Avvisande av ansökan. I paragrafen bestäms om omständigheter beträffande avvisandet av en ansökan. I 1 mom. ingår det bestämmelser om fall när den behöriga myndigheten har grundad anledning att låta bli att godta en fråga för behandling. Det faktum att det finns en grund för att avvisa ansökan innebär således att det ifrågavarande fallet inte har rätt att komma till ett EU-tvistlösningsförfarande och man ska alltså inte sätta i gång mellanstatliga förhandlingar för att lösa frågan. Beslutet om att avvisa en ansökan ska fattas av den behöriga myndigheten och beslutet ska fattas inom den tidsfrist som i 5 § 1 mom. i denna lag föreskrivs för ett beslut av en behörig myndighet.

Det finns en grund för att avvisa en ansökan om någon av de situationer som beskrivs i 1 mom. 1—3 punkten föreligger. För det första får en ansökan avvisas om den inte innehåller den information som krävs enligt 3 § 1 mom. Med information avses det som föreskrivs i 3 § 1 mom. om innehållet i en ansökan. Vidare finns det en grund att avvisa en ansökan om den berörda personen inom den tidsfrist som föreskrivs i 4 § 2 mom. inte har lämnat svar på den

berörda myndighetens frågor som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten. Den andra grunden för att avvisa en ansökan är att den fråga som ansökan gäller inte är en sådan tvistefråga som definieras i lagen. En sådan fråga ingår således inte i den föreskrivna tvistlösningsmekanismen. Den tredje grunden för avvisande är att den berörda personen inte har lämnat in sin ansökan inom den tidsfrist på tre år som avses i 2 § 2 mom.

Enligt 2 mom. ska den behöriga myndigheten ange de allmänna skälen när den avvisar en ansökan. Med allmänna skäl avses grunder för det ifrågavarande avvisandet samt anmälan om vilka omständigheter och utredningar har inverkat på lösningen samt omnämnande av bestämmelser som tillämpats. Grunderna ska tas i den anmälan som den behöriga myndigheten ska ge till en berörd person enligt 5 § 2 mom. ovan.

Om de skede som följer efter ett negativt beslut bestäms senare i 20 § om ändringssökande.

7 §. Återkallande av ansökan och upphörande av tvistefrågan. I 1 mom. bestäms om frågor med anslutning till återkallande av ansökan. Om en berörd person önskar återkalla sin ansökan den ska lämna in en skriftlig underrättelse om återkallande samtidigt till varje behörig myndighet i de berörda medlemsstaterna. Ett undantag från denna förpliktelse är bestämmelsen i 17 § enligt vilken en fysisk person eller ett smått företag som definieras i lagrummet kan lämna in underrättelsen endast till den behöriga myndigheten i hemviststaten. EU-tvistlösningsförfarandet upphör med omedelbar verkan med sådan underrättelse.

I 2 mom. bestäms om förfaranden med anslutning till upphörande av tvistefrågan. Om tvistefrågan av något skäl upphör att existera upphör EU-tvistlösningsförfarandet med omedelbar verkan. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen om ärendet och om de allmänna skälen till detta.

Enligt 3 mom. kan närmare bestämmelser om den behöriga myndighetens förfarande i förhållande till den behöriga myndigheten i en annan stat i fråga om återkallande av ansökan utfärdas genom en förordning av statsrådet.

8 §. Ensidigt beslut från behörig myndighet. Paragrafen gäller fall när en behörig myndighet löser en tvistefråga utan att involvera andra behöriga myndigheter. Det handlar om processuellt sett effektiva situationer där en fråga kan lösas i början av förfarandet utan förhandlingar med de övriga parterna i tvisten. Paragrafen ska tillämpas utom 2 mom. på såväl EU-tvistlösning, förfarandet enligt skatteavtal som förfarandet enligt EU-konventionen om skiljeförfarande för i alla dem kan förekomma en situation där en behörig myndighet löser en tvistefråga utan att sätta igång förhandlingar med andra parter.

Enligt 1 mom. får den behöriga myndigheten besluta att lösa tvistefrågan ensidigt utan att involvera andra behöriga myndigheter i de berörda staterna.

Enligt 2 mom. ska beslutet fattas inom den tidsfrist som fastställs i 5 § 1 mom.

Enligt 3 mom. ska den behöriga myndighet som fattar ett ensidigt beslut utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de övriga behöriga myndigheterna i de berörda staterna. Efter underrättelsen ska förfarandena för tvistlösningsmekanismer enligt den föreslagna lagen avslutas.

I 4 mom. bestäms om de förutsättningar som alla ska uppfyllas för att den behöriga myndighetens beslut är bindande. Den behöriga myndighetens beslut är bindande om den berörde skattskyldige godkänner beslutet och inom 60 dagar från den dag när personen underrättades om beslutet meddelar att han eller hon avstår från rätten till annat ändringssökande. Om förfä-

randen för sådant annat ändringssökande redan har inletts, ska beslutet bli bindande och verkställbart först då den berörda personen inom 60 dagar förser den behöriga myndigheten med bevis på att åtgärder har vidtagits för att avsluta dessa förfaranden. Beslutet ska sedan verkställas omedelbart oberoende av eventuella tidsfrister. Den berörda personen fortfarande förfogar över den nationella ändringssökandeprocessen som denna hade kunnat sätta i gång redan ursprungligen eller som denne kan sätta i gång om den inte accepterar den behöriga myndighetens beslut och om tidsfristen för ändringssökande inte har slutit.

Man får inte söka ändring genom besvär i ett ensidigt beslut av en behörig myndighet på det sätt som bestäms nedan i 17 §. I 5 mom. bestäms om hur ett ensidigt beslut av en behörig myndighet ska verkställas nationellt. En förutsättning för verkställande är att beslutet är bindande då de förutsättningar som bestäms i 4 mom. uppfylls. Beslutet av den behöriga myndigheten kan i vissa fall leda till att Finland måste avstå från sin beskattningsrätt. I paragrafen föreskrivs att det ska göras så att beskattningen av de skattskyldige ändras. Det innebär en ändring i nuläget enligt vilket Finland som regel avstår från beskattningsrätten med anledning av en ansökan gällande förfarande för ömsesidig överenskommelse genom att nedsätta den debiterade skatten med stöd av 89 § i lagen om beskattningsförfarande. Enligt paragrafen har det inte varit möjligt att till exempel ändra förluster vid beskattning, betala ränta på återbäring eller återbära skatteförhöjning. Enligt det föreslagna momentet ska ändringar i beskattningen på grund av ett beslut av den behöriga myndigheten genomföras enligt bestämmelserna om skatterättelse i 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016). De ändringar i beskattningen som avses i momentet genomförs även om förutsättningarna för skatterättelse saknas. På grund av bestämmelsen kan ändringarna göras även om tidsfristerna enligt 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande och i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ har gått ut.

I 6 mom. bestäms om situationen i vilken sådan ändring om vilken bestäms i 5 mom. och som uppfyller förutsättningarna i 5 mom. har inte genomförts utan ogrundat dröjsmål. Den berörda personen kan då överlämna ärendet åt en förvaltningsdomstol för att avgöras där. Om ändringssökande i fråga om en försummelse att genomföra ändringar föreskrivs senare i 20 §.

9 §. Förfarande för ömsesidiga förhandlingar. I paragrafen bestäms om förfarandet för förhandlingar mellan de behöriga myndigheterna, dess tidsfrister och andra processuella omständigheter. Den fas då de behöriga myndigheterna förhandlar kallas förfarande för ömsesidiga förhandlingar i fråga om EU-tvistlösningsförfarandet. Vid skatteavtalsförfarande använder man vanligen uttrycket förfarande för ömsesidig överenskommelse.

Om de behöriga myndigheterna i de berörda staterna har godtagit ansökan för behandling de ska därefter enligt 1 mom. sträva efter att lösa tvistefrågan genom förhandlingar. De ska nå ett förhandlingsresultat inom två år räknat från den sista underrättelsen om ett beslut av en av de berörda staterna om att godta ansökan för behandling. Fristen på två år kan förlängas med högst ett år på begäran av en behörig myndighet i en berörd stat. Begäran därom ska lämnas till alla de övriga behöriga myndigheterna i de berörda staterna. Dessutom förutsätts att den begärande behöriga myndigheten skriftligen motiverar sin begäran.

I 2 mom. föreskrivs om ett undantag med anslutning till hur tidsfristen för förfarandet för ömsesidiga förhandlingar anses börja. Om en berörd person hade använt i samma ärende sin rätt att söka ändring i det nationella ändringssökandet antingen i Finland eller i någon annan berörd stat eller i båda staterna, beräkningen av tidsfristen på två år eller den längre fristen enligt bestämmelsen för förhandlingarna skjuts upp för att börja från den dag då det beslut som fattats till följd av nationellt ändringssökande har blivit slutligt eller då det nationella ändringssökandet annars har slutförts slutligt eller då det har avbrutits. Användning av rätten att söka ändring

betyder att i fråga om Finland en berörd person hade ursprungligen lämnat in ett rättelseyrkande enligt kapitel 5 i lagen om beskattningsförfarande eller kapitel 10 i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. Användning av rätten att söka ändring betyder också en situation där en berörd person för sin del hade satt i gång förfarandet i nationellt ändringssökande för första gången antingen i förvaltningsdomstolen eller först i högsta förvaltningsdomstolen. Det faktum att en berörd person till exempel hade lämnat ett besvär i ärendet till förvaltningsdomstolen utan att lämna ett rättelseyrkande skulle anses vara användning av rätten att söka ändring och tidsfristen för behandlingen av ansökan skulle börja från det laga vunnet beslut som fattats på grund av ändringssökandet. Det är motiverat att alla ovan beskrivna situationer beträffande användning av rätten att söka ändring inverkar på början av tidsfrister emedan det är fråga om en berörd persons aktiva åtgärder för att få ett beslut i det nationella ändringssökandet i ärendet. EU-tvistlösningsdirektivet ger företräde för nationellt ändringssökandeförfarande då en berörd person driver igenom sin vilja för att ta ärendet framåt och för att få ett beslut i båda processerna.

Med det slutgiltiga beslut som nämns i bestämmelsen 2 mom. om undantaget med anslutning till hur tidsfrister beräknas avses ett laga vunnet beslut. I bestämmelsen används begreppet att avbryta ändringssökande. I Finland avses för denna del återkallande av ändringssökande. I några stater är det emellertid möjligt att ändringssökande kan avbrytas och då skulle bestämmelsen omfatta också sådana fall. Regleringen i 2 mom. enligt vilken utgången av tidsfristen för förhandlingar uppskjuts därför att ett slutgiltigt beslut på grund av ändringssökandet avvaktas, skapar för sin del tydliga ram för att en berörd person inte kan få förfaranden enligt det nationella ändringssökandet och tvistlösningsförfarandet enligt lagen fortskrida samtidigt.

Bestämmelsen om uppskjuten tidsfrist för förhandlingar blir tillämplig särskilt i de fall när en berörd person först har satt i gång EU-tvistlösningsförfarandet enligt lagen och tvistefrågan har godtagits för att behandlas enligt ett förfarande i denna lag. Om en berörd person enligt detta skede också inleder nationellt ändringssökande, blir bestämmelserna om ömsesidigt fortskridande av olika förfaranden tillämpliga med stöd av denna paragraf. Om en berörd person däremot inleder det nationella ändringssökandet så att tidsfrister för att godta ansökan till behandling fortfarande gäller, ska 5 § 2 mom. tillämpas.

I 3 mom. bestäms om förfarandet då ett resultat genom överenskommelse inte nås inom tidsfristen enligt 1 och 2 mom. ovan. Den behöriga myndigheten i en stat ska då meddela detta den berörda personen och ange de allmänna skälen till att en överenskommelse inte har kunnat uppnås

10 §. Beslut med anledning av förfarande för ömsesidiga förhandlingar. I paragrafen bestäms om förfaranden då de behöriga myndigheterna når en lösning i tvistefrågan genom ömsesidiga överenskommelser. Regleringen i paragrafen skulle vara enhetlig med den reglering som förutsätts i EU-tvistlösningsdirektivet. Med en lösning i tvistefrågan avses en sådan lösning som beskrivs i 9 § i denna lag och som har nåtts efter förhandlingarna. Paragrafen ska tillämpas på såväl EU-tvistlösning, förfarandet enligt skatteavtal som förfarandet enligt EU-konventionen om skiljeförfarande för i alla dem kan förekomma en situation där det finns en lösning i ärendet efter förhandlingarna och beslutet på grund av lösningen ska verkställas. I fråga om förfarandet enligt skatteavtal som förfarandet enligt EU-konventionen om skiljeförfarande ska förfarandet för ömsesidiga förhandlingar kallas förfarandet för ömsesidig överenskommelse.

Enligt 1 mom. ska de behöriga myndigheterna fatta ett beslut som är bindande för alla, förutsatt att den berörda skattskyldige godtar beslutet. Om den skattskyldige inte godtar beslutet, är det inte heller bindande för staterna.

För att ett beslut av de behöriga myndigheterna blir bindande förutsätts det också att den skattskyldige uppger att han eller hon avstår från rätten till alla övriga åtgärder av ändringssökande. Detta vore ändamålsenligt eftersom man redan nått en lösning i frågan och den skattskyldige inte längre har något behov av att tillgripa andra rättsmedel för att lösa en tvist som gäller tillämpning eller tolkning av ett det tillämpliga avtalet eller ett dubbelbeskattningsproblem. Inte heller enheten för bevakning av skattetagarnas rätt ska ha rätt att söka ändring. Det är befogat att avstå från rätten att ändra sökning också av den anledningen att det inte vore ändamålsenligt att samma fråga om tolkningen av ett skatteavtal, som staterna redan har kunnat enas om, skulle tas upp till behandling i något annat förfarande. Den skattskyldige ska underrätta den behöriga myndigheten inom 60 dagar från den tidpunkt då den behöriga myndigheten underrättade honom eller henne om sitt beslut. Den berörda personen fortfarande förfogar över den nationella ändringssökandeprocessen som denna hade kunnat sätta i gång redan ursprungligen eller som denne kan sätta i gång om den inte accepterar den behöriga myndighetens beslut och om tidsfristen för ändringssökande inte har slutit.

Om den berörda personen hade inlett ett förfarande för den här typen av andra rättsmedel, skulle beslutet på grund av förfarandet för ömsesidiga förhandlingar bli bindande och verkställbart först efter att den berörda personen hade försett de behöriga myndigheterna i de berörda staterna med bevis på att åtgärder har vidtagits för att avsluta förfarandena. Beviset ska lämnas inom 60 dagar från den dag då den berörda personen underrättades om beslutet. Därefter ska beslutet verkställas oberoende av eventuella tidsfrister i de berörda staternas nationella lagstiftning. Såsom bestäms nedan i 20 § kan ändring i ett beslut av de behöriga myndigheterna kan inte sökas genom besvär.

I 2 mom. bestäms hur ett beslut av de behöriga myndigheterna, om det är bindande på det sätt som bestäms i 1 mom., ska genomföras nationellt. Ett beslut av de behöriga myndigheterna som är bindande för parterna är den slutliga lösningen i frågan och att ändring får inte sökas i beslutet. Ett beslut av de behöriga myndigheterna i vilket ändring får inte sökas ska verkställas med ett beslut av Skatteförvaltningen. Detta innebär att varken den berörda personen eller Enheten för bevakning av skattetagarnas rätt kan söka ändring i en sakfråga som de berörda myndigheterna har avgjort, till den del som frågan är avgjord. Skatteförvaltningen kan inte heller göra skatterättelse för skatteåret till den del som det gäller en fråga som har avgjorts av de behöriga myndigheterna. Beslutet av de behöriga myndigheterna kan resultera i att Finland måste avstå från sin beskattningsrätt. I momentet föreskrivs att detta ska göras genom att beskattningen av den skattskyldige ändras. Detta är en ändring i nuläget eftersom Finland som huvudsakligen med stöd av 89 § i lagen om beskattningsförfarande avstår från beskattningsrätt med anledning av ett förfarande för ömsesidig överenskommelse genom att nedsätta den debiterade skatten. Således har det inte varit möjligt att exempelvis ändra förluster vid beskattning, betala ränta på återbäring eller återbära skatteförhöjning. Ett beslut om skattelättnad får inte överklagas. Enligt föreslagna momenten ska ändringar som görs i beskattningen på grund av ett beslut av de behöriga myndigheterna verkställas enligt bestämmelserna om skatterättelse i 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. De ändringar i beskattningen som avses i momentet genomförs även om förutsättningarna för skatterättelse saknas. På grund av bestämmelsen får ändringarna göras även om tidsfristerna enligt 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande och i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ har gått ut.

I 3 mom. bestäms om situationen i vilken sådan ändring om vilken bestäms i 2 mom. har inte genomförts utan ogrundat dröjsmål, den berörda personen kan då överlämna ärendet åt en förvaltningsdomstol för att avgöras där. Om ändringssökande i fråga om en försummelse att genomföra ändringar föreskrivs senare i 20 §.

11 §. *Begäran om inrättande av rådgivande kommitté för tvistlösning.* Paragrafen föreskriver om en rådgivande kommitté. Den ska kunna inrättas för att behandla tvistefrågan om villkoren i paragrafen är uppfyllda. Kommittén ska gå under namnet rådgivande kommitté för tvistlösning.

Kommittén ska inrättas på begäran av den berörda personen. Begäran ska lämnas till alla behöriga myndigheter. Ett undantag från denna förpliktelse är bestämmelsen i 17 § enligt vilken en fysisk person eller ett smått företag som definieras i lagrummet kan lämna in uppgifterna endast till den behöriga myndigheten i hemviststaten.

En begäran kan framställas i två fall. För det första är det möjligt enligt 1 punkten om den ansökan som den berörda personen lämnat in har avvisats enligt 6 § av minst en, men inte av alla de behöriga myndigheterna i de berörda staterna. För det andra är det möjligt om de behöriga myndigheterna i de berörda staterna inte har nått en lösning av frågan i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar inom den tidsfrist som föreskrivs i 9 § 1 mom. eller i och i 2 mom., om det tillämpas på beräkningen av tidsfrister.

I 2 mom. ingår tilläggsvillkor som berör en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté för tvistlösning enligt 1 mom. En begäran får lämnas och en rådgivande kommitté ska inrättas endast om man inte får söka ändring enligt tillämpliga nationella regler för ett sådant avvisande som avses i 6 § eller om inget ändringssökande pågår och inte heller någon tidsfrist för ändringssökande återstår. Den berörda personen kan avstå från sin rätt att söka ändring och på den grunden ha rätt att lämna in en begäran enligt 1 mom. 1 punkten om att en rådgivande kommitté för tvistlösning ska inrättas. Begäran ska innehålla en försäkran om detta. Avsikten är att en rådgivande kommitté inte kan inrättas om den behöriga personen kunde föra beslutet om avvisande av ansökan till att avgöras ännu senare i nationellt ändringssökande eller om sådant ändringssökande pågår samtidigt.

I 3 mom. föreskrivs att ett beslut till följd av ändringssökande ska beaktas när det bedöms om kriterierna i 1 mom. 1 punkten för att inrätta en rådgivande kommitté är uppfyllda. Om rättsmedelsinstansen har hållit det avvisande beslutet och om på grund av det beslutet skulle vara avvisande i alla stater, kunde den berörda personen inte lämna in en begäran på basis av 11 § 1 mom. 1 punkt. Man ska också ta hänsyn till bestämmelserna i 4 mom. i paragrafen och på grund av den en begäran om inrättande av tvistlösningskommitté kan inte lämnas i en situation där rättsmedelsinstansen har hållit det avvisande beslutet i enlighet med 4 mom. punkt 1 och man kan inte avvika från detta beslut.

I 4 mom. bestäms om undantag från rätten enligt 1 mom. att be och förpliktelsen att inrätta en tvistlösningskommitté. Bestämmelserna om undantaget tillämpas på förfarandet enligt EU-tvistlösningsdirektivet. I fråga om förfaranden enligt ett skatteavtal eller EU-konventionen om skiljeförfarande skulle regleringen basera sig på de bestämmelser i det ifrågavarande avtalet som berör vilka fall ska godtas till tvistlösning.

Undantagen kan delas in i tre huvudgrupper. Enligt 4 mom. 1 punkten kan man inte lämna en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté för tvistlösning, om den behöriga myndigheten har avvisat begäran enligt 6 § och det finns också på grund av ändringssökande i Finland ett laga vunnet beslut enligt vilket det var rätt att avvisa begäran. Inte heller i det fall att det avvisande beslutet har bekräftats i en annan berörd stat i ändringssökande från vars beslut man kan inte avvika i den ifrågavarande staten, får en begäran om att sätta i gång förfarandet för tvistlösning göras och det finns ingen förpliktelse att inrätta sådan kommitté.

Enligt 4 mom. 2 punkten får en begäran om att inrätta en rådgivande kommitté inte heller göras när fallet gäller beskattning i situation i vilken både artikel i sådant avtal i 1 § som berör

ärendet och en bestämmelse som avses i 2 punkten har tillämpats. Med ett avtal enligt 1 § avses antingen ett skatteavtal eller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG). Om man hade tillämpat både ett avtal som avses i 1 § och 27—30 § i lagen om beskattningsförfarande vilka berör beskattning enligt uppskattning, kringgående av skatt, förtäckt dividend och outredd förmögensökning kan man inte lämna en begäran. Motsvarande skulle tillämpningen av ett avtal enligt 1 § tillsammans med 6 a § 8 mom. om begränsning av skattefriheten för dividend eller 52 h § om kringgående av skatt i företagsomstruktureringslagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet utesluta förfarande i tvistlösningskommitté. Man kan inte heller be om att tvistlösningskommitté inrättas om man i situationen hade tillämpat lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) vid sidan av ett avtal enligt 1 §. Vidare kan man inte lämna in en begäran om insättning av kommitté om man hade tillämpat bestämmelse i ett avtal enligt 1 § och en bestämmelse i 29 kap 1 § om skattebedrägeri, 2 § om grovt skattebedrägeri, 3 § om lindrigt skattebedrägeri och 4 § om skatteförseelse i strafflagen (39/1889).

Bestämmelserna i 4 mom. 2 punkten förverkligar den reglering som EU-direktivet möjliggör och inom vilken en medlemsstat kan neka möjligheter för tillgången till tvistlösningsfasen (fasen efter förhandlingarna mellan de behöriga myndigheterna) då det har ålagts påföljder i den medlemsstaten vad avser den justerade inkomsten eller det justerade kapitalet för skattebedrägeri, avsiktlig försummelse och grov vårdslöshet.

Skatteavtal har som syfte att vid sidan av att undvika dubbelbeskattning förhindra kringgående av skatt. Även i det nuvarande läget finns det ingen garanti för att dubbelbeskattning skulle undanröjas i en situation som berör undvikande av skatt. Syftet med lagändringsförslaget är att förbättring och effektivisering av tvistlösningsförfarandet är tillgängliga då det är fråga om ett rent läge av att tillämpa skatteavtal och att fallet inte är förknippat med element som berör kringgående av skatt. Den skattskyldige kan om den så vill föra till nationellt ändringssökande frö bedömning om någon eller några bestämmelser har tillämpats riktigt i fallet och få ett laga vunnet beslut i ärendet. Syftet med de skatteavtal som hör till lagens tillämpningsområde är att förhindra att en skattskyldig beskattas dubbelt och på detta sätt erbjuda det ifrågavarande skatteavtalets förmåner till de skattskyldiga. Det faktum att man har tillämpat i fallet både skatteavtalet och de bestämmelser av den nationella skatte- eller strafflagstiftningen som nämns bestämmelsen, skulle den nuvarande möjligheten att söka ändring i den nationella ändringssökandeprocessen bevaras. Det finns skäl att märka att fallen enligt 4 mom. 2 punkten skulle beröra endast sådana sällsynta situationer i vilka man har tillämpat de bestämmelser som nämns i punkten vid sidan av skatteavtalet eller EU-konventionen om skiljefarande. Däremot i de situationer där man har tillämpat uteslutande en bestämmelse av den nationella lagen utan att tillämpa är ett skatteavtal eller konventionen enligt 1 § skulle denna och lag förfarandet enligt den inte alls bli tillämpliga eller vara tillgängliga.

Enligt 4 mom. 3 punkten en begäran om att en rådgivande kommitté för tvistlösning inte göras inrättas om det konstateras att tvistefrågan inte gäller sådan dubbelbeskattning som definieras i lagen. I sådana fall ska den behöriga myndigheten i Finland utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de andra berörda staterna om detta.

Bestämmelserna i 4 mom. 3 punkten förverkligar den reglering som EU-tvistlösningsdirektivet möjliggör och inom vilken en medlemsstat kan neka möjligheten för tillgången till rådgivande kommitté för tvistlösning alternativ kommitté för tvistlösning tvistlösningsfasen beträffande tvistefrågan inte gäller sådan dubbelbeskattning. Enligt direktivet ska den behöriga myndigheten då utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de andra berörda staterna om detta. I direktivet ingår en definition om dubbelbeskattning för att begränsa de fall som avses i direktivet.

I 5 mom. bestäms om förhållandet mellan de förfaranden som berör 4 mom. 2 punkten ovan. Enligt det ska ett förfarande enligt denna lag avbrytas tills det finns ett laga vunnet beslut om ärendet beträffande tillämpningen de stadganden och bestämmelser som avses i 4 mom. 2 punkten. Denna reglering motsvarar EU-tvistlösningsdirektivet enligt vilket den behöriga myndigheten kan avbryta ett tvistlösningsförfarande enligt direktivet, om ett rättsligt eller administrativt förfarande pågår samtidigt i ärendet som berör tillämpningen av bestämmelsen om uteslutande. Avbrytande av tvistlösningsförfarandet innebär att bedömningen av uteslutande från tvistlösningsfasen ska göras först efter det då det ett laga vunnet beslut i ärendet beträffande uteslutande.

Regleringen i 5 mom. skulle för sin del komplettera bestämmelserna i 5 § 1 mom. och 9 § 2 mom. enligt vilka i förfarandet ska ges företräde för nationellt ändringssökandeförfarande och tidsfrister enligt förfarandet i lagen börjar inte löpa före ett slutligt beslut i nationellt ändringssökandeförfarande.

I 6 mom. definieras begreppet dubbelbeskattning som avses i 4 mom. 3 punkten. Begreppet skulle motsvara definitionen om dubbelbeskattning i EU-tvistlösningsdirektivet. I denna lag avses med dubbelbeskattning avses påförande av skatter som omfattas av ett avtal eller en konvention som avses i 1 § av två eller flera stater på samma beskattningsbara inkomst eller kapital när detta förorsakar antingen tilläggsbeskattning, utvidgande av skattskyldigheten eller en annullering eller minskning av sådana förluster som skulle kunna användas för att kvitta beskattningsbara vinster. Den här typen av dubbelbeskattning kan komma i fråga exempelvis när inkomst beskattas i stat a vid inkomstens källa som royaltyinkomst och samma inkomst är skattepliktig också i hemviststat b. Det är också fråga om dubbelbeskattning då företag X inom samma koncern beskattas i stat x utifrån pris i för affärsverksamhet i intressegemenskap, medan företag Y inom samma koncern beskattas i stat Y till pris e på grundval av debitering som gjorts efter skattegranskning av affärsverksamheten och den skattepliktiga förlusten i Y minskar på grund av debiteringen.

I 7 mom. ingår bestämmelserna om tidsmässiga förutsättningar för att lämna en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté. En begäran ska lämnas senast inom 50 dagar från dagen för mottagandet av meddelandet enligt 6 § 2 mom. eller 9 § 3 mom. Om alla berörda behöriga myndigheter har beslutat att avvisa ansökan och det har överklagats i ärendet, ska en begäran om inrättande av en rådgivande kommitté lämnas inom 50 dagar från den dag när besvärsinstansen har meddelat ett laga vunnet beslut. Om ändringssökandet beträffande ett negativt beslut föreskrivs senar i 20 § 1—3 mom.

12 §. Inrättande av rådgivande kommitté för tvistlösning. Enligt 1 mom. ska en rådgivande kommitté för tvistlösning bestå av en ordförande, en företrädare för varje berörd behörig myndighet och en eller flera oberoende och kompetenta personer som utses av varje berörd stat. De behöriga myndigheterna kan komma överens om att företrädarna för dem och de oberoende personerna kan vara upp till två för varje behörig myndighet. När de oberoende och kompetenta personerna har utsetts, utses en ersättare för var och en av dem för det fall att någon av personerna är förhindrad att utföra sitt uppdrag och enligt de regler som tillämpas när de oberoende personer utses. Ordföranden ska väljas av de oberoende och kompetenta personerna och de behöriga myndigheterna. Ordföranden ska vara domare om inte kommittén kommer överens om något annat.

Ordförande och oberoende och kompetenta personer samt deras ersättare utses på basis av en förteckning som berör ärendet och som kallas i lagen en förteckning över oberoende och kompetenta personer som administreras av EU-kommissionen.

Enligt 2 mom. ska den rådgivande kommittén inrättas 120 dagar från det att en begäran om att inrätta en kommitté har mottagits. Med begäran avses en begäran enligt 11 § som den berörda personen lämnar in om att en rådgivande kommitté ska inrättas. Begäran ska uppfylla villkoren i 11 § eller motsvarande bestämmelser i andra berörda stater. När den rådgivande kommittén har inrättats, ska ordföranden utan dröjsmål underrätta den berörda personen om detta.

Om man i Finland försummar förpliktelser i 1 mom. att utse en person ur den förteckning över oberoende och kompetenta personer ska ett krav på detta enligt 3 mom. behandlas i förvaltningsdomstolen som förvaltningstvistemål. När oberoende och kompetenta personer utses ska det tillämpas samma förfarande som tillämpas i skiljeförfarande nationella regler om civila och kommersiella ärenden då domstolarna eller nationella organ utser skiljemän därför att parterna har inte kunnat komma överens om ärendet. De bestämmelser i lagen om skiljeförfarande (967/1992) ska iaktas som berör situationer där en domstol utser skiljemannen. Det betyder att förvaltningsklagan kan göras tidigast då den i 2 mom. utsatta tidsfristen för att utse en rådgivande kommitté har gått ut, alltså tidigast inom 120 dagar från mottagande av den berörda personens begäran om att inrätta en kommitté. En klagan ska lämnas inom 30 dagar från det att den ovan nämnda tidsfristen har löpt ut. Ett beslut ska fattas i förvaltningstvistemål och den berörda personen ska underrättas därom. Också Skatteförvaltningen ska underrättas därom och den ska i sin tur utan dröjsmål informera de behöriga myndigheterna i de andra berörda staterna. Om ändringssökande i ett förvaltningstvistemål som avses här bestäms i 20 §. Om de behöriga myndigheterna i alla berörda stater har försummat utnämningen den berörda personen kan framställa en begäran om utnämningen i varje stat.

Om fler än en berörd person är delaktig i förfarandet, ska sådana personer lämna sin begäran om utnämning av oberoende och kompetenta personer och deras ersättare till varje hemviststat. När endast en berörd person är delaktig, ska begäran lämnas till de stater vars behöriga myndigheter inte har utnämnt minst en oberoende och kompetent person inklusive ersättare.

I 4 mom. ingår omständigheter beträffande oberoendet av personer som utsett från förteckning över oberoende och kompetenta personer. Det ska tillämpas på EU-tvistlösningsförfarande. I fråga om tvistlösningsförfarande på grund av skatteavtal och EU-tvistlösningsförfarande regleringen skulle alltid grunda sig på bestämmelserna i det ifrågavarande avtalet. Enligt 4 mom. ska de personer som har valts ur förteckningen över oberoende och kompetenta personer vara oberoende och opartiska. De ska på begäran av den behöriga myndigheten lämna uppgifter som påverkar bedömningen av deras oberoende och opartiskhet. Varje berörd behörig myndighet i en berörd stat kan således begära att en person som utnämnd från förteckningen över oberoende och kompetenta personer och dennes ersättare lämnar ut uppgifter om alla sina intressen, relationer och andra omständigheter som sannolikt påverkar personens oberoende eller opartiskhet eller som enligt en skälig bedömning kan ge intrycket av jäv.

Enligt 4 mom. kan en behörig myndighet invända mot utnämningen av en person ur förteckning över oberoende och kompetenta personer. Möjligheten att invända finns bara om utnämningen inte är förknippad med en försummelse. En försummelse föreligger om en annan stat inte har utnämnt en person inom utsatt tid och den berörda personen har ansökt om utnämning hos det organ som ska utnämna personerna. Invändning mot utnämning av en person kan ske om det finns en rimlig anledning för detta. Sådan rimlig anledning kan vara vilken som helst anledning som de behöriga myndigheterna har kommit överens om i förhand. Det kan också vara någon av följande anledningar: personen i fråga tillhör eller arbetar på uppdrag av en av de berörda skattemyndigheterna eller detta varit fallet någon gång under de föregående tre åren; personen har eller har haft en betydande andel i eller rösträtt i eller är eller har varit anställd av eller rådgivare åt någon inblandad berörd person vid någon tid under de fem år som föregick den dag då vederbörande utnämndes; personen kan inte ge tillräckliga garantier om objektivitet för att lösa den tvist eller tvister som ska lösas; eller personen har eller har haft en

betydande andel i eller rösträtt i eller är eller har varit anställd av eller rådgivare åt någon inblandad berörd person vid någon tid under de fem år som föregick den dag då personen utnämndes.

Vidare ingår i 4 mom. bestämmelser om vilka konsekvenser grunderna för att invända mot en utnämning har efter att den rådgivande kommittén har lämnat sitt yttrande. En person som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer ska under en period av tolv månader efter yttrandet från den rådgivande kommittén för tvistlösning behålla den ställning i vilken det inte fanns några anledningar att invända mot utnämningen. En person som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer och som tillhör den rådgivande kommittén för tvistlösning får således under en period av 12 månader efter avkunnandet av den rådgivande kommitténs för tvistlösning beslut inte befinna sig i någon situation som skulle ha givit den behöriga myndigheten en anledning att invända mot personens utnämning med hänvisning till bristande oberoende och opartiskhet, om personen hade varit i den ställningen när personen utnämndes till kommittén. Momentet hänvisar också till 13 kap. i rättegångsbalken som berör jäv för domare. Bestämmelserna i kapitlet tillämpas i tillämpliga delar på frågor om jäv för personer som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer.

I 5 mom. bestäms om så kallad kommitté för alternativ tvistlösning i stället för den rådgivande kommittén i 1 mom. Möjligheten att inrätta en kommitté för alternativ tvistlösning ger staterna mera flexibla möjligheter att förverkliga inom ramen för tvistlösningsdirektivet den fas i vilken staterna har inte kunnat nå en överenskommelse om ärendet genom förhandlingar. En kommitté för alternativ tvistlösning ska ge ett avkunnande om hur frågan ska lösas. Den behöriga myndigheten kan komma överens om att insätta en kommitté för alternativ tvistlösning.

De behöriga myndigheterna kan också komma överens om att insätta en kommitté för alternativ tvistlösning som kunde vara en stadigvarande kommitté. Dess form och sammansättning kan vara olika i jämförelse med en rådgivande kommitté. Bestämmelserna om medlemmarnas oberoende i 4 mom. ovan ska tillämpas också på en kommitté för alternativ tvistlösning och de behöriga myndigheterna ska godkänna en arbetsordning enligt 13 §. För en kommitté för alternativ tvistlösning ska också de bestämmelser i 11 § tillämpas som berör när och hur en begäran om insättande av en kommitté för alternativ tvistlösning ska lämnas.

En kommitté för alternativ tvistlösning kunde, om så är lämpligt, tillämpa andra tvistlösningsförfarande eller metod för att lösa tvisten på ett bindande sätt. De behöriga myndigheterna i de berörda staterna kunde enligt 5 mom. fritt komma överens om ett förfarande, inom vilken en alternativ tvistlösningskommitté skulle hamna i lösningen som presenteras i yttrandet. Ett sådant förfarande kunde till exempel vara skiljeförfarande med ”slutligt bud” (dvs. det så kallade skiljeförfarandet enligt det senaste bästa budet), där den kommittén för alternativ tvistlösning skulle välja en av de förslag till avgörande som de behöriga myndigheterna hade presenterat.

Enligt 6 mom. kan noggrannare föreskrifter om förteckningen över oberoende och kompetenta personer och förfarandet vid inrättande av en rådgivande kommitté meddelas genom förordning av statsrådet.

13 §. Arbetsordning för den rådgivande kommittén för tvistlösning och andra uppgifter om behandlingen. I 1 mom. bestäms om den information som den behöriga myndigheten av varje berörd stat ska lämna till den berörda personen. Meddelandet ska ges inom den samma tid enligt 12 § 2 mom. inom vilken en rådgivande kommitté ska insättas dvs. inom 120 dagar efter det att den berörda personens begäran om insättande av kommittén har mottagits. Meddelandet ska innehålla följande information: arbetsordning enligt 1 punkten för den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning undertecknad av de behöriga myndigheterna i de berörda staterna, den dag enligt 2 punkten då yttrandet om tvistefrågans lösning

senast ska antas och 3 hänvisningar till eventuella tillämpliga rättsliga bestämmelser i staternas nationella rätt och eventuella tillämpliga avtal eller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG).

I 2 mom. preciseras innehållet av den arbetsordning som avses i 1 mom. 1 punkt. Enligt huvudregeln ska den berörda person förse med alla de uppgifter som ingår i förteckningen i 2 mom. Av de uppgifter som ingår i förteckningen finns det endast de uppgifter om vilka bestäms i 1 och 4—6 punkterna om kommittén inrättas endast för att behandla en fråga enligt 11 § 1 mom. 1 punkten. Då behandlar den rådgivande kommittén frågan om ett fall gäller en tvistefråga som ska tas till tvistlösningsförandet enligt lagen. Arbetsordningen ska enligt 1 punkten innehålla beskrivning av och egenskaper hos tvistefrågan. Den ska enligt 2 punkten i momentet innehålla riktlinjer som de behöriga myndigheterna i staterna kommit överens om när det gäller de rätts- och sakfrågor som ska lösas. Enligt 3 punkten ska den innehålla formen för tvistlösningsorganet, alltså antingen en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning, och typen av förfarande för alternativ tvistlösning om förfarandet skiljer sig åt från det förfarande med oberoende yttrande som tillämpas av en rådgivande kommitté. Enligt 4 och 5 punkterna ska den innehålla tidsramen för tvistlösningsförfarandet och sammansättningen av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning inbegripet medlemmarnas antal och namn, uppgifter om deras behörigheter och kvalifikationer samt information om deras intressekonflikter. Enligt 6 punkten ska i arbetsordningen presenteras villkoren för deltagande av den berörda personen och tredje parter, utbyte av memorandum, information och bevis, kostnader, typ av tvistlösningsförfarande och övriga relevanta proceduraspekter eller organisatoriska aspekter. Enligt 7 punkten ska i den bekräftas de logistiska arrangemangen för den rådgivande kommitténs förfaranden och utfärdandet av dess yttrande.

I 3 mom. Bestäms om försummelse beträffande meddelandet om arbetsordning. Om den behöriga myndigheten försummar förpliktelsen att underrätta den berörda personen om arbetsordningen enligt 1 och 2 mom. ska de oberoende och kompetenta personerna och ordföranden meddela arbetsordningen till den berörda personen inom två veckor från dagen för inrättande av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Detta meddelande ska då göras på grund av den standardmässiga arbetsordning som kommissionen har utarbetat. Om även de oberoende personerna och ordföranden försummar att underrätta om de ovan nämnda förpliktelseerna om att komplettera och underrätta den berörda personen om arbetsordningen, den berörda personens krav beträffande denna försummelse ska behandlas som förvaltningsstvistemål i förvaltningsdomstolen. Förutsättningen är att ett motsvarande krav inte har presenterats i en annan stat. Den berörda personen ska inkludera en uppgift om detta i sitt krav. Om ändringssökandet i fråga om förvaltningsdomstolens beslut föreskrivs senare i 20 §. På detta sätt kan den berörda personen förorsaka verkställandet av arbetsordningen.

14 §. Förfaranden i anknytning till rådgivande kommittén för tvistlösning. I 1 mom. i paragrafen bestäms om de uppgifter och bevis som ska lämnas till den rådgivande kommittén då den behandlar de fall som avses i 11 § i denna lag. Enligt den kan den berörda personen eller kan eller kan de berörda personerna om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna ger sitt samtycke, förse den rådgivande kommittén med information, bevisning eller handlingar som kan vara av relevans för beslutet. Å andra sidan ska den berörda personen eller de berörda personerna och de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna tillhandahålla information, bevisning eller handlingar på begäran av den rådgivande kommittén. De ifrågasvarande behöriga myndigheterna får dock vägra att lämna uppgifter till den rådgivande kommittén i följande fall: 1) att erhålla uppgifterna kräver vidtagande av åtgärder som är oförenliga med nationell rätt, 2) uppgifterna kan inte erhållas enligt den berörda medlemsstatens nationella rätt, 3) uppgifterna gäller handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser och 4) utlämnande av uppgifterna strider mot grunderna för rättsordningen.

Om närvarande och hörande av de berörda personerna inför en rådgivande kommitté bestäms i 2 mom. De berörda personerna får, på egen begäran och med samtycke från de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, inställa sig eller låta sig företräddas inför en rådgivande kommitté. Å andra sidan ska de berörda personerna inställa sig eller låta sig företräddas inför den rådgivande kommittén på dess begäran.

Vad som bestäms i 1 och 2 mom. ska enligt 3 mom. tillämpas också på en kommitté för alternativ tvistlösning. Ett undantag är den situation om vilken man har överenskommit i arbetsordningen enligt 13 §.

15 §. Beslut och yttrande av rådgivande kommitté för tvistlösning. I paragrafen föreskrivs om två typer av skriftlig analys som den rådgivande kommittén kan utföra: beslut och yttrande. I paragrafen föreskrivs också om särskilda förfaranden och tidsfrister som berör dem.

I 1 mom. bestäms om den situation då den rådgivande kommittén har inrättats för att fatta beslut om godkännande av ansökan för behandling enligt 11 § 1 mom. 1 punkten i denna lag, dvs. när en ansökan som den behöriga personen har lämnat har med stöd av 6 § i denna lag har avvisats av minst en av de behöriga myndigheterna i de berörda staterna men inte av alla. Den slutsats som kommittén har enats om kallas den rådgivande kommitténs beslut och det ska fattas inom sex månader efter den dag när kommittén inrättades. Kommittén ska meddela de behöriga myndigheterna om sitt beslut inom 30 dagar från det att det har fattats.

I 2 mom. anges hur behandlingen av fallet kommer att fortskrida om ansökan enligt kommitténs beslut ska godtas för behandling. Om kommittén anser att förutsättningar enligt 2—4 § beträffande den berörda personen har uppfyllts och det inte finns sådana grunder för att avvisa ansökan som avses i 6 § 1 mom., ska det förfarande för ömsesidiga förhandlingar som anges i 9 § inledas. Det ska inledas om av en av de behöriga myndigheterna begär om det. Den berörda behöriga myndigheten ska då underrätta kommittén, de övriga berörda behöriga myndigheterna och den berörda personen om denna begäran. Den tidsfrist som föreskrivs i 9 § för dessa förhandlingar ska inledas den dag då kommitténs beslut om godkännande av ansökan meddelas.

I 3 mom. bestäms om den situation då den rådgivande kommittén behandlar själva tvistefrågan och presenterar sin slutsats om hur den ska lösas. Detta kallas den rådgivande kommitténs yttrande. Yttrande kan avges i två fall. Det kunde avges enligt 3 mom. 1 punkten i en situation då ingen av de behöriga myndigheterna har begärt att förfarandet för ömsesidiga förhandlingar ska inledas enligt 2 mom. ovan inom 60 dagar från dagen för meddelandet av den rådgivande kommitténs beslut. Yttrande kan också avges i en situation enligt 3 mom. 2 punkten dvs. då den rådgivande kommittén behandlar frågan på grund av 11 § 1 mom. 2 punkten i denna lag. Det är fråga om att de behöriga myndigheterna har förhandlat om fråga utan att nå en överenskommelse inom den tidsfrist som avses i 9 § 1 eller 2 mom. i denna lag och den berörda personen har begärt om inrättande av en rådgivande kommitté. De behöriga myndigheterna kunde ha inlett förhandlingar som sed visade sig resultatlösa antingen i en situation i vilken de hade ursprungligen godkänt ansökan för behandling eller det förs förhandlingar om ärendet som följd av ett beslut av den rådgivande kommittén i enlighet med 1 mom. ovan.

Den rådgivande kommitténs yttrande i tvistefrågan ska enligt 4 mom. avges de behöriga myndigheterna i de berörda staterna inom sex månader från den dag när kommittén inrättades. Om yttrandet avges i en situation då enligt kommitténs beslut ansökan skulle ha godtagits till behandling men ingen av de behöriga myndigheterna har begärt att förfarandet för ömsesidiga förhandlingar ska inledas ska kommittén anses ha blivit inrättad inom 60 dagar från dagen för meddelandet av kommitténs beslut. Om tidsfristen av 6 månader för att avge yttrandet är för kort med hänsyn till tvistefrågans art kan den förlängas med tre månader. Kommittén ska då

underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de berörda staterna om förlängningen.

I 5 mom. bestäms om vad den rådgivande kommittén ska grunda sitt yttrande. Yttrandet ska grunda sig på ett sådant tillämpligt avtal som avses i 1 § i denna lag och på möjligen tillämpliga nationella bestämmelser. Sådant tillämpligt avtal skulle omfatta skatteavtal eller avtal om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG) som avses i 1 §.

I paragrafen avser 6 mom. ska innehålla formen att fatta beslut i den rådgivande kommittén för tvistlösning. Beslutet är skriftligt och ska antas med enkel majoritet av medlemmar. Om en majoritet inte kan uppnås, ordförandens röst avgör innehållet i det slutliga yttrandet. Ordföranden ska lämna de behöriga myndigheterna yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.

Enligt 7 § ska de bestämmelser i 3—6 mom. som berör yttrande av den rådgivande kommitté för tvistlösning tillämpas också i tillämpliga delar på yttrande av kommittén för alternativ tvistlösning.

16 §. *Slutligt beslut grundat på den rådgivande kommitténs yttrande.* Paragrafen föreskriver om förfarandena när de behöriga myndigheterna fattar slutligt beslut efter att den rådgivande kommittén eller alternativa kommittén för tvistlösning har avgett yttrande.

I 1 mom. bestäms om en tidsgräns inom vilken den behöriga myndigheten ska enas om tvistefrågan med den andra behöriga myndigheten. De ska enas om en lösning i tvistefrågan inom sex månader från delgivningen av yttrandet från den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning.

De behöriga myndigheterna är enligt 2 mom. inte bundna vid den ståndpunkt som rådgivande kommittén eller alternativa kommittén för tvistlösning företräder. Då den rådgivande kommittén eller alternativa kommittén för tvistlösning ska avge ett yttrande kan de behöriga myndigheterna också fatta ett beslut som avviker från yttrandet. Om de inte lyckas nå en överenskommen om hur tvistefrågan ska lösas, är de bundna vid yttrandet.

Den behöriga myndigheten ska enligt 3 mom. meddela den berörda personen sitt slutliga beslut om lösningen av tvistefrågan. Det ska göras utan dröjsmål och senast inom 30 dagar efter att myndigheten fattade beslutet. Med beslutet avses ett ömsesidigt beslut i frågan i 1 eller 2 mom. mellan de behöriga myndigheterna. Beslutet ska fattas inom 6 månader efter yttrandet av den rådgivande kommittén för tvistlösning eller alternativa kommittén för tvistlösning och den ska meddelas den berörda personen inom 30 dagar. Om den behöriga myndighet har inte meddelat beslutet 30 dagar som föreskrivs den berörda personen kan genom ansökan vända sig till en förvaltningsdomstol. Ansökan kan alltså lämnas tidigast då meddelandet borde senast ha gjorts. Den ska emellertid lämnas senast inom 30 dagar från den ovannämnda tidsgränsen. Om ändringssökande i fråga om förvaltningsdomstolens beslut föreskrivs senare i 20 §.

I 4 mom. bestäms om den bindande karaktären av de behöriga myndigheternas slutliga beslut. Det tillämpas vid sidan av EU-tvistlösningsförfarandet också på skatteavtalsförfarandet och förfarandet enligt EU-konventionen för skiljeförfarande. Enligt 4 mom. är den behöriga myndighetens slutliga beslut bindande och det ska genomföras nationellt om den berörda personen godkänner beslutet och avstår från rätten till att använda inhemskt ändringssökande. Som det har konstaterats ovan i paragrafer som gäller liknande situationer vore detta ändamålsenligt eftersom man redan kommit fram till en lösning i frågan och den skattskyldig inte längre har något behov av att tillgripa andra rättsmedel för att lösa en tolkningstvist beträffande ett skatte-

avtal eller ett dubbelbeskattningsproblem. Inte heller Enheten för bevakning av skattetagarnas rätt ska ha rätt att söka ändring. Det är befogat att avstå från rätten att söka ändring också av den anledningen att det inte vore ändamålsenligt att samma fråga om tolkningen av ett skatteavtal, som staterna redan har kunnat enas om, skulle tas upp till behandling i något annat förfarande. Underrättelsen ska ske inom 60 dagar från den dag när de behöriga myndigheternas beslut delgavs. Den berörda personen fortfarande förfogar över den nationella ändringssökandeprocessen som den hade kunnat sätta i gång redan ursprungligen eller som den kan sätta i gång om den inte accepterar den behöriga myndighetens beslut och om tidsfristen för ändringssökande inte har gått ut.

För att beslutet ska kunna verkställas bestäms i 4 mom. också att ett ärende beträffande villkoren för oberoende i 12 § inte pågår eller man har inte konstaterat att det har brutits mot dessa villkor. Beslutet kan alltså inte verkställas om det har konstaterats av en domstol eller annat organ för lagskipning att förutsättningarna av oberoende inte har uppfyllts i fråga om en medlem i rådgivande kommittén eller i alternativa kommittén för tvistlösning. Frågan om oberoende skulle vara relaterad till de berörda staternas förfaranden och den berörda personen skulle inte ha rätt att invända.

I 4 mom. föreskrivs vidare att ett beslut i frågan inte är ett prejudikat. Beslutet har därmed inte de karakteristika som nämns i 13 § i förvaltningsprocesslagen (586/1996) och som är ett villkor för att ett mål ska behandlas av högsta förvaltningsdomstolen med avseende på lagens tillämpning i andra liknande fall eller för en enhetlig rättspraxis är av vikt att ärendet avgörs av högsta förvaltningsdomstolen. Rådgivande kommittén och alternativa kommittén för tvistlösning avger yttrande och de behöriga myndigheterna fattar alltid beslut i enskilda fall inom ramen för omständigheterna i det enskilda fallet. Följaktligen har frågan ingen vägledande betydelse för hur en tvistefråga ska lösas i andra fall.

I 5 mom. anges hur det slutliga beslutet efter förhandlingar i rådgivande kommittén för tvistlösning eller alternativa kommittén för tvistlösning ska offentliggöras. De behöriga myndigheterna kan enas om att offentliggöra de slutliga besluten i sin helhet om varje berörd person ger sitt samtycke till det. Om de behöriga myndigheterna eller den berörda personen inte ger sitt samtycke till detta, de behöriga myndigheterna ska offentliggöra en sammanfattning av det slutliga beslutet. Den ska innehålla en beskrivning av frågan och sakinnehållet, datum, berörda beskattningsperioder, rättslig grund, branschsektor och en kort beskrivning av slutresultatet. Den ska också innehålla en beskrivning av den metod av skiljeförfarande som använts. Innan informationen offentliggörs ska de behöriga myndigheterna sända till den berörda personen den information som man avser att offentliggöra. Inom 60 dagar från att den berörda personen har tagit emot informationen får personen begära att de behöriga myndigheterna inte offentliggör information som rör handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller information som strider mot grunderna för rättsordningen. Dessutom föreskrivs i 5 mom. att den behöriga myndigheten utan dröjsmål ska också underrätta kommissionen om informationen.

I 6 mom. ingår bestämmelser om hur ett beslut av de behöriga myndigheterna ska genomföras nationellt. Det ska tillämpas vid sidan av EU-tvistlösningsförfarandet också på skatteavtalsförfarandet och förfarandet enligt EU-konventionen för skiljeförfarande. Såsom bestäms i 20 § är ett beslut av de behöriga myndigheterna ett slutligt beslut och ändring i det kan inte sökas genom besvär.

Beslutet av de behöriga myndigheterna kan leda till att Finland måste avstå från sin beskattningsrätt. I paragrafen föreskrivs att de ändringar som berör de behöriga myndigheternas beslut som den berörda personen har godkänt och som också har blivit bindande då förutsättningarna på grund av 4 mom. har uppfyllts, ska göras så att beskattningen av de skattskyldige

ändras. Det innebär en förändring i nuläget eftersom avstående av beskattningsrätten på grund av förfarandet för ömsesidig överenskommelse sker i Finland i regel med stöd av 89 § i lagen om beskattningsförfarande genom att nedsätta den debiterade skatten. Det har således inte varit möjligt att exempelvis ändra förluster vid beskattning, betala ränta på återbäring eller återbära skatteförhöjning. Enligt den föreslagna paragrafen ska ändringar som görs i beskattningen som följd av ett beslut av de behöriga myndigheterna genomföras enligt bestämmelserna om skatterättelse i 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. De ändringar i beskattningen som avses i momentet verkställs även om förutsättningar för skatterättelse saknas. Ändringarna får däremot göras också om tidsfristerna enligt 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande och i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ har gått ut.

Enligt 7 mom. om sådana ändringar i beskattningen som avses i 6 mom. har inte gjorts i en situation i vilken ett beslut av de behöriga myndigheterna har blivit bindande under de förutsättningar som avses i 4 mom. kan den berörda personen vända sig till en förvaltningsdomstol med en ansökan.

Den berörda personen skulle ha rätt att lämna en ansökan om försummelse att verkställa beslutet tidigast efter 395 dagar efter det då denna rådgivande kommitté eller kommitté för alternativ lösning har avgett sitt yrkande. Det faktum att en ansökan kan lämnas tidigast efter 395 dagar efter det att kommittén har avkunnat sitt yrkande är befogat eftersom medlemmarna i kommittén ska under en period av 12 månader efter avkunnandet av kommitténs beslut bevara sitt oberoende. Om ändringssökandet beträffande förvaltningsdomstolens beslut föreskrivs senar i 20 §.

17 §. Särskilda bestämmelser om fysiska personer och mindre företag. I paragrafen bestäms om vissa lättnader i proceduren som en fysisk person och ett företag som inte är ett stort företag och inte utgör en del av en stor koncern kan följa när de tillämpar lagen.

Med storföretag eller koncern avses storföretag eller koncern enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG. Enligt direktivet är stora företag som på balansdagen överskrider gränsvärdena i åtminstone två av följande tre kriterier: balansomslutning 20 000 000 euro, nettoomsättning 40 000 000 euro och genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret 250. Med stora koncerner avses i direktivet koncerner som består av moderföretag och dotterföretag som omfattas av en koncernredovisning och som efter konsolidering överskrider gränsvärdena i åtminstone två av följande tre kriterier på moderföretagets balansdag: balansomslutning 20 000 000 euro, nettoomsättning 40 000 000 euro och genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret 250.

Enligt 1 mom. kan en fysisk person och ett företag som inte är ett sådant stort företag och inte utgör en del av en stor koncern som definieras i lagrummet i vissa fall undantagsvis endast lämna in uppgifterna till den behöriga myndigheten i den stat där personen eller företaget har hemvist i stället för att vara tvunget att lämna uppgifterna till de behöriga myndigheterna i alla berörda staterna.

Paragrafen räknar upp fyra undantag där det är tillåtet för fysiska personer och småföretag som definieras i lagrummet att lämna in uppgifter endast till den stat där de har hemvist. Det första undantaget avser enligt 1 mom. 1 punkten 2 § 2 mom. om att lämna in ansökan till den behöriga myndigheten. Det andra undantaget enligt 1 mom. 2 punkten gäller 4 § 2 mom. att lämna svar på kompletterande frågor från den behöriga myndigheten. Undantaget enligt 1

mom. 3 punkten avser 7 § om att återkalla ansökan. Det fjärde undantaget enligt 1 mom. 4 punkten hänför sig till begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt 11 § 1 mom. Undantaget i paragrafen betyder således att i de situationer som avses i 1—4 mom. fysiska personer och småföretag som avses i paragrafen undantagsvis kan lämna in uppgifterna bara till en behörig myndighet, det vill säga myndigheten i deras hemviststat, utan att vara skyldiga att följa huvudregeln i varje lagrum att lämna in uppgifterna till alla behöriga myndigheterna. Den information som lämnas måste emellertid uppfylla de villkor som fastställts av alla berörda stater, såsom språkkrav.

I 2 mom. regleras det hur de uppgifter som inhämtats enligt 1 mom. ska lämnas in till de andra berörda behöriga myndigheterna och hur fristerna ska räknas ut. Den behöriga myndighet i en stat enligt 1 mom. och som har mottagit uppgifterna ska underrätta de behöriga myndigheterna i alla berörda medlemsstater samtidigt och inom två månader efter det att uppgifterna mottagits. När en sådan underrättelse har getts ska den berörda personen anses ha lämnat in uppgifterna till alla berörda staterna vid den tidpunkt då uppgifterna har lämnats till alla berörda behöriga myndigheterna. Bestämmelsen om dagen för underrättelse är av betydelse när det bedöms om ansökan har lämnats in i tid och huruvida de kompletterande frågorna har besvarats och en begäran om att en rådgivande kommitté för tvistlösning ska inrättas har lämnats in inom utsatt tid. Tidpunkten spelar också en framträdande roll om ansökan eventuellt återkallas och hur ögonblicket för slutet av detta förfarande fastställs.

Om kompletterande information enligt 3 § 1 mom. 8 punkten har mottagits, den behöriga myndigheten i den stat som tog emot informationen ska sända en kopia av informationen samtidigt till de behöriga myndigheterna i alla berörda stater. När kopiorna har sänts ut alla berörda stater ska anses ha fått den kompletterande informationen den dag då de mottog informationen.

18 §. Tystnadsplikt. I paragrafen bestäms om frågor beträffande tystnadsplikt av förfaranden. Paragrafen tillämpas vid sidan av EU-tvistlösningsförfarandet också på skatteavtalsförfarandet och förfarandet enligt EU-konventionen för skiljeförfarande. Vad som bestäms i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter ska enligt 1 mom. tillämpas på handlingar och uppgifter som behandlas i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, i den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning. I dessa förfaranden behandlas sådana uppgifter om beskattning av den berörda personen som på grund av lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter ska vara sekretessbelagda.

Behöriga myndigheter och medlemmar i en rådgivande kommitté ska enligt 2 mom. skyldiga att hemlighålla allt vad som har yppats i behandlingen av ärendet i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, i den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning. Syftet är att säkerställa med denna bestämmelse det att förhandlingarna för att lösa frågan ska hemlighållas på motsvarande sätt som i andra förfaranden som berör beskattningen och i vilka ärenden av skattskyldiga lösas. Bestämmelsen hindrar emellertid inte att den behöriga myndigheten meddelar den berörda personen om allmänna processuella omständigheter såsom omständigheterna om allmänna läget i förfarandet.

En berörd person och dennes företrädare ska enligt 3 mom. hemlighålla uppgifterna som de har mottagit i samband med förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning om inte andra förpliktelser följer av annan lagstiftning och de ska lämna en försäkran om detta. En förpliktelse som följer av annan lagstiftning kunde vara till exempel informationsplikt på grund värdepappermarknadslagen. Uppgifterna kan bli offentliga också till exempel på grund av förpliktelsen i 16 § 5 mom. att offentliggöra det slutliga beslutet.

Om en berörd person eller dennes företrädare väsentligt bryter mot bestämmelsen om tystnadsplikt när förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning pågår är följden enligt 3 mom. att förfarandet ska avslutas. Om brytandet mot tystnadsplikten sker efter att förfarandet mellan staterna har avslutats ska straffet för brytande mot tystnadsplikten i momentet dömas enligt brottsbalken kap. 38 1 eller 2 § om gärningen inte utgör brott enligt 40 kap. 5 § och om inte ett strängare straff föreskrivs för gärningen någon annanstans i lag. Det spelar ingen roll om förfarandet har avslutats efter förfarandet för ömsesidiga förhandlingar eller om en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning har inrättats för ärendet och förfarandet har avslutats efter detta.

Enligt 4 mom. har en berörd person och om denne har en företrädare, denna företrädare ingen rätt att få information om vad som har uttryckts i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning. Med en uttryckt omständighet avser ståndpunkter som har framförts muntligen eller skriftligen och som hänför sig till behandling och lösning av frågan.

19 §. Kostnader. I paragrafen bestäms om omständigheter beträffande kostnader. Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas på EU-tvistlösningsförfarandet. De omfattar presumptionsregler som ska tillämpas såvida inte de behöriga myndigheterna i de berörda staterna har beslutit om annat. Enligt dessa regler ska mellan staterna delas lika kostnader för de personer som utses från förteckningen av oberoende och kompetenta personer. Dessa kostnader ska vara ett belopp motsvarande genomsnittet för den gängse ersättningen till högre tjänstemän i de berörda staterna. Likaledes ska mellan staterna delas kostnader för arvoden för de personer som utses från förteckningen av oberoende och kompetenta personer. Dessa kostnader ska vara begränsade till 1 000 euro per person och dag för varje dag då den rådgivande kommittén sammanträder.

Enligt 2 mom. i paragrafen vad som bestäms i 1 mom. tillämpas också på kommittén för alternativ tvistlösning. Ett undantag från detta är den situation i vilken det har överenskommit om annat i arbetsordningen enligt 13 §.

I 3 mom. bestäms om kostnader som förorsakats av de berörda personerna. Paragrafen tillämpas på EU-tvistlösningsförfarandet, skatteavtalsförfarandet och förfarandet enligt EU-konventionen om skiljeförfarande. Enligt bestämmelsen behöver staten inte stå för dessa kostnader. Med kostnader avses vilka som helst kostnader som hänför sig till ansökningsfasen, förhandlingsresultatet mellan de behöriga myndigheterna, verkställande av beslutet efter skiljeförande oberoende av i vilken fas behandlingen av fallet har avslutats. I fråga om EU-tvistlösningsförfarandet ska bestämmelserna tillämpas också då en kommitté för alternativ tvistlösning har inrättats.

20 §. Ändringssökande. I paragrafen bestäms om omständigheter beträffande ändringssökande. Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas på EU-tvistlösningsförfarandet. Däremot ska bestämmelserna i 2—4 mom. tillämpas vid sidan av EU-tvistlösningsförfarandet på skatteavtalsförfarandet och förfarande på grund av EU-konventionen om skiljeförfarande. Bestämmelserna i 1 mom. berör ett avvisande beslut om godtagande av ansökan å grund av 6 §. Om alla berörda behöriga myndigheter har beslutat att avvisa ansökan som avses i 6 § den berörda personen kan söka ändring i den finska behöriga myndighetens beslut genom att överklaga till förvaltningsdomstolen såsom föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Om däremot minst en behörig myndighet godtar ansökan för behandling medan andra behöriga myndigheter avvisar ansökan den berörda personen kan begära att en rådgivande kommitté för tvistlösning insätts enligt 11 §.

Bestämmelserna i 2 mom. berör inlämnande av klagomål beträffande olika detaljer av processen enligt lagen. Man kan söka ändring mot förvaltningsdomstolens beslut genom besvär endast om den högsta förvaltningsdomstolen meddelar tillstånd när det är fråga om försummelse att göra den ändring på grund av den behöriga myndighetens ensidiga beslut som avses ovan i 8 § 6 mom., försummelse att genomföra ändringen på grund av ett beslut som följd av förfarandet för ömsesidig överenskommelse enligt 10 § 3 mom., försummelse av förpliktelsen att utnämna en person ur förteckning över oberoende och kompetenta personer enligt 12 § 3 mom. och förvaltningstvistemål beträffande försummelse av arbetsordningen enligt 13 § 3 mom., delgivning av de behöriga myndigheternas beslut enligt 16 § 3 mom. och försummelse av verkställande av de behöriga myndigheternas bindande beslut samt förvaltningsdomstolens beslut som gäller det om ansökan kan tas upp till förfarande enligt 20 § 1 mom.

Vad som föreskrivs i 2 mom. om berörd person ska enligt 3 mom. tillämpas också på behörig myndighet. Såsom annars i denna proposition avses med behörig myndighet den finska behöriga myndigheten. Det är befogat att den behöriga myndigheten skulle ha rätt till ändringsökande till exempel i den situation då den behöriga myndigheten har fattat på grund av 6 § ett avvisande beslut om godtagande av ansökan till behandling och myndigheten skulle anse att det finns behov i ärendet att söka besvärstillstånd i den högsta förvaltningsdomstolen för ett beslut som en förvaltningsdomstol har fattat.

Enligt 4 mom. kan man inte söka ändring genom besvär beträffande den behörigas ensidiga beslut av 8 § och ett beslut av de behöriga myndigheterna enligt 10 § eller 16 §. Detta innebär att berörd person eller Enheten för bevakning av skattetagarnas rätt kan inte söka sig till ändringsökande i en sakfråga som de behöriga har löst för den del som det finns en lösning i ärendet. Skatteförvaltningen kan inte heller göra en rättelse i fråga beskattningen för skatteåret för den del det är fråga om ett ärende som de behöriga myndigheterna har löst. Det finns goda skäl för att det inte är möjligt att söka ändring. Det internationella skiljeförfarandet är i jämförelse med det nationella ändringsökandet och andra förfaranden ett separat förfarande och lösning som nås i det är inte avsett att bedömas i andra förfaranden. Den berörda personen skulle dessutom ha accepterat beslutet av de behöriga myndigheterna och så skulle det inte vara befogat att ärendet kan efter accepterande emellertid hänvisas till en annan process för bedömning. Den berörda personen har alltså i sitt förfogande den nationella ändringsökande processen som personen kunde ha aktiverats redan före att söka sig till internationellt tvistlösningsförfarande och få en lösning i den.

21 §. Ikraftträdande. Lagen träder i kraft den 30 juni 2019. Den tillämpas på ansökningar enligt EU-tvistlösningsförfarande som lämnas in den 1 juli 2019 eller därefter i tvistefrågor som gäller inkomst eller kapital som förvärvats för de skatteår som börjar den 1 januari 2018 eller därefter. De behöriga myndigheterna i de berörda staterna får dock fatta beslut om att tillämpa lagen på en ansökan som gäller tidigare skatteår.

Lagens 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom., 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. samt 20 § 2—4 mom. tillämpas på ansökningar enligt skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande som har inlämnats den 1 juli 2019 eller senare.

1.2 Lag om beskattningsförfarande

89 §. Lindring av internationell dubbelbeskattning. Bestämmelserna i 89 § om lindring av beskattningen har berört förfarandet för ömsesidig överenskommelse. Då man nu bestämmer om det samma ärendet i lagen om förfarande för att lösa internationell skattetvister ska 89 § 3—5 mom. upphävas. Det ska också noteras att i kap. 8 i lagen om skatteuppbörd ingår möjligheten att ansöka om befrielse av skatt från Skatteförvaltningen.

1.3 Lag om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst

22 §. I paragrafen tilläggs att de bestämmelser beträffande förfarandet för att lösa internationella skattetvister som berör behandling av ansökan och verkställande av den behöriga myndighetens beslut gäller också begränsat skattskyldiga. Vad som bestäms i lagen om skatteuppbörd och i kap. 10 i lagen om beskattningsförfarande om befrielse från skatt eller i lagen om förfaranden att lösa internationella skattetvister eller med stöd av den föreskrivs om verkställande av en lösning av en behörig myndighet med anslutning till internationellt tvistlösningsförfarande ska också tillämpas på den skatt som avses i denna lag.

2 Noggrannare bestämmelser och föreskrifter

I propositionen föreslås att det bestäms om befullmäktigande för att meddela noggrannare föreskrifter genom förordning av statsrådet. Genom författning skulle ges noggrannare bestämmelser om den behöriga myndighetens förfarande i förhållande till den behöriga myndigheten i en annan stat utfärdas genom en förordning av statsrådet. Förordningen skulle dessutom innehålla mer detaljerade bestämmelser om förteckningen över oberoende och kompetenta personer och förfarandena för inrättandet av rådgivande kommitté för tvistlösning.

Förslaget föreslår också att Skatteförvaltningen bemyndigas att utfärda mer detaljerade regler. I enlighet med lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister skulle Skatteförvaltningen utfärda mer detaljerade bestämmelser och instruktioner om innehållet i och leveransen av ansökan.

3 Ikraftträdande

Lagarna avses träda i kraft den 30 juni 2019.

Tillämpningen av lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister ska tillämpas på ansökningar som berör EU-tvistlösningsförfaranden som lämnas in den 1 juli 2019 eller senare och som gäller inkomst eller kapital intjänade i skatteår som börjat den 1 januari 2018 eller börjar därefter. Den behöriga myndigheten kunde efter att ha fattat beslut tillsammans med en annan berörd behörig myndighet tillämpa av lagen på ansökningar i EU-tvistlösningsförfaranden som lämnas in den 1 juli 2019 och gäller tidigare skatteår. Bestämmelserna i 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom., 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. samt 20 § 2—4 mom. ska tillämpas på ansökningar beträffande skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande som har lämnats in den 1 juli 2019 eller därefter.

Beträffande ikraftträdandet av lagen om upphävande av 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande tillämpas på ansökningar som har lämnats in före den 1 juli 2019 de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

Beträffande ikraftträdandet av lagen om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst tillämpas på ansökningar som har lämnats in före den 1 juli 2019 de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

4 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Enligt 80 § i grundlagen ska genom lag utfärdas bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen i övrigt hör till området för lag. Enligt 81 § i grundlagen bestäms om statsskatt genom lag, som skall innehålla bestämmelser om grunderna för skattskyldigheten och skattens storlek samt om de skattskyldigas rättsskydd. Enligt 21 § 1 mom. i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan

ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan. Enligt 2 mom. ska garantier för god förvaltning tryggas genom lag. Om rättsskyddet bestäms också i artikel 6 i Europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna (FördrS 18-19/1990).

De ovannämnda bestämmelserna i grundlagen är av betydelse vid bedömning av på vilket sätt man kan stifta om beskattningsförfarande och ändringssökande.

Enligt den gällande lagen kan en skattskyldig söka ändring i nationellt förfarande. Oberoende av utövandet av denna rätt kan den skattskyldige också ansöka om ömsesidigt överenskommelse i enlighet med skatteavtal och konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG), varvid staterna i ömsesidig överenskommelse och enligt ovannämnda konvention i främsta hand, efter yttrande av rådgivande kommitté, försöka lösa problemet med dubbelbeskattning. Enligt den föreslagna lagen är denna rättsliga status inte avsedd att ändras.

Om en skattskyldig har ansökt om tvistlösning mellan olika stater och önskar att de behöriga myndigheternas beslut ska verkställas och bli bindande, ska detta, enligt vad som föreskrivs i direktivet, upphäva sin rätt att överklaga. Dock kan skattskyldige lämna de behöriga myndigheternas beslut utan godkännandet och söka sig till överklagandet. Som ovan nämnts har skattskyldige redan från början kunnat söka överklagande och få beslut i sitt ärende och därefter ansöka om tvistlösningsförfarande mellan olika stater. Skattskyldig, om han så önskar, har möjlighet att utöva sin rätt att ansöka om nationell överklagande.

En tvistlösningsprocess mellan stater kan leda till en situation där en skatt som betalas i Finland måste återbäras. Enligt gällande lag gäller det genom att tillämpa 89 § i lagen om beskattningsförfarande. Det finns inget överklagande mot beslutet enligt denna bestämmelse. Detta är motiverat på grund av att mekanismen för tvistlösning mellan stater och den nationella överklagande är i förhållande till varandra separata och det är inte avsett att den ömsesidiga överenskommelsen av de behöriga myndigheterna släppas ut på den nationella överklagande för att bedöma. Den skattskyldige har dock haft rätt att ta skattefrågan i sig själv att behandlas på nationell överklagande, men då är det frågan om ett eget, självständigt process i förhållande till en internationell tvistlösning. Enligt den föreslagna lagen bestämmelser av 89 § i lagen om beskattningsförfarande, som gäller hur en överenskommelse av de behöriga myndigheterna skall genomföras, skulle upphävas i den mån detsamma sak skulle bestämmas om i den nya lagen om förfarande av internationella skattetvister. De nya bestämmelserna om beslut av tvistlösning skulle reformeras i den mån att de skulle förbättra skattskyldiges ställning, när vid sidan av återbäring av skatt också den påförda skatteförhöjningen kunde återbäras, en återbäringsränta kunde betalas för de belopp som återbärs och förluster kunde förändras. Den behöriga myndighetens beslut om ändring av beskattning kunde inte överklagas. I detta avseende kommer de föreslagna bestämmelserna inte att ändra den rådande rättstillstånd.

Enligt 80 § 2 mom. i grundlagen kan en myndighet genom lag bemyndigas att utfärda rättsnormer i bestämda frågor, om det med hänsyn till föremålet för regleringen finns särskilda skäl och regleringens betydelse i sak inte kräver att den sker genom lag eller förordning. Särskilda skäl föreligger enligt regeringens proposition med förslag till grundlagen närmast när det är fråga om en sådan teknisk reglering av smärre detaljer som inte inbegriper provningsrätt i någon större utsträckning.

Propositionen innehåller normgivningsbemyndiganden med stöd av vilka Skatteförvaltningen får utfärda närmare föreskrifter om detaljer i förfarandet för innehållet och lämnandet av ansökan. Det skulle inte vara ändamålsenligt att föreskriva om detta i lag eller förordning. Be-

myndigandet skulle innehålla mer exakta och tekniska bestämmelser än de som föreskrivs i lagen. Bemyndigandet har utformats på ett sådant sätt att de tydligt hänvisar till de relevanta grundbestämmelserna i paragraf i enlighet med principerna som gäller bemyndigande av bestämmelser.

På ovan nämnda grunder kan bemyndiganden som är tillräckligt exakt avgränsade enligt regeringens uppfattning godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Regeringens uppfattning är att lagförslagen kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om förfarande för att lösa internationella skattetvister

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på ärenden mellan Finland och en eller flera andra stater som berör meningsskiljaktigheter om tolkning och tillämpning av avtal för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande inkomst- och förmögenhetsskatter eller konventionen om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap (90/436/EEG) (*tvistefråga*).

Lagen tillämpas på de förfaranden beträffande pågående tvistefrågor mellan Finland och Europeiska unionens medlemsstater som grundar sig på rådets direktiv om skattetvistlösningsmekanismer i Europeiska unionen EU 2017/1852 (*EU-tvistlösningsförfarande*).

I tillämpliga delar ska 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom., 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. samt 20 § 2—4 mom. i denna lag tillämpas på förfaranden beträffande en tvistefråga som grundar sig på ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning av skatt och förhindrande av kringgående av skatt beträffande inkomst- och förmögenhetsskatter (*skatteavtalsförfarande*) eller på den konvention som anges i 1 mom. (*EU-skiljeförfarande*).

Vad som i denna lag föreskrivs om en stat tillämpas också på ett jurisdiktionsområde.

2 §

Ansökan

En berörd person som har sin skatterättsliga hemvist i Finland eller i en annan medlemsstat av Europeiska unionen och vars beskattning direkt påverkas av ett tolknings- eller tillämpningsproblem (*berörd person*) ska lämna in en ansökan till den behöriga myndigheten för att EU-tvistlösningsförfarandet ska inledas. I fråga om den finska behöriga myndigheten gäller vad som bestäms i 88 § i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) om behörig myndighet.

Ansökan ska lämnas in till den behöriga myndigheten i varje berörd medlemsstat (*berörd behörig myndighet*) samtidigt och med identisk information inom tre år från mottagandet av den första underrättelsen om den åtgärd som leder till eller kommer att leda till en tvistefråga.

Mottagandet av ansökan avslutar andra förfaranden som pågår i tvistefrågan enligt ett avtal eller en konvention som avses i 1 §.

3 §

Innehållet i ansökan

Följande uppgifter ska meddelas i ansökan som avses i 2 § ovan:

- 1) förfarande i 1 § som utgör grund för ansökan,
- 2) uppgifter om vilka stater som berörs,

- 3) information för att identifiera den berörda person som lämnade in ansökan och eventuella övriga berörda personer,
 - 4) berörda skatteperioder,
 - 5) fakta och omständigheter i fallet, slag av de åtgärder som gav upphov till tvistefrågan, datum och penningbelopp samt en kopia på handlingar beträffande dem,
 - 6) hänvisning till tillämpliga nationella regler och det avtal eller den konvention som avses i 1 §,
 - 7) följande uppgifter med kopior på eventuella styrkande handlingar:
 - a) en förklaring till att en tvistefråga föreligger,
 - b) uppgifter om eventuella överklaganden eller rättstvister om tvistefrågan som inletts samt eventuella beslut,
 - c) ett åtagande att svara så fullständigt och skyndsamt som möjligt på alla ändamålsenliga uppmaningar från en behörig myndighet och att tillhandahålla all dokumentation på begäran av de behöriga myndigheterna,
 - d) en kopia av det slutgiltiga beskattningsbeslutet och i tillämpliga fall eventuella andra dokument som utfärdats av skattemyndigheterna avseende tvistefrågan,
 - e) uppgifter om eventuella andra ansökningar som lämnats in inom ramen för ett annat förfarande under 1 § och ett uttryckligt åtagande av den berörda personen att denne i tillämpliga fall kommer att iaktta bestämmelserna i 2 § 3 mom.,
 - 8) Eventuell ytterligare information som begärs av de behöriga myndigheterna och som anses nödvändig för att en prövning i sak av den enskilda tvistefrågan ska kunna göras.
- Skatteförvaltningen kan meddela noggrannare föreskrifter och anvisningar om innehållet i ansökan och sättet att inlämna den.

4 §

Behandling av ansökan

Den behöriga myndigheten ska inom två månader från mottagandet av ansökan som avses i 2 § underrätta den berörda personen om detta.

En berörd person ska inom tre månader från mottagandet av en begäran lämna uppgifter som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten, förutsatt att begäran om dessa har sänts inom tre månader från mottagande av ansökan. Den berörda personen ska samtidigt skicka dessa uppgifter till de behöriga myndigheterna i de övriga berörda staterna. Bestämmelserna i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter (1346/1999) tillämpas på de uppgifter som den behöriga myndigheten mottar enligt detta moment.

Efter tidsfristen för ytterligare begäranden om information i 2 mom. kan den behöriga myndigheten be den berörda personen om nödvändiga uppgifter medan tvistlösningsförfarandet pågår.

Närmare bestämmelser om den behöriga myndighetens förfarande i förhållande till den behöriga myndigheten i en annan stat utfärdas genom en förordning av statsrådet.

5 §

Beslutet om ansökan

Den behöriga myndigheten ska fatta beslut om att godta ansökan till det ömsesidiga förhandlingsförfarande som avses i 9 inom sex månader från mottagandet av ansökan eller de uppgifter som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten, beroende på vilken tidpunkt är senast. Om berörd person har använt i ärendet sin rätt till ändringssökande i enlighet med den nationella lagstiftningen i den berörda staten eller i de berörda staterna den ovannämnda tidsfristen av sex månader förskjuts och den börjar först från och med den dag då det beslut som har avkunnats

med anledning av det nationella ändringssökandet har blivit slutligt eller då det nationella ändringssökandet på annat sätt slutgiltigt har avslutats eller avbrutits.

De behöriga myndigheterna ska underrätta den berörda personen och de övriga behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna om sitt beslut.

Ansökan ska anses vara godtagen av den behöriga myndigheten till behandling också om den inte har fattat beslut om att godta ansökan till behandling inom den tidsfrist som avses i 1 mom.

6 §

Avvisande av ansökan

Det finns en grund för avvisande av ansökan som avses i 2 § om

1) ansökan inte uppfyller de förutsättningar som föreskrivs i 3 § 1 mom. eller de uppgifter som avses i 3 § 1 mom. 8 punkten har inte lämnat till den behöriga myndigheten inom den tidsfrist som avses i 4 § 2 mom.,

2) ansökan inte gäller en tvistefråga, eller

3) ansökan inte har gjorts inom tidsfristen enligt 2 § 2 mom.

När den behöriga myndigheten underrättar den berörda personen i enlighet med 5 § 2 mom. den ska ange de allmänna orsakerna till ett sådant avvisande.

7 §

Återkallande av ansökan och upphörande av tvistefrågan

Om en berörd person önskar återkalla sin ansökan den ska lämna in en skriftlig underrättelse om återkallande samtidigt till alla behöriga myndigheterna. EU-tvistlösningsförfarandet upphör med omedelbar verkan med sådan underrättelse.

Om tvistefrågan upphör att existera upphör EU-tvistlösningsförfarandet med omedelbar verkan. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen om ärendet och om de allmänna orsakerna till detta.

Närmare bestämmelser om den behöriga myndighetens förfarande i förhållande till den behöriga myndigheten i en annan stat i fråga om återkallande av ansökan meddelas genom en förordning av statsrådet.

8 §

Ensidigt beslut från behörig myndighet

Den behöriga myndigheten får lösa tvistefrågan ensidigt utan deltagande av de behöriga myndigheterna i de andra berörda staterna.

Beslut enligt 1 mom. ska fattas inom den tidsfrist som fastställs i 5 § 1 mom.

Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta den berörda personen och de övriga behöriga myndigheterna i de berörda staterna om sitt beslut. Efter underrättelsen ska tvistlösningsförfarandet enligt denna lag upphöra.

Beslutet är bindande om den berörda skattskyldige godkänner beslutet och inom 60 dagar från det datum då den berörda skattskyldige underrättades om beslutet meddelar att den avstår från rätten till allt ändringssökande. Om förfaranden gällande sådant ändringssökande redan har inletts beslutet ska bli bindande och verkställbart först då den berörda personen inom 60 dagar förser de behöriga myndigheterna med bevis på att åtgärder har vidtagits för att avsluta dessa förfaranden.

Om den behöriga myndighetens beslut är bindande på det sätt som avses i 4 mom. ändringarna i beskattningen på grund av beslutet verkställs enligt bestämmelserna om skatterättelse i

55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ (768/2016). De ändringar i beskattningen som avses i detta moment verkställs även om förutsättningarna för skatterättelse saknas.

Om sådan ändring i beskattningen som avses i 5 mom. har inte gjorts utan ogrundat dröjsmål under de förutsättningar som avses i ifrågavarande momentet den berörda personen kan överlämna ärendet åt en förvaltningsdomstol.

9 §

Förfarande för ömsesidiga förhandlingar

Om ansökan som avses i 2 § har godkänts för behandling de behöriga myndigheterna ska sträva efter att lösa tvistefrågan genom en ömsesidig överenskommelse inom två år räknat från det sista meddelande av de berörda staterna som berör ett beslut om godkännande av ansökan för behandling. Perioden på två år får förlängas med högst ett år om en behörig myndighet begär det med skriftliga motiveringar av alla de övriga berörda behöriga myndigheterna.

Om den berörda personen har använt i ärendet sin rätt till ändringssökande i enlighet med den nationella lagstiftningen i den berörda staten eller i de berörda staterna, tidsfristen för förhandlingarna enligt 1 mom. uppskjuts för att inledas från och med den dag då det beslut som har avkunnats med anledning av det nationella ändringssökandet har blivit slutligt eller då det nationella ändringssökandet på annat sätt slutgiltigt har avslutats eller avbrutits.

Om de behöriga myndigheterna inte kan komma överens inom tidsfristen enligt 1 och 2 mom., den berörda personen ska underrättas om ärendet. Underrättelsen ska bifogas de allmänna orsakerna till att en överenskommelse inte har kunnat uppnås.

10 §

Beslut med anledning av förfarande för ömsesidiga förhandlingar

Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål meddela den berörda personen om ett beslut som berör en avgörelse enligt 9 §. Beslutet är bindande, om den berörde skattskyldige godkänner beslutet och inom 60 dagar från tidpunkten när den behöriga myndigheten har delgett beslutet meddelar att den avstår från rätten till allt annat ändringssökande. Om förfaranden gällande sådant annat ändringssökande redan har inletts ska beslutet bli bindande och verkställbart först då den berörda personen inom 60 dagar förser de behöriga myndigheterna med bevis på att åtgärder har vidtagits för att avsluta dessa förfaranden.

Om den behöriga myndighetens beslut är bindande på det sätt som avses 1 mom. ändringarna i beskattningen på grund av beslutet verkställs enligt bestämmelserna om skatterättelse i 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. De ändringar i beskattningen som avses i detta moment verkställs även om förutsättningarna för skatterättelse saknas.

Om en sådan ändring i beskattningen som avses i 2 mom. har inte gjorts utan ogrundat dröjsmål under de förutsättningar som avses i ifrågavarande momentet den berörda personen kan överlämna ärendet åt en förvaltningsdomstol.

11 §

Begäran om inrättande av rådgivande kommitté för tvistlösning

På begäran av den berörda personen till de behöriga myndigheterna ska en rådgivande kommitté (*en tvistlösningskommitté*) inrättas, om

1) den ansökan som den berörda personen lämnat in har avvisats enligt 6 § av minst en men inte alla av de behöriga myndigheterna, eller

2) de behöriga myndigheterna har inte nått en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas genom förfarandet för ömsesidiga förhandlingar inom den tidsfrist som föreskrivs i 9 §.

En begäran om inrättande av en rådgivande kommitté enligt 1 mom. får lämnas in endast, om i enlighet med tillämpliga nationella regler av de berörda staterna ändring inte får sökas för ett sådant avvisande som avses i 6 §, inget ändringssökande beträffande det pågår, ingen fatalitet är kvar eller den berörda personen har avstått från sin rätt att söka ändring. Begäran ska innehålla en försäkran om dessa omständigheter.

Beslutet som har avkunnats på grund av ändringssökande ska beaktas vid tillämpningen av 1 mom. punkten 1.

Det finns inte en förpliktelse att inrätta en rådgivande kommitté för tvistlösning som avsedd ovan i 1 mom., om

1) det beslut om avvisande som har gjorts enligt 6 § har fastställts genom ändringssökande i Finland eller genom ändringssökande i sådan annan stat där det inte är möjligt att avvika från beslutet i den ifrågavarande staten,

2) fallet gäller både tillämpning av ett skatteavtal eller en konvention vilka avses i 1 § och tillämpning av 27—30 § i lagen om beskattningsförfarande, 6 a § 8 mom. eller 52 h § i lagen om beskattning av näringsinkomst (360/1968), lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) eller 29 kap. 1—4 § i strafflagen (39/1889), eller

3) tvistefrågan inte gäller dubbelbeskattning.

Förfarande enligt denna lag ska avbrytas tills det finns ett laga vunnet beslut om ärendet beträffande tillämpningen av de stadganden och bestämmelser som avses i 4 mom. punkten 2.

Med dubbelbeskattning enligt 4 mom. 3 punkten ovan avses uttag av två eller flera stater av sådana skatter som omfattas av ett avtal eller en konvention som avses i 1 § på samma beskattningsbara inkomst eller kapital när det ger upphov till antingen en ökad skatt, en utvidgning av skattskyldigheter eller ett återkallande eller en sänkning av förluster, som skulle kunna användas för att kvitta beskattningsbar inkomst.

En begäran om inrättande av en rådgivande kommitté ska göras inom 50 dagar från dagen då meddelandet enligt 6 § 2 mom. eller 9 § 3 mom. mottas eller inom 50 dagar från datumet då ett laga vunnet beslut har utfärdats i ändringssökande enligt 6 §.

12 §

Inrättande av rådgivande kommitté för tvistlösning

Den rådgivande kommittén för tvistlösning består av en ordförande och en eller högst två oberoende och kompetenta personer som ska utses av varje behörig myndighet i de berörda staterna samt ersättare för dem ur en förteckning (*förteckningen över oberoende och kompetenta personer*). Till den rådgivande kommittén för tvistlösning hör också en eller högst två företrädare för varje behörig myndighet av de berörda staterna. Den rådgivande kommittén för tvistlösning ska utse en ordförande som ska vara domare såvida inte den rådgivande kommittén för tvistlösning har kommit överens om något annat.

Den rådgivande kommittén för tvistlösning ska inrättas inom 120 dagar från mottagandet av en sådan begäran från berörd person som uppfyller förutsättningarna i 11 § och i motsvarande utländska bestämmelser. När den rådgivande kommittén för tvistlösning har inrättats ska ordförande utan dröjsmål underrätta den berörda personen om detta.

På ett krav av den berörda person som gäller försummelse som har skett i Finland med att utnämna en person ur förteckning över oberoende och kompetenta personer till den rådgivande kommittén för tvistlösning behandlas i förvaltningsdomstolen som förvaltningsstvistemål och genom att iaktta bestämmelser i lagen om skiljeförfarande (967/1992) som berör situationer där en domstol utser skiljemannen. Förvaltningsklagan kan göras tidigast då den i 2 mom. utsatta tidsfristen för att utse en rådgivande kommitté för tvistlösning har gått ut och den ska lämnas inom 30 dagar från det att den ovan nämnda tidsfristen har löpt ut. Den berörda personen och den behöriga myndigheten ska underrättas om beslutet.

De personer som har valts ur förteckningen över oberoende och kompetenta personer ska vara oberoende och opartiska och ska på begäran av den behöriga myndigheten överlåta uppgifter som påverkar bedömningen av dessa omständigheter. Den behöriga myndigheten kan med undantag för sådan försummelse som avses i 3 mom. på goda grunder invända mot utnämningen av en viss person som befinner sig i förteckning över oberoende och kompetenta personer. Under en period av tolv månader efter yttrandet, får en person som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer och som ingår i den rådgivande kommittén för tvistlösning inte befinna sig i någon situation som skulle ha föranlett den behöriga myndigheten att invända mot utnämningen av personen. Bestämmelserna om jäv för domare i rättegångsbalken 13 kap. gäller i tillämplig utsträckning för en persons jäv som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer.

Den behöriga myndigheten kan komma överens om att inrätta en annan slags kommitté (*en kommitté för alternativ tvistlösning*) i stället för den rådgivande kommittén och bestämmelser som gäller den. Bestämmelserna i 4 mom. och 11 § samt 13 § 2 mom. tillämpas ändå alltid på denna kommitté.

Noggrannare föreskrifter om förteckningen med oberoende och kompetenta personer och förfarandet vid inrättande av en rådgivande kommitté meddelas i förordning av statsrådet.

13 §

Arbetsordning för den rådgivande kommittén för tvistlösning och andra uppgifter om behandlingen

Den berörda behöriga myndigheten ska inom den tiden som utsatt i 12 § 2 mom. underrätta den berörda personen följande:

- 1) den av de berörda staternas behöriga myndigheter undertecknade arbetsordningen för den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning,
- 2) den dag då yttrandet om tvistefrågans lösning senast ska antas,
- 3) hänvisning till eventuella tillämpliga rättsliga bestämmelser i staternas nationella rätt och eventuella tillämpliga avtal eller konventioner.

I arbetsordningen enligt 1 mom. ovan fastställs i tillämplig utsträckning

- 1) beskrivning av och egenskaper hos tvistefrågan,
- 2) riktlinjer för de rätts- och sakfrågor som ska lösas,
- 3) formen för tvistlösningsorganet,
- 4) tidsramen för tvistlösningsförfarandet,
- 5) sammansättningen av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning,
- 6) relevanta proceduraspekter eller organisatoriska aspekter,
- 7) de logistiska arrangemangen för den rådgivande kommitténs förfaranden och utfärdandet av dess yttrande.

När den behöriga myndigheten försummar sina skyldigheter i 1 eller 2 mom. gällande arbetsordningen är den oberoende och kompetenta personen samt ordförande skyldiga att underrätta den berörda personen om arbetsordningen inom två veckor från inrättande av den rådgivande kommittén eller kommittén för alternativ tvistlösning. Den berörda personens krav som gäller försummelse av de ovannämnda förpliktelser och som berör oberoende och kompetenta personer och ordförande ska behandlas som förvaltningsstvistemål i förvaltningsdomstolen om ett motsvarande krav inte har presenterats i en annan stat.

14 §

Förfaranden i anknytning till rådgivande kommittén för tvistlösning

När den rådgivande kommittén för tvistlösning behandlar fall som avses i 11 § 1 mom. kan den berörda personen, om de behöriga myndigheterna i de berörda staterna avtalar om detta, förse den rådgivande kommittén med information, bevisning eller handlingar som kan vara av relevans för beslutet. De berörda personerna och de behöriga myndigheterna i de berörda staterna ska tillhandahålla information, bevisning eller handlingar på begäran av den rådgivande kommittén. Dessa behöriga myndigheter får dock vägra att lämna uppgifter till den rådgivande kommittén i följande fall:

- 1) att erhålla uppgifterna kräver att administrativa åtgärder vidtas som är oförenliga med nationell rätt,
- 2) uppgifterna kan inte erhållas enligt den berörda statens nationella rätt,
- 3) uppgifterna gäller handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser,
- 4) utlämnande av uppgifterna strider mot grunderna för rättsordningen.

Berörda personer får, på egen begäran och med samtycke från de behöriga myndigheterna i de berörda staterna, inställa sig eller låta sig företräddas inför en rådgivande kommitté eller en kommitté för alternativ tvistlösning. Berörda personer ska inställa sig eller låta sig företräddas inför den rådgivande kommittén på dess begäran.

Bestämmelserna i 1 och 2 mom. tillämpas även på kommittén för alternativ tvistlösning, om inget annat har överenskommits i arbetsordningen i 13 §.

15 §

Beslut och yttrande av rådgivande kommitté för tvistlösning

När den rådgivande kommittén för tvistlösning har inrättats enligt 11 § 1 mom. 1 punkten ska kommittén fatta beslut om godkännandet av ansökan (*beslut av rådgivande kommitté för tvistlösning*) inom sex månader efter dagen för dess inrättande. Rådgivande kommittén ska underrätta de behöriga myndigheterna sitt beslut inom 30 dagar från det att det har fattats.

Om den rådgivande kommittén för tvistlösning har bekräftat att samtliga krav på den berörda personen enligt 2—4 § har uppfyllts och det inte finns sådana grunder för att avvisa ansökan som avses i 6 § 1 mom., ska det förfarande för ömsesidig överenskommelse som anges i 9 § inledas på begäran av en av de behöriga myndigheterna. Den berörda behöriga myndigheten ska underrätta den rådgivande kommittén, de övriga berörda behöriga myndigheterna och den berörda personen om denna begäran. Den period som föreskrivs för förhandlingarna i 9 § ska inledas den dag då den rådgivande kommitténs beslut om godkännande av ansökan meddelas.

Den rådgivande kommitté för tvistlösning ska avge ett yttrande (*yttrande av rådgivande kommitté för tvistlösning*) om hur tvistefrågan ska lösas, om

1) ingen av de behöriga myndigheterna har begärt inledande av förfarandet för ömsesidig överenskommelse inom 60 dagar från dagen för meddelandet av den rådgivande kommitténs beslut, eller

2) den rådgivande kommittén behandlar frågan på grund av 11 § 1 mom. 2 punkten.

Yttrande av rådgivande kommitté för tvistlösning ska avges för de behöriga myndigheterna i de berörda staterna inom sex månader från den dag när kommittén inrättades. När 3 mom. 1 punkten tillämpas ska kommittén anses ha blivit inrättad inom 60 dagar från dagen för meddelandet av kommitténs beslut. Om tidsfristen av 6 månader för att avge yttrandet är för kort med hänsyn till tvistefrågans art kan den förlängas med tre månader. Kommittén ska då underrätta den berörda personen och de behöriga myndigheterna i de berörda staterna om förlängningen.

Den rådgivande kommittén för tvistlösning ska grunda sitt yttrande på bestämmelserna i det tillämpliga avtal som avses i 1 § samt på möjligen tillämpliga nationella regler.

Den rådgivande kommittén ska anta sitt skriftligt yttrande vars innehåll är baserad på inställning som majoritet av medlemmarna har. Om en majoritet inte kan uppnås, ska ordföran-

dens röst avgöra det slutliga yttrandet. Ordförande ska meddela de behöriga myndigheterna yttrandet från den rådgivande kommittén för tvistlösning.

Bestämmelserna i 3—6 mom. om yttrande av rådgivande kommitté för tvistlösning tillämpas i tillämpliga delar också på ett yttrande av en kommitté för alternativ tvistlösning.

16 §

Slutligt beslut grundat på den rådgivande kommitténs yttrande

Den behöriga myndigheten ska enas om hur tvistefrågan ska lösas med de andra behöriga myndigheterna inom sex månader från delgivningen av yttrandet från den rådgivande kommittén för tvistlösning eller kommittén för alternativ tvistlösning.

De behöriga myndigheterna får fatta ett beslut som avviker från yttrandet från den rådgivande kommittén för tvistlösning eller kommittén för alternativ tvistlösning. Om de inte lyckas nå en överenskommelse om hur tvistefrågan ska lösas, är de bundna av detta yttrande.

Den behöriga myndigheten ska meddela den berörda personen det slutliga beslutet om tvistefrågans lösning inom 30 dagar efter att myndigheten fattade beslutet. Om den behöriga myndigheten inte har meddelat beslutet inom utsatt tid den berörda personen kan genom ansökan vända sig till en förvaltningsdomstol. Ansökan ska lämnas inom 30 dagar när de behöriga myndigheternas beslut borde ha meddelats senast.

Den behöriga myndighetens slutliga beslut är bindande om den berörda personen godkänner det slutliga beslutet och i förekommande fall avstår från rätten till inhemska åtgärder genom överklagande och att ett ärende beträffande villkoren för oberoende i 12 § inte pågår eller man har inte konstaterat att det har brutits mot dessa villkor. Delgivningen ska ske inom 60 dagar från det datum då det slutliga beslutet meddelades. Den behöriga myndighetens beslut är inte ett prejudikat.

Den behöriga myndigheten får enas med de andra berörda behöriga myndigheter om att offentliggöra det slutliga beslut i sin helhet, med förbehåll för samtycke av den berörda personen i fråga. Om de behöriga myndigheterna eller den berörda personen inte samtycker till att det slutliga beslutet offentliggörs i sin helhet, ska de behöriga myndigheterna offentliggöra en sammanfattning av det slutliga beslutet. Denna sammanfattning ska innehålla en beskrivning av frågan och sakinnehållet, datum, berörda beskattningsperioder, rättslig grund, branschsektor samt en kort beskrivning av den slutliga utgången. Sammanfattningen ska även innehålla en beskrivning av den skiljedomsmetod som använts. Den behöriga myndigheten ska till den berörda personen översända den information som ska offentliggöras innan den offentliggörs. Inom 60 dagar från att sådan information har mottagits får den berörda personen begära att de behöriga myndigheterna inte offentliggör information som rör handels-, affärs-, industri-, eller yrkeshemligheter eller handelsprocesser eller information som strider mot grunderna för rättsordningen. Den behöriga myndigheten ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om informationen till EU-kommissionen.

Om den behöriga myndighetens beslut är bindande som avsett i 4 mom. ovan, ändringarna i beskattningen utgående från den behöriga myndighetens beslut verkställs enligt bestämmelserna om skatterättelse i 55 och 56 § i lagen om beskattningsförfarande eller i 40 och 41 § i lagen om beskattningsförfarandet beträffande skatter som betalas på eget initiativ. De ändringar i beskattningen som avses i detta moment verkställs även om förutsättningarna för skatterättelse saknas.

Om sådana ändringar i beskattningen som avses i 6 mom. har inte gjorts under de förutsättningar som avses i ifrågavarande moment, kan den berörda personen vända sig till en förvaltningsdomstol med en ansökan, ändå tidigast efter 395 dagar efter det då denna rådgivande kommitté för tvistlösning eller kommitté för alternativ lösning har avgett sitt yrkande.

17 §

Särskilda bestämmelser om fysiska personer och mindre företag

Om den berörda personen antingen är en fysisk person eller ett företag som inte är ett sådant storföretag eller del av en stor koncern som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG, kan denna avvika från bestämmelserna endast lämna in uppgifterna till den behöriga myndigheten i den stat där den berörda personen har sin hemvist

- 1) 2 § 2 mom. inlämnande av ansökan,
- 2) 4 § 2 mom. inlämnande av svar på tilläggsfrågor,
- 3) 7 § 1 mom. återkallande av ansökan,
- 4) begäran om inrättande av en rådgivande kommitté för tvistlösning i 11 § 1 mom.

Den behöriga myndigheten i den stat som avses i 1 mom. ska underrätta de behöriga myndigheterna i alla berörda stater samtidigt och inom två månader efter det att uppgifterna mottagits. När en sådan underrättelse har getts ska den berörda personen anses ha lämnat in uppgifterna till alla de berörda staterna på datumet för underrättelsen.

18 §

Tystnadsplikt

Vad som bestäms i lagen om offentlighet och sekretess i fråga om beskattningsuppgifter ska tillämpas på handlingar och uppgifter som behandlas i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, i den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning.

De behöriga myndigheterna och medlemmarna i den rådgivande kommittén har tystnadsplikt om vad som framförts i förfarandet för ömsesidig överenskommelse, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning.

En berörd person och dennes företrädare ska hemlighålla uppgifterna som de har mottagit i samband med förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning om inte andra förpliktelser följer av annan lagstiftning och de ska lämna en försäkran om detta. Om en berörd person eller dennes företrädare väsentligt bryter mot bestämmelsen om tystnadsplikt när förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, när förfarande pågår ska de ovannämnda förfarandena avslutas. Om brytandet mot tystnadsplikten sker efter att förfarandet mellan staterna har avslutits ska straffet för brytande mot tystnadsplikten i momentet dömas enligt brottsbalken kap. 38 1 eller 2 § om gärningen inte utgör brott enligt 40 kap. 5 § och om inte ett strängare straff föreskrivs för gärningen någon annanstans i lag.

Den berörda personen och om denne har en företrädare, denna företrädare har ingen rätt att få information om vad som har uttryckts i förfarandet för ömsesidiga förhandlingar, den rådgivande kommittén för tvistlösning och kommittén för alternativ tvistlösning.

19 §

Kostnader

Såvida inte de behöriga myndigheterna i de berörda staterna har kommit överens om annat, ska följande kostnader delas lika mellan staterna:

- 1) kostnaderna för de personer som valts ut för teckning över oberoende och kompetenta personer, ska vara ett belopp motsvarande genomsnittet för den gängse ersättningen till högre tjänstemän i de berörda medlemsstaterna och

2) i förekommande fall, arvoden för de personer som valts ur förteckning över oberoende och kompetenta personer, som ska vara begränsade till 1 000 euro per person och dag för varje dag då den rådgivande kommittén sammanträder.

Vad som bestäms i 1 mom. tillämpas också på kommittén för alternativ tvistlösning om det inte har enats annorlunda i arbetsordningen enligt 13 §.

Staten står inte för de kostnader som den berörda personen ådrar sig.

20 §

Ändringssökande

Om alla berörda behöriga myndigheter har beslutat att avvisa ansökan som avses i 6 §, den berörda personen kan söka ändring i den finska behöriga myndighetens beslut genom att överklaga till förvaltningsdomstolen såsom föreskrivs i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Om däremot minst en behörig myndighet godtar ansökan för behandling medan andra behöriga myndigheter avvisar ansökan den berörda personen kan begära att en rådgivande kommitté för tvistlösning insätts enligt 11 §.

Om förvaltningsdomstolen har fattat beslut enligt 8 § 6 mom., 10 § 3 mom., 12 § 3 mom., 13 § 3 mom., 16 § 3 och 7 mom. och 1 mom. av denna paragraf, kan den berörda personen söka ändring genom besvär av endast om den högsta förvaltningsdomstolen meddelar tillstånd.

Vad som föreskrivs i 2 mom. om berörd person tillämpas också på behörig myndighet.

I den behöriga myndighetens ensidiga beslut av 8 § och ett beslut av de behöriga myndigheterna enligt 10 eller 16 § får ändring inte sökas genom besvär.

21 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas på ansökningar enligt EU-tvistlösningsförfarande som har lämnats in den 1 juli 2019 eller därefter i tvistefrågor som gäller inkomst eller kapital som förvärvats för de skatteår som börjar den 1 januari 2018 eller därefter. Den behöriga myndigheten kan, efter att kommitté överens om det med den andra berörda behöriga myndigheten, tillämpa lagen på en ansökan under EU-tvistlösningsförfarande som har lämnats in den 1 juli 2019 eller därefter och som gäller tidigare skatteår.

Lagens 3 §, 8 § 1 och 3—6 mom., 10 §, 16 § 4, 6 och 7 mom., 18 §, 19 § 3 mom. samt 20 § 2—4 mom. tillämpas på ansökningar enligt skatteavtalsförfarande eller EU-skiljeförfarande som har inlämnats den 1 juli 2019 eller senare.

2.

Lag

om upphävande av 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs 89 § 3—5 mom. i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995), av dem 5 mom. sådant det lyder i lag 238/2008.

2 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

På ansökningar som har lämnats in före den 1 juli 2019 tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

3.

Lag

om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) 22 §, sådan den lyder i lag 778/2016, som följer:

22 §

Vad som i lagen om skatteuppbörd och i 10 kap. lagen om beskattningsförfarande eller i lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister (/) föreskrivs om skattelättnad eller med stöd i lagen föreskrivs om verkställande av den behöriga myndighetens lösning med anknytning till internationellt tvistlösningsförfarande, ska på motsvarande sätt tillämpas på skatt som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På ansökningar som har lämnats in före den 1 juli 2019 tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

Helsingfors den 13 december 2018

Statsminister

Juha Sipilä

Finansminister Petteri Orpo

3.

Lag

om ändring av 22 § i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst (627/1978) 22 §, sådan den lyder i lag 778/2016, som följer:

Gällande lydelse

22 §
Vad som i lagen om skatteuppbörd och i 10 kap. i lagen om beskattningsförfarande föreskrivs om skattelättnad ska på motsvarande sätt tillämpas på skatt som avses i denna lag.

Föreslagen lydelse

22 §
Vad som i lagen om skatteuppbörd och i 10 kap. i lagen om beskattningsförfarande *eller i lagen om förfarande för att lösa internationella skattetvister (/)* föreskrivs om skattelättnad *eller med stöd i lagen* föreskrivs om verkställande av den behöriga myndighetens lösning med anknytning till internationellt tvistlösningsförfarande, ska på motsvarande sätt tillämpas på skatt som avses i denna lag.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På ansökningar som har lämnats in före den 1 juli 2019 tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag..
